SPORT

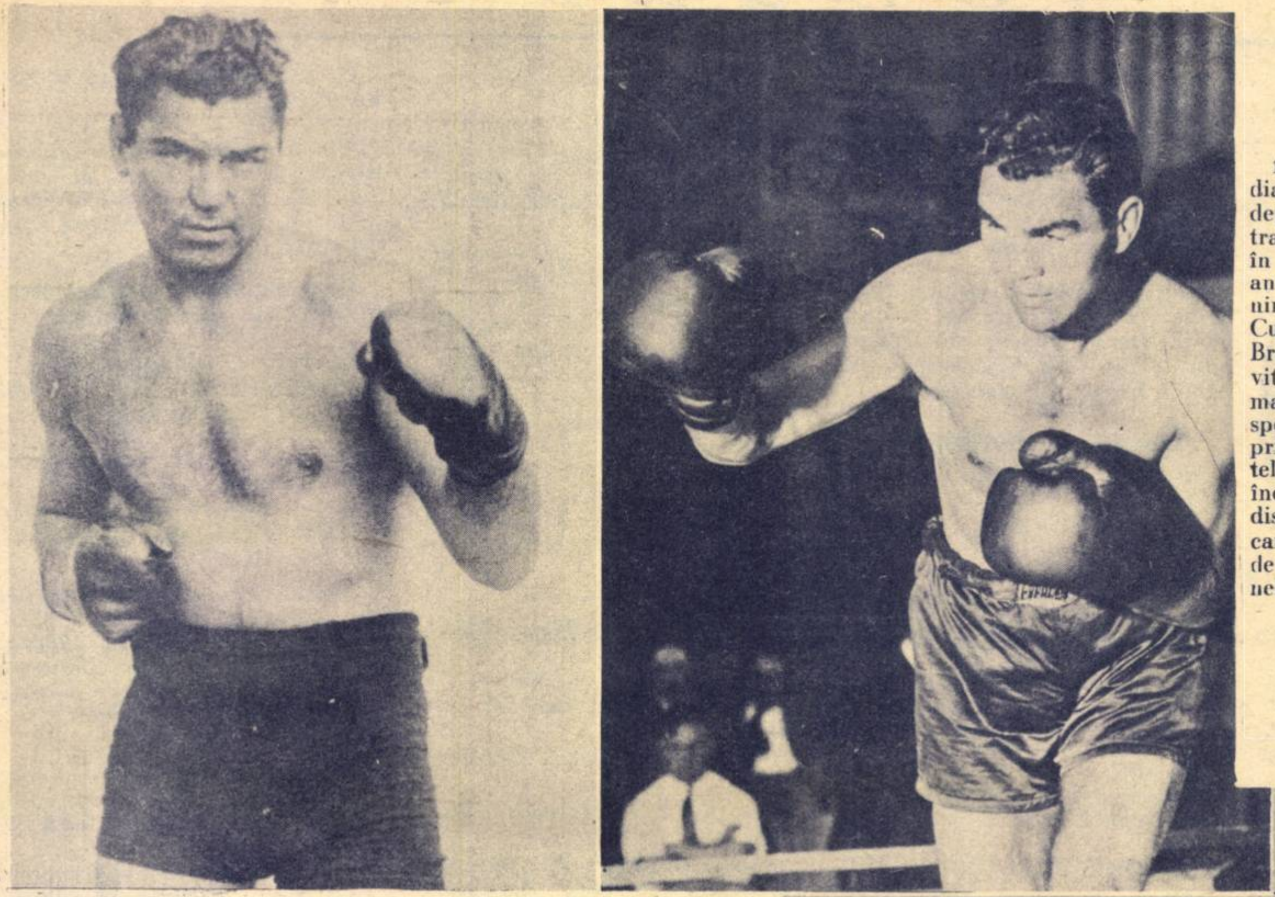

1.

1. Jack Dempsey fostul campion
dial de box şi Max Schmelling, act
deţinător al titlului, au semnat un
tract pentru un match care se va dis
în vara anului viitor. Ambii adversa
antrenează asiduu în vederea acestui
niment. — 2. Celebrul automboilist
Cushman, încearcă pe autodromul
Broaklands să bată recordul mondia
viteză. — 3. Rugbyul este unul din
mai complete, dar şi cele mai pericu
sporturi. Clişeul nostru demonstreaz
prisosinţă aceasta. — 4. Prinţul Sumi,
tele Impăratului Japoniei, dă lovitur
începere într'un mare match de base
disputat la Tokio. — 5. Lordul Burg
campionul olympic la cursele de gar
de curând ales deputat în Camera C
nelor, n'a abandonat sportul său fav

3.

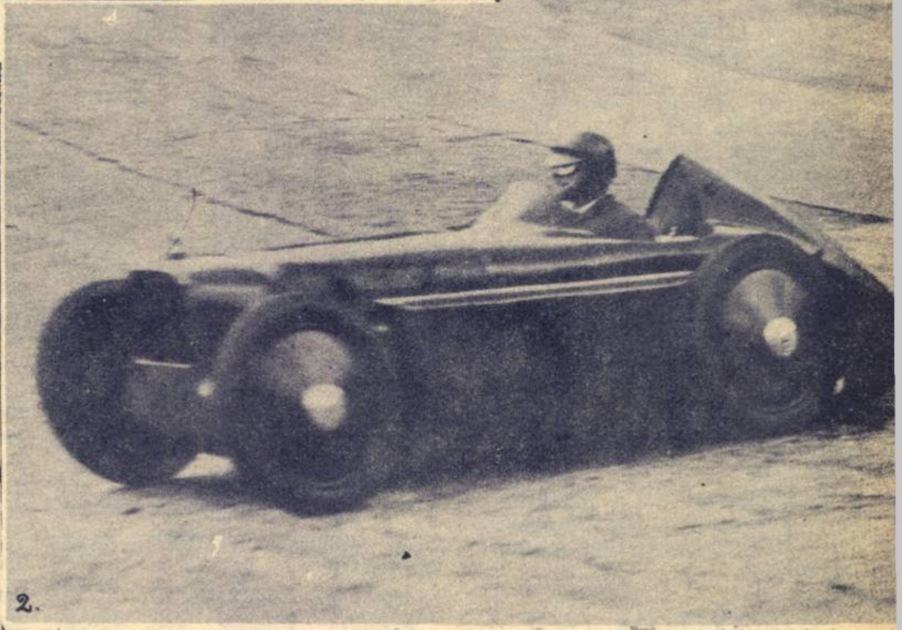

2.

5.

4.

JOCURI

Ceasornicul

de *Alex. Cpt. C., Roman.*

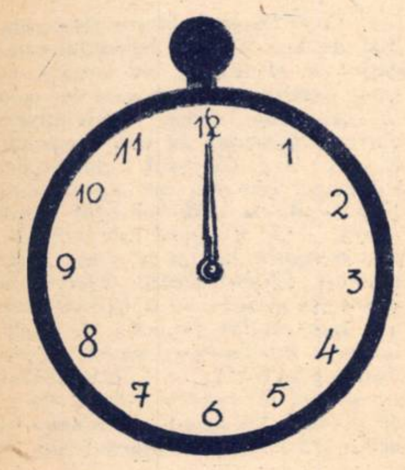

Ceasornicul porneşte de laora 12 Fiecare oră va fi însemnată cu câte o iniţială, (în ordinea aflării cuvintelor).

Să se afle numele panglicei late a unor ordine de cavalerie. (Iniţiala trece la ora 12).

Ceasornicul merge din trei în trei ore.

Să se afle:

Celebru fizician mort de curând.

Fluviu în Anglia.

Compoziţiunea unui medicament.

Aceiaşi operaţie plecând ceasornicul dela ora 1.

Chip, mai ales de sfânt.

Insulă portugheză în Oceanul Atlantic celebră prin vinul tămâios ce produce.

Jumătate din numele unui oraş din Transilvania.

Trimitea direct.

Aceiaşi operaţie plecând ceasornicul dela ora 2.

Metal.

Inculpat.

Piatră formată din grăunţi de nisip.

Monedă.

Iniţialele vor da o invenţie a cărei principii au fost descoperite de către celebrul fizician mort de curând.

Afereză

de *Titty Morlova*

Se dau 16 cuvinte, a câte patru litere, cu următoarele semnificaţii:

1) Personagiu biblic; 2) Care n'are voce; 3) Poet şi romancier francez (1798—1865); 4) Inlătur; 5) Oraş francez pe Aude; 6) Cânta (din trâmbiţă); 7) Zeu în mitologia greacă; 8) Vătăma (fig.); 9) Veche monedă greacă; 10) Vârf al Alpilor Penini; 11) Familie princiară a Italiei; 12) Cari sunt de culoarea laptelui; 13) Voieşti; 14) Indiferent; 15) Zeu scandinav; 16) Fluviu în Siberia.

Adăogându-li-se câte o iniţială acestor cuvinte, se vor afla alte 16 cuvinte cu următoarele semnificaţii:

1) Pictor şi gravor din şcoala olandeză (1631—1698); 2) Tragedian francez (1773—1846); 3) Teolog francez (1732—1811); 4) Scăderea preţului; 5) General francez (1754—1812); 6) Oraş în provincia Sevila; 7) Marinar englez (1831—1915); 8) Oraş în Italia pe Adriatica; 9) Mare râu în Siberia; 10) Istoric şi teolog născut la Tarragona (Spania); 11) Râu în Franţa; 12) Făcu pânza de culoarea zăpezii; 13) Popor semitic; 14) Superior (fig.); 15) Sculptor francez (1840—1917); 16) Celebră insulă în Oceanul Atlantic.

Iniţialele nouilor cuvinte aflate, citite de sus în jos, în ordinea dată, vor da numele unei familii ilustre din Dauphiné care a dat mulţi bărbaţi însemnaţi.

Regele şi atentatorul

de *Sorel Avramescu*, Constanţa

1. LENORMAND
2. URSULA
3. DALTONISM
4. OPORTUNITĂŢI
5. VERONESE
6. I—E—I—
7. CONFUCIU.

In locul liniuţelor se vor pune consoane. Astfel se vor forma 7 cuvinte cu următoarele semnificaţii:

1) Autor francez contimporan; 2) Martiră creştină din sec al IV-lea; 3) Incapacitate de a distinge culorile; 4) Ocaziuni favorabile; 5) Celebru pictor italian (1528—1578); 6) Statuar francez (1826—1905); 7) Ilustru filozof şi moralist chinez (551—479).

Iniţialele, citite de sus în jos, în ordinea dată, vor da numele unui rege a Franţei; iar finalele, citite tot de sus în jos, un atentator care rănì cu briceagul pe acest rege (1757).

Soluţiile jocurilor din „O. L." No. 44

STROFĂ CIFRATĂ

O, vin odorul meu nespus,
Şi lumea ta o lasă;
Eu sunt luceafărul de sus,
Iar tu să-mi fii mireasă.
(«Luceafărul» de M. Eminescu)

CRIPTOGRAFUL JUBILEULUI

Frumoasa revistă «OGLINDA LUMII» *a împlinit zece ani de apariţie.*

CARTE DE VIZITĂ MAGICĂ

Hamal
Sibiu.

Amintim din nou, că fiecare deslegător, trimiţând soluţiile jocurilor, va trebui să le însoţească de bonul pe care îl ataşăm la revistă.

Atragem atenţiunea deslegătorilor că nici o soluţie nu va fi luată în seamă fără bonul corespunzător.

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE:

Arad: Paulina Troisi.

Bârlad: Kitzler M. Naum, Ionescu Gh., Dorel şi Butnaru Gigel (primite fără bonuri, ultima oară publicarea).

Botoşani: Rodica locot. Gh. Popovici.

Bucureşti: Fănică Nicolaescu-Balş, Niculescu A. Ilie, Nicolae L. Petrescu-Tigru, Toteluş Emanoil, Adeline Botezatu, Gh. T. Avramescu.

Călimăneşti (Vâlcea): Vasilica Nicolaescu.

Constanţa: Jean Dumitrescu-Goiceanu.

Craiova: Florin Tasse, Victor Dragotă.

Curtea-de-Argeş: Gh. Oancea Ionescu, Costel Stănescu.

Drăgăşani (Vâlcea): Costel Voiculescu.

Focşani: Pincu A. Saul-Piasa.

Galaţi: Ionescu T. Ştefan.

Isvoarele (Olt): Gigel N. Tolescu.

Mihăeşti (Vâlcea): Petroşanu Dragoş.

Ploeşti: Anny Theodor Stoicescu.

Râmnicu-Vâlcea: D. Tudoraşcu, M. C. Petrescu, Stoculescu George.

Timişoara: Mihai Ruje şi Romescu I. Ioan.

AU DESLEGAT STROFA CIFRATĂ ŞI CRIPTOGRAFUL JUBILEULUI:

Mizil: Costică I. Diaconescu.

AU DESLEGAT CRIPTOGRAFUL JUBILEULUI ŞI CARTEA DE VIZITĂ MAGICĂ:

Bucureşti: Iustin Grigore, Farchy Renel-Lola, Marinescu M. Dumitriu (primită fără bon, ultima oară publicarea).

Craiova: Puica Gheorghiu şi Leonard Braşoveanu, Augustina şi Sandu Simniceanu.

Drăgăşani (Vâlcea): Wilhelm Laioş.

Periş (Ilfov): Fanny Ionescu şi Sandy N. Ivan, student (primite fără bonuri, ultima oară publicarea).

Perişor (Dolj): Sandy şi Take B. Stoicovici.

Ploeşti: Georges Wilhelm.

Turnu-Severin: Timoftescu.

AU DESLEGAT NUMAI STROFA CIFRATĂ:

Sinaia: Marilena N. Constantinescu, Miţa D. Hertz, M. Austriac, M. Virgil, M. S. Weisseudorf, M. Bu., M. Şaraga, M. Schwartz.

AU DESLEGAT NUMAI CRIPTOGRAFUL JUBILEULUI:

Bucecea: I. Ghingold-Learsy.

AU DESLEGAT NUMAI CARTEA DE VIZITĂ MAGICĂ:

Bucureşti: Jean Friedman, Carola Schwartz.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CÂŞTIGAT:

Premiul strofei cifrate: Romescu I. Ioan (Timişoara).

Premiul criptografului jubileului: Puica Gheorghiu (Craiova).

Premiul cărţei de vizite magice: Iustin Grigore (Bucureşti).

*

Persoanele câştigătoare sunt rugate a ne trimite exact adresele spre a li se putea expedia premiile.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 43:

Brăila: Hönig Saul, Jean şi Corneliu Acikgheozean.

Bucureşti: Marinel Sârbulescu, Nicolae L. Petrescu-Tigru şi Margareta Dobre Petrescu, Adeline Botezatul, Toteluş Emanoil.

Câmpina: Ionel C. Ionescu-Băicoi.

Caracal: Nicolina Popescu.

Constanţa: Sorel Avramescu.

Craiova: Mircea A. Bădescu.

Drăgăşani (Vâlcea): Costel Voiculescu, Nellu Nanu.

Galaţi: Dorondoc Ovidiu.

Ghirdoveni (Prahova): Gicu Ionescu.

Isvoarele (Olt): Tolescu N. Gheorghe.

Ogradena-Veche (Severin): Nica Dudulea.

Râmnicu-Vâlcea: C. Strelicescu, Petrescu C. Marin (Tiţa).

Sân-Nicolaul-Mare (Timiş): Bibolaru Vasile.

Târgovişte: Fanny Martinique, Cornel Georgescu şi John Carateanu (primite fără bonuri, ultima oară publicarea).

Turnu-Severin: Rică Timoftescu, Roescu C. Mimi.

„Oglinda Lumii" No. 46

BONUL JOCURILOR

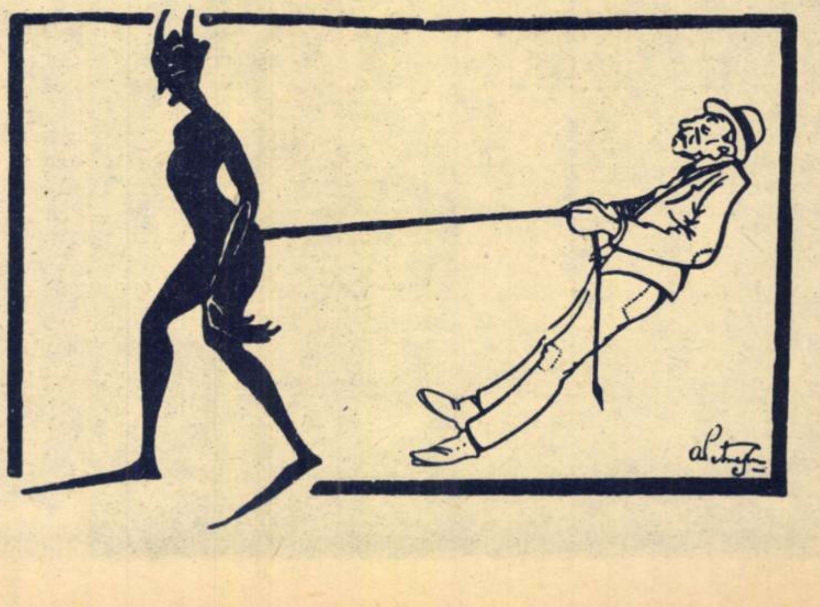

Talismanele oamenilor mari

Oamenii mari, sunt sclavii diferitelor superstiţii, ca şi cei mici. Fiecare, însă, are altă normă în ceeace priveşte exteriorizarea lor.

Talismanele oamenilor mari îşi au o viaţă proprie, de multe ori complicată. Se povesteşte astfel, că fostul împărat al Germaniei, Wilhelm II, poseda un inel pe care-l purta întotdeauna în degetul mic al mânii stângi, socotindu-l înzestrat cu calităţi supranaturale. Iată şi legenda acestui talisman împărătesc.

Iohann de Brandemburg, unul din primii Hohenzollerni, fu călcat într'o noapte de un hoţ renumit, care îngrozise tot ţinutul cu ferocitatea şi curajul său. După ce şi-a umplut tolba cu fel de fel de obiecte preţioase, hoţul uită pe noptieră o piatră, de o valoare mediocră, care strălucea misterios în întunericul salonului devalizat.

Din ziua aceia, pietricica fără valoare fu păstrată cu sfinţenie, şi numărată printre comorile casei domnitoare. Tatăl lui Frederich cel Mare a dat piatra unui giuvaergiu renumit care i-a confecţionat un inel. De atunci, toţi monarhii familiei Hohenzollern şi-au făcut o datorie sfântă de a-l purta şi de a nu-l scoate niciodată din deget.

Wilhelm II, mai avea însă şi un alt inel, deasemeni cu povestea lui. Acesta exista în familie de câteva sute de ani şi avea faima de a apăra de nenorociri pe purtătorii lui. Inelul data de pe vremea cruciadelor, când baronul de Nürenberg a condus alături de mai mulţi principi germani, asediul Ierusalimului. Creştinii au făcut minuni de vitejie în această luptă. Duşmanii, dezorganizaţi, se retrăgeau în dezordine. Baronul, în fruntea câtorva călăreţi îi urmărea gonind. La un moment dat, din rândurile acestora se desprinde un luptător care se opreşte în faţa baronului şi-l provoacă la luptă. Acesta primeşte şi o luptă pe viaţă şi pe moarte se încinge între ei. Baronul, care avea în ţara sa renumele de mare cunoscător al duelului, îşi omoară adversarul şi ca amintire îi scoate din deget un inel. Reîntors în tabără, baronul de Nürenberg fu surprins de forma misterioasă a trofeului, iar la înapoerea în ţară consultă mai mulţi învăţaţi asupra gravurei lui curioase. Inelul, din aur masiv, avea un disc întretăiat de un triunghiu, o literă arabă şi o cometă, iar în mijlocul gravurei strălucea o piatră de o mărime cu totul neobişnuită.

Wilhelm II poartă şi astăzi acest inel, care îi poartă noroc. Numai că la Doorn nu prea are de ce se teme...

Foarte curioasă era şi amuleta amiralului Englez, lordul Kitchener. Această amuletă trebuia ca şi cea a fostului Kaiser să-l păzească de nenorociri. Reuşise chiar să întărească această legendă, până în timpul războiului, când lordul superstiţios şi-a găsit moartea pe un vas de războiu, scufundat de flota germană.

Iată şi povestea acestui talisman. In cursul războiului dela 1883 un strămoş al lordului, căpitanul Herbert Kitchener, a fost grav rănit de schija unei ghiulele. Supus unei operaţii, schija care intrase adânc în maxilar, n'a putut fi extrasă. Kitchener a demisionat apoi din armată şi a plecat în Egipt. Un doctor iscusit a reuşit, la Cairo, să-i extragă bucăţica de fontă şi se credea deplin vindecat, când, la un banchet, îi căzu din gură o alice care rămăsese neextrasă. Socotind aceasta ca o întâmplare de bun augur, Kitchener lăsă prin testament alicea — transformată în inel — moştenitorului său. Toate generaţiile până la amiralul Kitchener, au purtat această amuletă. Dacă însă amuleta le-a fost cu ceva de folos, asta nu s'a putut afla.

Fostul preşedinte al Statelor Unite, Roosevelt, avea un inel de platină şi în locul pietrei preţioase se montase o bucăţică de... lemn. Talismanul acesta îi fusese dăruit în cursul unei călătorii în Orient, de către un fakir cu care legase o strânsă prietenie. Roosevelt ţinea atât de mult la bucăţica de lemn, încât, într'un rând, când aceasta se desprinsese din platină şi se pierdu, puse o întreagă armată de poliţişti să i-o caute. Amuleta i-a fost înapoiată după trudnică cercetare şi Roosevelt, de bucurie a răsplătit pe acel care i-a regăsit-o, cu o sumă de bani, cu care ar fi putut cumpăra lemnul a zece păduri...

O aventură în junglă

(*Continuare din pag. 1120*)

ternut decât hainele noastre. Vouă occidentalilor vă pare aspru şi râdeţi chiar de el. Ei bine! de data aceasta vei regreta acest culcuş, pentrucă la noapte vei dormi cu... „Domnul Tigru".

*

In timp ce furia scutură puternic întreaga făptură a sergentului, bordeiul răsună de strigătele de bucurie ale anamiţilor. Numai un indochinez îi putuse pregăti o astfel de moarte! Romet cunoştea prea bine obiceiurile locului, pentru ca să se mai fi îndoit de ceeace urma să i se întâmple. Fu adus apoi într'un fel de templu pierdut adânc în pădure, şi legat burduf de o scândură a altarului.

Wen-Wang „macui"-ul urmărea pe faţa prizonierului, efectul cuvintelor sale îngrozitoare. Sergentul era galben. Banditul înveselit deodată îi spuse cu vocea blajină.

— Mai ai o şansă de scăpare.

Sylvain nu înţelese sensul acestor cuvinte neaşteptate: dar ştia că în dosul lor se ascunde fără îndoială o ironie. Şi Wen-Wang continuă:

— Nu vrem să facem nimănui rău, dar trebue neapărat să omorâm un tigru care a devorat luna trecută trei oameni de ai noştri... I-am găsit drumul de fiecare zi, aşa că i-am întins o cursă în care va cădea cu siguranţă. După ce-l vom omorâ, spiritul său ne va urmări cu siguranţă. Dacă te vom pune şi pe tine în groapă, tigrul te va mânca şi... ne va ierta pe noi.

(Sfârşitul în numărul viitor)

Magistraţi recidivişti...

Un avocat bătrân, d. Comby, pleda în faţa tribunalului corecţional din Paris.

Clientul său avea foarte puţine şanse de scăpare, deoarece preşedintele prezintase în şedinţă cazierul său prin care arata că acuzatul este un periculos recidivist. Avocatul se ridică în faţa sălii înmărmurite:

— Domnilor judecători, nu puteţi face o vină din aceasta clientului meu, pentrucă dv. înşi-vă sunteţi recidivişti...

Magistraţii stupefiaţi în faţa acestei apostrofe credeau că au deaface cu un nebun, când avocatul, cu vocea calmă, continuă... da domnilor, recidivişti ai bunătăţii şi indulgenţii...

Lumea respiră uşurată şi prevenitul se alese cu o condamnare mai uşoară decât ar fi meritat.

Iată un calambur, făcut cu rost...

Primele victime...

(*Foto „The New York Times", Ltd., Berlin*)

Războiul chino-japonez care a aprins atmosfera în Extremul Orient îşi dă primele roade. Iată aci lăzile cu cenuşa soldaţilor japonezi căzuţi la graniţile Manciuriei, luate în primire în gara Tokio de un detaşament de onoare.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

O sansă

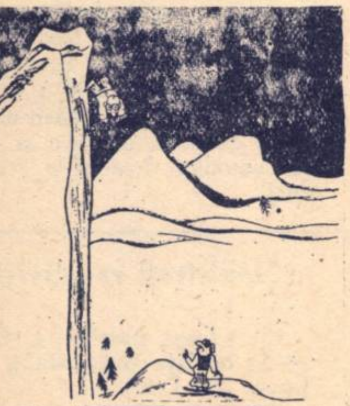

Cel din vale: D-ta ai noroc! Cu câțiva metri mai la dreapta, prăpastia e cu 500 de metri mai adâncă!

INTERPRETARE GREȘITA

Ea: — Nouii noștri vecini se iubesc foarte mult. El o sărută de câte ori pleacă la serviciu și de câte ori se întoarce acasă. Când o întâlnește pe stradă îi sărută mâna. De ce nu faci și tu la fel?

El: — Lasă dragă să treacă puțin timp. Deocamdată n'o cunosc încă.

DEBUTANTUL

Tânărul autor. — Nu vreau să mă laud, dar trebue să vă declar că nu mi s'a înapoiat încă nici un manuscris din cele pe care le-am trimis până acum.

Redactorul. — Sunt mâhnit de aceasta. Se vede treaba însă că nu anexați niciodată timbrele necesare.

Un încăpățânat

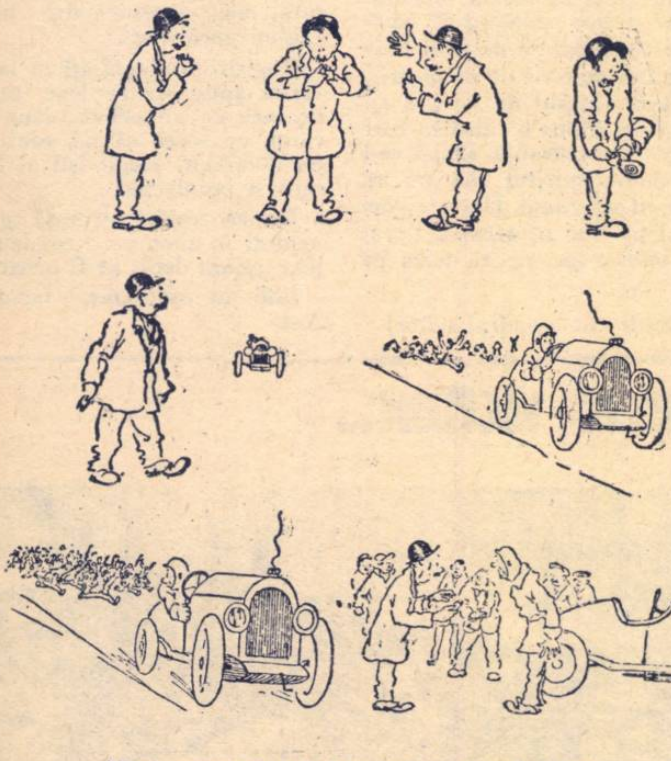

— N'ați avea puțină benzină pentru bricheta mea!

PREFERINȚA

La restaurant.

Chelnerul: — Doriți bucătărie franceză, engleză sau americană, domnul meu?

Clientul: — Imi este indiferent. Dă-mi două ouă la pahar.

ILUZIE OPTICA

— Ascultă chelner! De ce-i friptura atât de mică?

— Vi se pare domnule, pentrucă am mărit sala de mâncare.

INTRE FEMEI

— Am fost aseară la Operă.

— Și ce ai auzit?

— Că Marineasca a rămas iar fără servitoare, că Ioneasca a născut doi gemeni și că fiica lui Popescu a fugit cu'n ofițer.

DACĂ TRIȘEZI LA JOC!

O doamnă stă la masa de ruletă și nu știe pe ce număr să mizeze. Se adresează d-lui care stă lângă dânsa și-l roagă s'o sfătuiască.

— Luați numărul anilor dumneavoastră, o sfătui acesta; se spune că aduce noroc.

Doamna puse pe numărul 21, numărul 30 câștigă.

— Vedeți, spuse d-nul, ce bine era să-mi urmați sfatul?

CURAȚENIE EXEMPLARA

Profesorul: — Nu ți-e rușine să vi nespălat la școală? Se cunoaște de o poștă că ai mâncat ouă azi dimineața.

Elevul: Dar domnule profesor! N'am mai mâncat ouă, de alaltăeri.

Greu e cu femeile

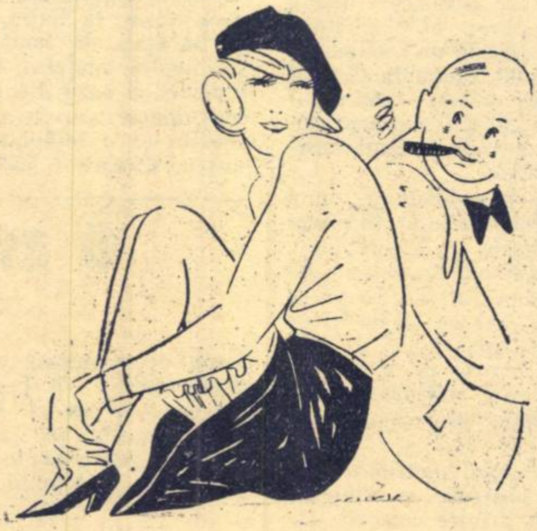

— Ce-aș trebui să vă dau pentru o sărutare, domnișoară?
— Cloroform.

APĂRARE!

La starea civilă. Ofițerul e foarte distrat.

— Vreți să-l luați de soț pe domnul?...

— Da.

Adresându-se tânărului:

— Ce-ai de spus în apărarea d-tale?

SOCOTEALĂ BUNĂ

— Ce-o fi preferabil: să devin specialist de boli de ochi sau să-mi aleg dentistica?

— Dentistica desigur! Omul n'are decât doi ochi, însă are 32 de dinți.

IMPOSIBIL...

— 300 lei pe câinele acesta? Foarte scump! La jumătate nu-l dai?

— Imposibil. Nu vând jumătate de câine.

ASEMĂNARE.

— De câte ori te văd, mi-l amintești pe Ionescu.

— Dar nu-i semăn deloc.

— Ba da. Și el îmi datorează 1000 de lei.

RAUTATE

Nini: — Nu mă voi mărita decât cu un erou.

Lily: — De ce dragă? Nu ești chiar atât de urâtă.

PRECAUȚIUNE NECESARĂ.

Doamna Georgescu are musafiri. Fetița ei, Lenuța, în vârstă de 10 ani, îi ajută să servească ceaiul.

D-nul Musafirescu: Bravo, drăguță. Ești mare deacum și îi ajuți mamei la ceai.

Lenuța: Ii ajut și după ceai.

D-nul Musafirescu: După ceai?

Lenuța: Da, când a plecat toată lumea, număr lingurițele.

Speranța secretă

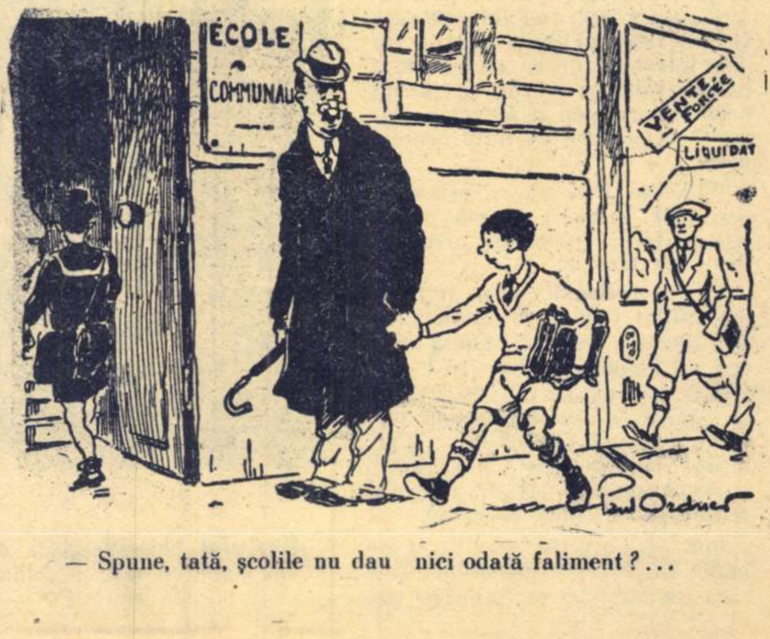

— Spune, tată, școlile nu dau nici odată faliment?...

„Balanţa“ hidroavioanelor

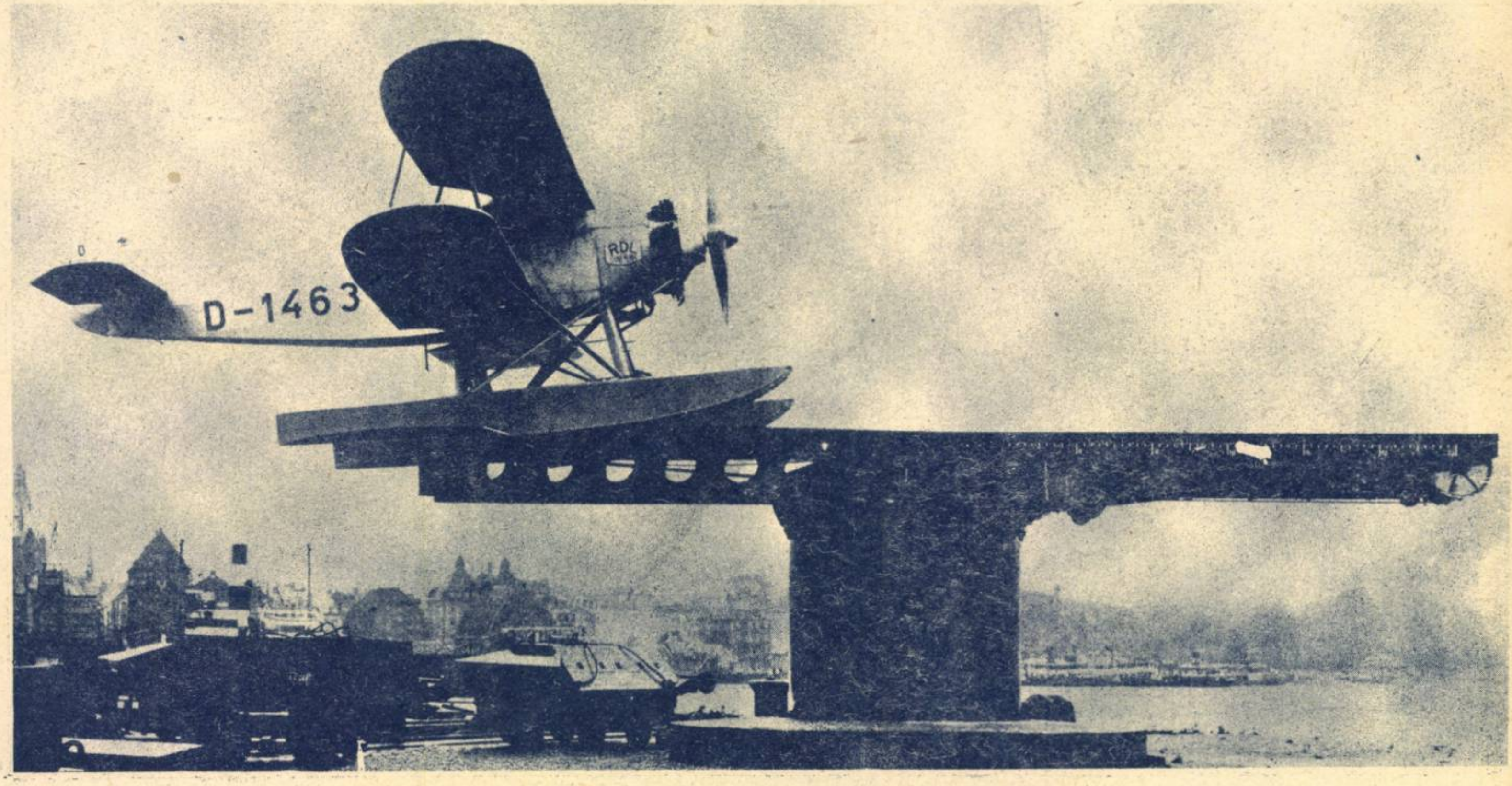

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

La Kiel (Germania) s'a făcut de curând experienţa cu un pod mecanic, de pe care hidroavioanele pot decola în câteva secunde. Acest pod, cu o mişcare oscilatorie de balanţă, ridică hidroavionul şi printr'o mişcare inversă, îl lansează, fără a mai fi necesară plecarea de pe apă

Pene de aur

Dintre scriitorii anglo-saxoni, acei cari au tiraje mari, lasă averi mult mai considerabile decât confraţii lor francezi, italieni, spanioli sau germani. Şi e logic aşa, scriitorii fiind citiţi atât în „lumea nouă" (America), cât şi pe toate insulele britanice

Când a murit de curând sir Hall Caine, lumea s'a întrebat dacă enorma moştenire ce a lăsat, are pereche în trecut.

Charles Dickens însuşi, al cărui succes a fost şi a rămas universal, nu a fost nici pe de departe atât de bogat. Averea i-a fost evaluată, la moarte, la 100.000 de lire sterline, adică jumătate cât a lăsat sir Hall Caine.

Romanele lui Bulwer Lytton au produs acestuia 80.000 de lire sterline; cărţile lui Trollope au produs 70.000 de lire sterline.

Singur romanul **„Adam Bede"** al lui George Eliot i-a adus acesteia 40.000 de lire sterline, — dar aceşti fericiţi autori cu tiraje mari trebue să se dea înlături în faţa lui Walter Scott, care a câştigat 300.000 de lire sterline.

CEREŢI LA TOATE LIBRARIILE SAU DIRECT ULTIMELE CARŢI DE MARE SUCCES ALE EDITUREI „EMINESCU“
BUCUREŞTI I, Str. Inginer Anghel Şaligny 2.

FRIEDRICH TORBERG: Din tragediile şcolii
Bacalaureatul elevului Gerber
în româneşte de F. ADERCA
In acest roman autorul redă torturile unui suflet tânăr pus în faţa celor dintâi iubiri, viclenii şi dureri ale vieţei. E cea mai puternică şi pură oglindă a sufletului unui Werther modern. In acelaş timp autorul redă spectacolul complect al tragediei bacalaureatului pe care o trăesc mii de tineri şi mii de familii din zilele noastre.

ERNST GLAESER
Contingent '924
Succesul cel mai mare nu va fi destul de mare pentru cartea aceasta. E mai mult decât literatură pentru adulţi; timp de multe generaţiuni ar trebui să se dea oricărui băiat, dela 15 ani în sus, cartea aceasta, drept avertisment pentru toată viaţa.

PANAIT ISTRATI
ŢAŢA MINCA
ROMAN
O fată dela câmp iubeşte cu patimă, îşi sacrifică iubirea din avânt generos şi se alege cu un „copil din flori" care îi umple viaţa de lumină nouă.
240 Pagini, Lei 60

NERANŢULA
ROMAN
Neranţula e romanul vijelios al unei copile sălbatice, ca porecla ce o poartă: *„portocală amară“*.
Doi tineri o iubesc şi şi-o împart, tustrei se rostogolesc în prăpastia aceluiaşi destin nemilos.
50 lei Volumul.

MAURICE LEBLANC
AVENTURILE LUI ARSÈNE LUPIN
Şi la noi ca şi în toată lumea aceste aventuri delicioase, neîntrecute au obţinut un succes neaşteptat. Au apărut până acum:
Arsène Lupin, Gentleman Apaş
Arsène Lupin contra lui Herlock Sholmes
Arsène Lupin, Acul scobit
Arsène Lupin, 813
Cele trei crime ale lui Arsène Lupin
Dopul de cristal
Confidenţele lui Arsène Lupin
Triunghiul de aur
Izbânda lui Arsène Lupin
Insula cu treizeci de sicrie
Piatra Miraculoasă
Fiecare vol. complet, Lei 30

EMIL LUDWIG
NAPOLEON
în româneşte de EMAN. CERBU
Cartea care înfăţişează fără să ascundă nimic, viaţa adâncă, vijelioasă şi eroică a marelui Impărat. Cartea care se citeşte cu înfrigurare. Cartea în care ne regăsim cu toţii.

VICTOR MARGUERITTE
Romanul Adulterului
TALIONUL
în româneşte de **Othilia Ghibu**
Problema veşnic dureroasă a **adulterului** pusă în acest roman, e cu atât mai tragică, cu cât sub această culpă grea a căzut o femee. Amorul femeei adultere poate aduce în căminul soţului iubitor şi neştiutor un copil care nu-i al lui dar pe care îl iubeşte ca pe al lui propriu.

BORGIA, ROMANUL unei familii de Klabund. Trad. de Victor Rodan.
PE FRONTUL DE VEST NIMIC NOU, de Erich Maria Remarque. – Trad. de Eman. Cerbu.
DE LA POLUL NORD LA POLUL SUD de SWEN HEDDIN, VOL. I – VI. Fiecare vol. LEI 30.

CEREŢI GRATUIT:
NOUL CATALOG
Cu preţuri REDUSE al Editurei „Eminescu“

OGLINDA
LUMII
14 NOEMBR 1931
ANUL X. No. 46

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI-

Anna Sten în „Bombe la Monte Carlo“ film care rulează cu succes la cinema „Regal“.

OGLINDA LUMII

21· NOEMBR·1931
ANUL X. No. 47.

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
IAȘI

PAGINI

Prințesa exotică și cămașa profetului

Vreți să faceți cunoștința unei persoane interesante! Insoțiți-ne atunci în vizita ce o vom face prințesei moștenitoare din Saravak, Alteța Sa Dayang Muda, cum sună titlul ei oficial.

Măritată cu prințul moștenitor al exoticului sultanat Sarawak, situat în nordvestul insulei Borneo, a cărei casă domnitoare, importată acum o sută de ani din Anglia, se poate lăuda că membrii ei sunt singurii maharajahi albi depe fața pământului, prințesa Dayang Muda a știut să-și însușească în grad înalt interesele orientale și occidentale.

Fiică a unui magnat englez al industriei, Sir Walter Palmer, care face politică și e de veche origină quakeriană, a venit de timpuriu în contact cu personalitățile cele mai renumite din știință, politică și arte frumoase. Și soarta i-a hărăzit și una din cele mai mari relicvii ale lumei mohametane: cămașa lui Mohamed.

FATA CU PACHETUL

— De aproape un an, povestește prințesa moștenitoare, mă ocup de cămașa Profetului și de istoria acestei relicvii. Cămașa, pe care mi-a adus'o o întâmplare, e în realitate faimoasa relicvie care dispăruse subit, în mod misterios, pe timpul răsboiului cu Wahabiții, din Persia, unde sfințise de secole cel mai mare loc de pelerinaj al Șiiților. Rămăsese dispărută timp de o sută cincizeci de ani, cu toate cercetările dreptcredincioșilor. Anul trecut însă, pe când mă aflam la Paris, veni la mine, la ceai, o tânără fată, cu un pachet sub braț. Pachetul conținea o ciudată cămașă veche, care ar fi avut, cum spunea fata, oarecari legături cu Mohamed sau cu discipolul său Ali.

— Cunoștea Alteța Voastră pe fata aceasta ?

— Nu. Cazul era cu mult mai ciudat. Avusesem, cu câtiva ani înainte, un secretar, care făcuse într'un sanatoriu dela țară cunoștința unei fete. Aceasta îi spuse că posedă o cămașă care aparținuse însuși Profetului. Il rugai să mi-o prezinte la ocazie. Dar tânărul meu secretar muri și eu nu vedeam posibilitatea de a găsi pe prietena lui. Făcui însă cunoștința unei doamne, care cunoștea fata și îmi făgădui că mi-o va trimite.

„Posesoarea cămășii, care mi-a încredințat-o mie — se numea Rousseau — îmi povesti câte ceva despre soarta relicvei, după cele ce-i comunicase și dânsii familia ei. In toiul răsboiului cu Wahabiții, se afla la curtea persană un tânăr diplomat francez, amic și sfătuitor al regelui. Când armata dușmană amenință să pătrundă în orașul de reședință și se născu teama că se vor răpi obiectele prețioase aflătoare acolo, se hotărâ ca tânărul Francez să ia el în păstrare relicva în chestie și s'o ducă la Marsilia.

UN ODOR PERICULOS

„După multe peripeți dramatice, tânărul diplomat reuși să ducă relicva la Marsilia, după care ținând seama de valoarea ei enormă, ea fu depusă la o bancă franceză.

«Turburările din Persia făcură ca faimoasa cămașă să rămână mult timp neturburată în adăpostul acesta. Deabia pe patul de moarte diplomatul francez își reaminti toată chestia și o povesti unicului său fiu. Dar îl sfătui să nu se atingă de relicvă. Căci dacă fanaticii Mahometani ar afla unde se găsește sfânta cămașă, viața sa ar fi permanent amenințată.

„De aceea fiul o lăsă în *safe*, și așa făcură și urmașii săi.

„Și deabia acum familia și-a reamintit, în urma situației ei financiare sdruncinate, de odorul moștenit, și a admis cu mulțumire propunerea mea de a supune relicva — în lipsa unor documente autentice — unui examen științific, spre a se stabili autenticitatea ei.

„Deocamdată — a continuat prințesa — mi s'a încredințat mie obiectul sfânt și am găsit colaboratori distinși în orientaliștii Castagné și Paltov. Cel dintâi va supune rezultatele cercetărilor sale Congresului internațional de est-an al etnografilor, iar eu am intenția să public, împreună cu Paltov, într'un volum ilustrat, dovezile istorice și legendare despre autenticitatea relicvei. Volumul va fi intitulat: „O legendă din Orient". Iată aci câteva miniaturi de Paltov, care fac parte din materialul ilustrat".

Sunt mici capodopere în stilul și în coloritul delicat al miniaturelor persane.

— Miniaturele acestea — exclamă cu bucurie Dayang Muda — vor ilustra diferitele legende în legătură cu relicva. Dar iată că vine artistul însuși, care vă poate introduce în materie mai bine decât mine.

Paltov intervine pe lângă prințesă ca să ne arate odorul.

— Bun, voi face o excepție, zise gazda; nu a văzut'o până acum nimeni, exceptând pe specialiști.

CORANUL PE FOND DE AUR

Prințesa aduce o ciudată legătură cenușie-albă: cămașa sfântă. O întinde cu evlavie pe o masă, toate luminile din odae se aprind, și pe când ea însăși ține o puternică lampă de buzunar peste mijlocul cămășii, îmi dă o lupă, cu ajutorul căreia pot să-mi fac cu încetul o idee despre diversitatea semnelor grafice, cari acoperă ca o plasă fină partea cea mai mare a cămășii.

Prințesa îmi atrage atenția asupra liniilor roșii fine, part scrisul, la intervale te, în pătrate, și mă roagă să observ particulele de aur dintre fire, cari se pot vedea numai cu lupa. Mi se mai atrage în cele din urmă atenția asupra care eternizează, la inferioară a cămășii, nu grafului care a săvârșit o necrezut de a caligrafia Coranul pe fondul de aur apro în întregime pălit. Scrisul s'a făcut cu un bețișor ascuțit de bambu, un așa zis *quelem* înmuiat în tuș chinezesc.

Privind cămașa cu ochiul liber, scrisul pare un model desenat de cusătură în cruciș, pe fondul unei țesături de *byssus*, întrebuințată mult în Orient. Ici și colo se zăresc câteva pete, ca pe pânzele care au stat mult timp păstrate. Dreptcredincioșii le consideră poate drept pete de sânge sau le dau un alt sens misterios.

Prețioasa relicvă va fi probabil în curând adăpostită în vreun loc sacru, la care se vor duce mii de pelerini, spre a li se ierta păcatele și a fi vindecați de boli!

Mizeria în Germania

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

Neavând fondurile necesare pentru ajutorarea copiilor săraci în pragul ernii, guvernul german recurge la caritatea publică printr'un mijloc foarte original. Un camion străbate cartierele bogate și încarcă îmbrăcămintea de prisos al celor buni la inimă. Acelaș camion pătrunde apoi la periferie și aduce bucuria în sufletul copiilor săraci.

Dar prețios

„Giuvaerul Canning", pe care contele de Harewood, soțul prințesii Mary, l'a vândut la licitație, în Iulie, cu 10.000 de lire sterline (cam 8 milioane de lei), a fost oferit de curând muzeului Victoria-and-Albert din Londra, de către un „prieten american", care vrea să-și păstreze anonimatul.

Bijuteria aceasta e un pandantif de aur, reprezentând un triton care ține o armonie și o falcă. Partea superioară a trupului tritonului e făcută dintr'o singură perlă barocă. Totul e bogat împodobit cu email, diamante, rubine și perle. E unul din cele mai frumoase exemplare dintre bijuteriile executate în epoca Renașterii.

Datează din secolul XVI, și tradiția afirmă că ar fi fost trimis de un mare duce de Toscana unuia din împărații mongoli.

După luarea orașului Delhi, în 1857, a fost cumpărat de contele Canning, primul vice-rege al Indiei. Când muri lordul Canning, giuvaerul a fost cumpărat de cumnatul său, primul marchiz de Clanricarde. Al doilea l'a lăsat nepotului său Harewood, care 1917.

Joni Caesi

călăul Ungariei

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂŢII
-IAŞI-

O sală mare, neagră, zăbrelită în săgeţi de lumină slabă, plină de oameni îmbrăcaţi în negru şi de soldaţi. Oamenii împart dreptatea. Alexandru Ondi şi Ioseph Bonya sunt prinşi în acest angrenaj înfricoşător. Ei stau între doi jandarmi, cu pumnii strânşi de un lanţ subţire de oţel. Ochii lor privesc înspăimântaţi în sală, căutând pe cei ai judecătorilor, ai avocaţilor, ai martorilor. Sângele înfierbântat le-a năvălit în creerii zăpăciţi şi în mâinile cari au furat, cari au vrut să omoare acum câteva ore...

Imaginile trăite aleargă, una după alta, vijelios prin faţa capetelor, acum plecate.

Marele portal dela «Komerzialbank» din Budapesta. Figura vicleană a casierului, gesturile sale mecanice, gâtul său cald, prins în mâini solide. Teancurile de bancnote, cuburi de nenoroc; descărcarea revolverelor şi mirosul prafului de puşcă. Mâinile cari răpun, vuetul, urletul îndepărtat ca un vis, lovituri grozave cari vin din toate părţile, zdruncinătura sacadată a trăsurii închisă ca un mormânt, închisoarea care deschide gura şi îi înghite dintr'odată.

Şi acum: această sală neagră, unde oamenii împart dreptatea cu aer aferat şi distrat, cu glasul domol, pentrucă legea marţială merge repede, nu se opreşte în faţa unui caz de conştiinţă şi la detalii; da, în Ungaria este o lege marţială.

Şi aceşti doi băeţi în lanţuri îşi simt inimile bătând puternic în piept şi privesc cu ochii pierduţi, moartea.

*

E noapte şi plouă. In faţa acestei porţi imense, o sentinelă nemişcată, tăcută şi cu călcâile lipite. Ploaia cade grăbită din izvorul negru. In jurul soldatului o mulţime de oameni cari întind bilete, implorând, protestând şi încercând să-i înşele vigilenţa. Ziarişti. Paza tace şi priveşte ţintă în gol. Numai când vocile se ridică prea mult, o mână înmănuşată în alb se ridică în dreptul buzelor şi lumea, curioasă, tace

Dar, iată că în faţa porţii mari se opreşte o trăsură din care coboară trei oameni. Doi sunt mici cu feţele palide şi supte.

Cel de al treilea este înfricoşător.

Pe un corp de uriaş se proptește un cap rotund şi roşu, pe care o pălărie tare îl face şi mai grozav. Pielea feţii are urme de vărsat, acoperite cu păr aspru. Ochii mici, strălucesc sinistru.

Omul priveşte sălbatec în jurul său şi apoi pătrunde ca un mistreţ prin lumea care blocase intrarea. Nu arată nici un bilet, nu scoate nici o vorbă şi în timp ce jandarmul îl salută respectuos, începe să bată furios în poartă.

Uriaşul aşteaptă. Ii privesc mâinile. Sunt enorme, se încleştează, se deschid, foarte încet, dar puternic.

Poarta s'a deschis şi el pătrunde înăuntru, urmat de cei doi însoţitori. Nimeni nu scoate un cuvânt.

Mă apropii de soldat. Figura sa îndobitocită este descompusă.

— Cine-i omul acesta?

Soldatul holbează ochii:

— Joni Caesi!

— Dar cine este mă rog acest Joni Caesi?

— Joni Caesi este Anton Kozarek, şi Anton Kozarek, domnule, este călăul Ungariei.

*

Este foarte posibil ca în acest moment, Ondi şi Bonya să-l aştepte în celula lor, care-i foarte aproape de aici, să-i audă paşii pe culoarul lung şi rece, să urle de frică, să plângă, să-l roage. Moartea a intrat la ei.

In noaptea aceasta m'am trezit pe întuneric, şi m'am gândit multă vreme la ei, la Ondy acum rece şi galben cu ochii închişi în sicriul negru, cu gâtul zugrumat.

Şi la «Joni Caesi». Povestirea care urmează îl priveşte pe dânsul.

*

Mi s'a indicat numele unui orăşel obscur şi un tren leneş m'a purtat acolo, într'o după amiază caldă şi frumoasă.

Ştiam numele străzii şi numărul, iar o fetiţă pe care o rugasem să-mi indice drumul, îmi zise râzând:

— Acolo stă. Dv. vă duceţi la Joni Caesi?

Mă duceam la calău, la omul fioros şi sinistru care cu mâinile sale enorme sucise gâtul la sute şi sute de condamnaţi;..

Il zări în grădină, aplecat să rupă o floare. Se ridică cu sângele în faţa roşie ca o tomată şi cu surâsul copilăros.

Aceasta era maşina de omorât pe care o văzusem în ploae? Maşina care a stins viaţa unui om?

Mă văzu şi veni spre mine cu paşi mari, bătându-mă pe spate, gata să mă încovoaie.

— Ah! Iată încă unul!

— Cum încă unul?

— Da, un alt ziarist! Nu-i aşa? Vedeţi!...

«Sunt obişnuit cu astfel de vizite. Vă trădează mutra şi gesturile. Aţi venit să-l vedeţi pe monstru. V'aţi decis să aflaţi lucruri senzaţionale şi atroce, aţi scrâşnit din dinţi şi aţi venit.

«Şi apoi, când m'aţi văzut, aţi făcut aceeaşi mutră ca toţi ceilalţi, aşa că v'am recunoscut. Vă rog să mă ertaţi dacă vă voi decepţiona, dar voi căuta pe cât posibil să evit aceasta. Ştiu câteva istorioare foarte frumoase. Dar, să ştiţi, eu nu sunt calău în fiecare zi....».

Ne-am dus sub un pom umbros şi unchiul Anton, a început să mi le istorisească, mângâindu-şi părul cu mâna fioroasă.

— Să nu vă închipuiţi că ori cine poate exercita această meserie. Eu nu am devenit expert decât după mulţi ani de exerciţii. «Nici maşină, nici satâr şi nici frânghie. Numai cu mâinile...».

Şi îmi întinse degetele sale formidabile şi roşii. Cu greu îmi putui reţine un strigăt de groază

— Da, numai cu mâinile. Aceasta se numeşte pur şi simpl gâtuire. O singură strânsoar şi . gata.

«Dar, niciodată nu voi putea atinge technica sărmanului Mi-

(Continuarea în pag. 1138)

1.

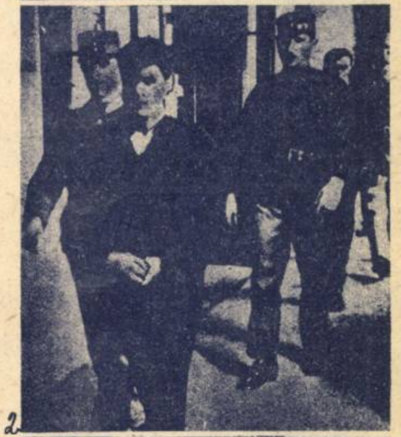
2

3.

4.

1. Caesi şi ajutoarele sale. — 2. Alexandru Ondy victima legii marţiale. — 3. Caesi se joacă cu nepoţii. — 4. Calăul... rupe o floare.- 5. Alături de soţia sa.—6. Unchiul Anton işi intinde membrele cari au executat atâţia condamnaţi.

Un caz senzațional de pierdere a memoriei

Unul din cele mai senzaționale cazuri de pierdere a memoriei a fost lămurit zilele trecute la Londra. Este un caz unic în cronica întâmplărilor extraordinare, care prin peripețiile sale de roman senzațional poate fi comparat numai cu celebra afacere a profesorului Bruneri. Este vorba de o întâmplare cu peripeții ca într'un film de senzație.

Un soldat englez, după o absență de 16 ani și după ce fusese considerat de mult ca plecat dintre vii, a reapărut deodată la Londra. In timpul lungei sale absențe, a dus o viață aventuroasă în America, sub alt nume și fără să-și poată reaminti nimic din viața sa anterioară. O întâmplare fericită l-a condus pe urmele «eu»-ului său pierdut.

Eroul acestei remarcabile afaceri este John Charles Gouldney, fost locotenent în armata britanică în timpul războiului mondial. In anul 1915 Charles a venit cu regimentul său pe frontul francez. Un timp, familia sa stabilită în Londra primea regulat vești dela locotenentul Gouldney. Corespondența acestuia a încetat surprinzător în Decembrie 1915. Poşta depe front nu a mai adus apoi nici o veste dela locotenentul Charles Gouldney. Mult mai târziu, familia eroului nostru a fost înștiințată că Charles a dispărut fără urme în decursul unei lupte.

S'a crezut că a căzut pe front sau că a fost luat prizonier. Abia după încheierea păcii, s'a știut că n'a fost luat prizonier și nimeni nu se îndoia că Gouldney a murit vitejește pe câmpul de luptă.

Evenimentele au dezmințit însă surprinzător credința tuturor. Gouldney a fost într'adevăr rănit.

O schije l-a lovit puternic în cap și Charles a fost atins de amnezie uitându-și numele și orice amănunt în legătură cu viața sa trecută. A fost îngrijit un timp într'un spital militar și când în cele din urmă, restabilit, a fost lăsat liber, s'a crezut că este un anume Mac Rossner ale cărui acte s'au găsit în mod inexplicabil asupra sa. Acest Mac Rossner era originar din America și se înscrisese ca voluntar în armata franceză.

Trimis la New York după însănătoșire, presupusul Mac Rossner a fost condus la rudele și cunoștințele sale. Aceștia însă nu au găsit nici o asemănare între cel care i-a părăsit înainte de războiu și cel reîntors depe front. Expertiza medicală la care a fost supus a diagnosticat pierderea totală a memoriei. I s'a publicat de nenumărate ori fotografia în toate ziarele americane. O doamnă Stone din Philadelfia a crezut că recunoaște în această fotografie pe fiul ei care se înrolase deasemenea ca voluntar în armata franceză.

Mama își luă deci fiul la Philadelphia unde i se încredință conducerea unei întreprinderi pentru vânzarea petrolului. Și i fu sortit lui Charles să strângă o avere la care nu ar fi putut aspira niciodată. Se însură cu o tânără americană și deveni în decursul anilor tatăl a trei copii. Au trecut 15 ani, dela război, când deodată Stone, alias Gouldney, se îmbolnăvi și prezentă iar simptomele bolii contractate pe front. A fost internat într'un sanatoriu de boli nervoase și supus îngrijirilor celor mai atente. Starea lui se 'mbunătăți, dar spre marea surprindere a medicilor, el nu-și mai reamintea nimic în legătură cu cei cincisprezece ani pe cari i-a petrecut în America, în timp ce în spiritul său se făcea lumină complectă în ce privește viața sa anterioră. Își reaminti, de meseria sa, de faptul că se numea Charles Gouldney și că era în realitate născut la Londra nu la Philadelphia. Nimeni nu-i dădu însă crezare. Totuși, în urma insistențelor acestuia s'au întreprins cercetări la Londra, și s'a putut constata că a existat într'adevăr un locotenent John Charles Gouldney în armata britanică, dispărut fără urmă în Decembrie 1915. In fotografia presupusului Stone familia dispărutului a identificat pe cel considerat pierdut.

. . . .

Gouldney s'a reîntors zilele trecute la Londra.

In legătură cu acest caz senzațional, s'a pus și o întrebare de ordin juridic, dacă doamna Gouldney din America care poartă astăzi numele de Edward Stone, îi mai este de drept soție.

Gouldney însă nu va ține seamă de decizia justiției și va continua o căsnicie care l-a făcut fericit cincisprezece ani.

Cazul acesta este viu comentat, atât în Anglia cât și în Statele Unite.

Sfinți și savanți

De curând s'a inaugurat la New York, cea mai mare biserică din lume, care, deși rezervată cultului baptist, permite manifestarea tuturor religiunilor.

Intre statuile așezate la intrarea principală, se găsesc și cele ale lui Confucius, Budha și Mahomet. Marii savanți și filozofi ale căror opere fusese condamnate în numele principiilor religioase, stau alături de îngeri, de sfinți și reformatori în jurul figurii centrale a lui Cristos.

Pe lângă portretele membrilor acestei biserici, care a costat mai multe milioane de dolari, găsiți pe Darwin așezat la loc de cinste alături de Einstein, singurul om în viață reprezentat alături de acești nemuritori.

La intrarea principală sunt sculptați în relief: Hippocrat, Euclide, Archimede, Gallilei, Pasteur și Lister. Intre filozofi, sunt câte unii, cari pe timpul lor au fost acuzați de ateism. Lista cuprinde pe: Pytagora, Platon, Socrate, Epicur, Aristotel, Seneca, Epictet, Plotin, Sf. Toma d'Aquin, Descartes, Spinoza, Kant, Hegel și pe Emerson, singurul american în acest aeropag.

Moise fraternizează cu Confucius, iar Budha și Mahomet stau alături de François d'Asis, Dante, Luther, Calvin, Bungan și Milton.

O adevărată... Ligă a Națiunilor.

Din arenă în mânăstire

O regină s'a călugărit... O regină de care avem multe, o regină relativă. E vorba de suverana... arenelor, d-ra Mya Hollaroz, cea mai celebră „femee-toreador" din America de Sud.

Fiica unui toreador celebru, ea a răpus în cursul celor 24 de ani ai carierii sale, multe sute de tauri și nu de puține ori a simțit dureros tăria coarnelor animalelor sacrificate pentru distracția sângeroasă a publicului.

In plină glorie, d-na Hollaroz coboară din arenă, direct în mânăstire. Sătulă de viața plină de pericole, a dăruit săracilor averea formidabilă pe care a agonisit-o, devenind cea mai cucernică pensionară a mânăstirii Pasco din Peru.

Este un caz interesant pentru un scenariu cinematografic.

Din plăci de gramofon... vase de flori

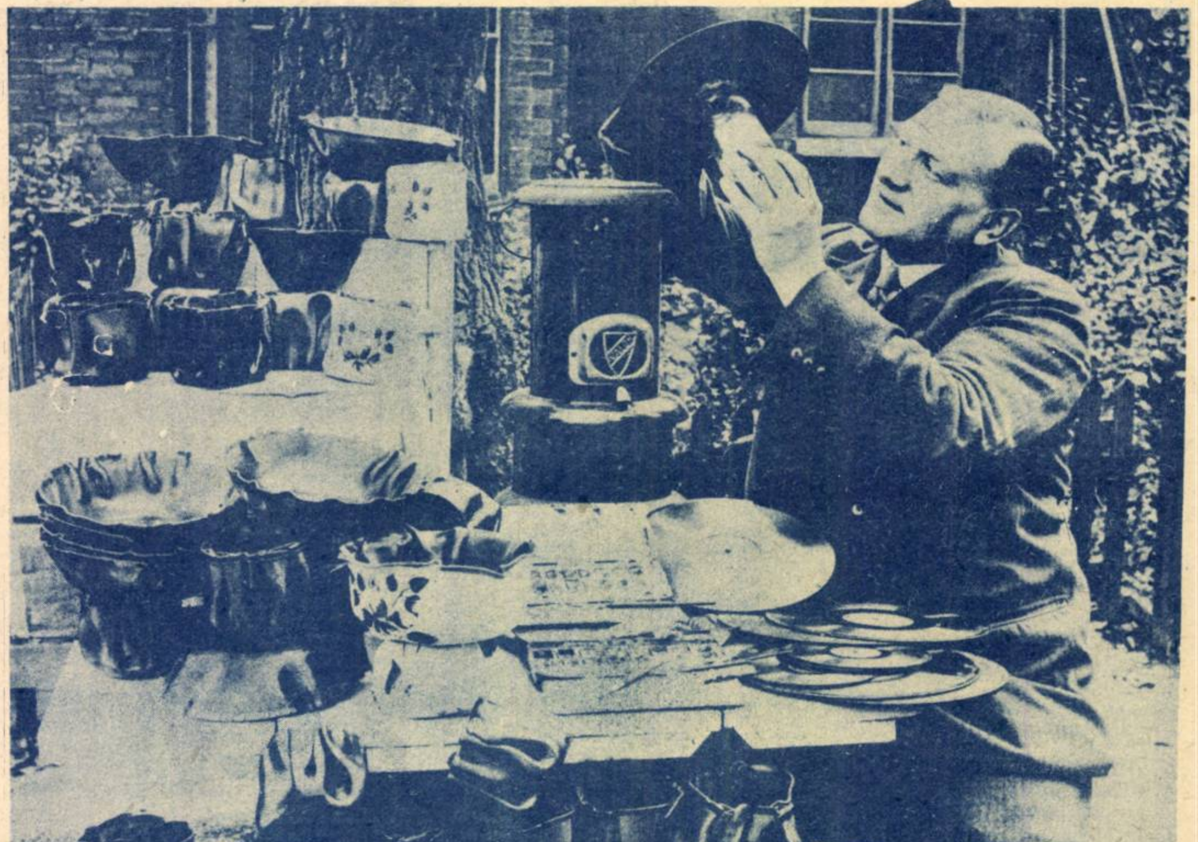

(Foto «The New-York Times»)

Un fost ofițer în armata engleză, invalid de război, a găsit o interesantă întrebuințare plăcilor de gramofon vechi și demodate. Cu ajutorul unui aparat special, le moaie și le modelează, dându-le formele cele mai variate. Din aceste plăci a reușit să facă o serie de vase pentru flori, pe cari le-a vândut în câteva minute, realizând un câștig destul de însemnat. Criza stimulează... inventivitatea.

DIN LUMEA COPIILOR....

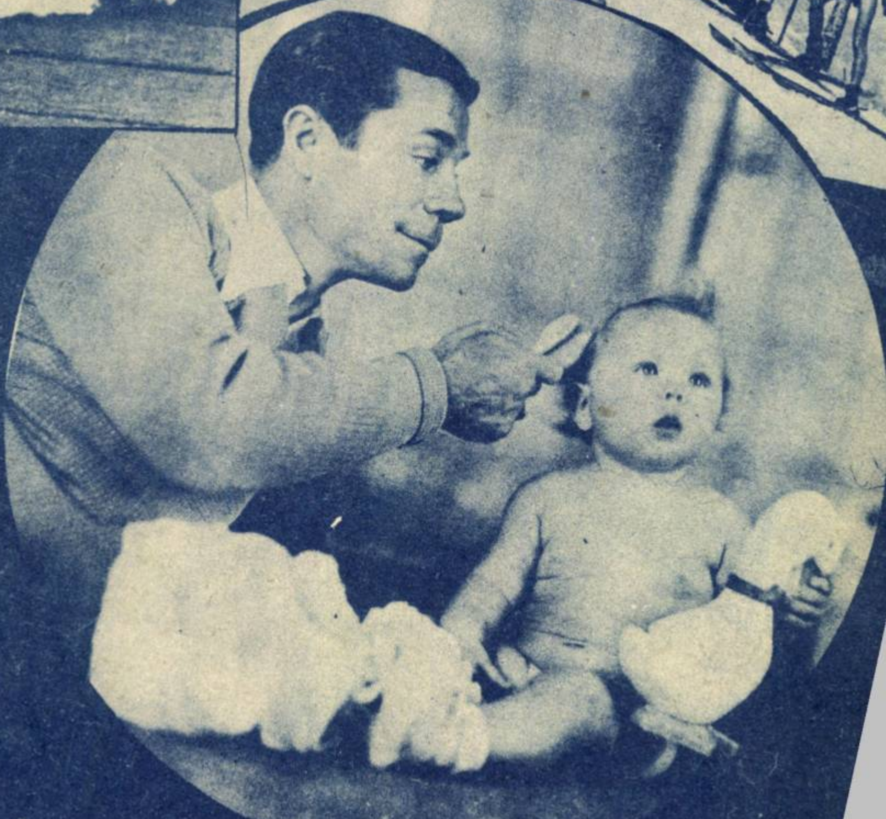

1. — Cu câtă dexteritate încalecă această fetiță pe superbul Bernardin, evaluat la 800.000 lei și pe care nu l-ar da nici pentru un miliard. — 2. In Alpii elvețieni au început sporturile de iarnă. Elevii unei școli moderne, fac primele ascensiuni în costume sumare, dar,.. sănătoase. — 3. Comedianul Joe Brown dela Hollywood, mai are timp și pentru singura odraslă, pe care o crește în mediul cinematografic. — 4. Un geniu precoce al muzicei. esteR uth Slenczynski din Berlin, care la vârsta de 6 ani execută la pian operile cele mai grele, cu o technică uimitoare. — 5. Câtă bucurie iradiază fața vizitiului improvizat, pe care calul de lemn nu-l poate răsturna de pe «capră».

(*Continuare din pag. 1135*)

chel Bali. Predecesorul meu era atât de popular, încât numele lui a intrat chiar în proverbe.

«Ce siguranță în mâini! Ce știință! Vă rog să mă credeți: a fost un maestru. Nu-i mai puțin adevărat că era mult mai puternic decât mine. Și fără să mă laud, sunt și eu destul de bine făcut».

I-am pus mâna pe braț și m'am convins — dacă mai era nevoe de aceasta.

Soarele era pe apuse și Joni Caesi, tolănit pe un scaun, continua să povestească.

-- Știu că mă detestați și că mă dispretuiți. Pentruce? Sunt o unealtă, o mașină. Am fost mai întâi măcelar. M'am făcut apoi îmblânzitor de crocodili.

«Intr'o zi am cetit un anunț:

«Se caută un bărbat puternic, pentru serviciu onorabil în slujba guvernului». Eram 80 cari solicitam această slujbă.

«In acest hârdău imens care este societatea, eu sunt o supapă. Unele supape contribue în viață la bogăție prin muncă. Eu contribui prin moarte. Asta-i toată diferența.

«Eu sunt supapa pe unde ies bărbații și femeile de prisos, cari nu fac decât să comploteze, să implânte cuțite și să cumpere otravă. Mă gândesc la crimele lor cari se înfăptuesc ca ciupercile în noapte și la traectoria neînfrânată și brutală a vieții lor... Și pe urmă au de aface cu mine. «Mor, fără să scoată un cuvânt, ca d-na Kardos, vânzătoare de otravă; sau urlând ca un câine, cum a făcut locotenentul Lederer, care se prezenta în fața lui Dumnezeu în timp ce soția sa, artistă de music-hall, cânta un cuplet cu privirea la el; și alții cari se zbăteau până nimeream strânsoarea decisivă».

*

I-am strâns mâna și am plecat.

Calăul prinse să se joace cu nepoții săi, cari îl așteptau nerăbdători în grădină.

LA FEMEE

bărbatului îi place frumusețea, nesiguranța, împrejurarea că nu știe unde a fost azi înainte de amiazi, când va fi a lui și când o va pierde. La femee, bărbatului îi place micul ei zâmbet dulce, tristețea ei tăcută, rujul ce-și pune pe buze, automobilul din care coboară, Veneția pe care o vor vedea împreună și... bărbatului îi place la fiecare femee motivul pentru care într'o zi o va urâ, și despre ea își reamintește cu predilecție ceeace ar dori să uite complect.

LA BĂRBAT

femeii îi place că e bogat, sau se va îmbogăți poate odată. Și îi place că are pe cineva căruia îi poate cere ceva, pe care se poate supăra, care e vinovat de orișice, căruia trebue doar să-i flueri.... Unora dintre femei le place la bărbat brutalitatea. Altora, cumințenia. Sau capul chel. Sau o urmă de tăetură pe obraz. Sau fumul unui anumit fel de țigaretă. Modul de a strânge mâna. In realitate însă, femeii îi place la bărbat nu numai că-l poate minți, cu toate că și aceasta e important. Îi place de fapt că e bărbatul, alături de care se poate gândi la cellalt. La acela, pe care îl iubește cu adevărat.

LA JOCUL DE CĂRȚI

bărbatului îi place că are prilej să uite tot, afaceri, griji, viață. Femeii însă îi place jocul de cărți, fiindcă totdeauna îi amintește câte ceva. Nestatornicia șansei îi amintește dragostea, speranțele, desnădejdile. Femeia (care joacă în cărți) își amintește de dragoste: prin șansa, prin hazardul, prin surprizele jocului, — dar ceeace îi amintește femeii (la jocul de cărți), în cea mai mare parte, dragostea, sunt: banii. In aceeaș măsură însă, atât bărbaților cât și femeilor le place la cărți: câștigul. Bărbatul se bucură când câștigă; femeea, când pierde cellalt.

LA CARTEA DE CITIT

bărbatului îi plac ideile, putința de a învăța ceva și de a-și îmbogăți cunoștințele. Sau simțimântul satisfacției: asta am știut'o și eu. Dar femeii?... Femeii îi plac de asemenea multe la cartea de citit. Mai presus de toate îi place însă că nu o va restitui.

ÎN DISCUȚII

bărbatului îi place lupta în jurul chestiei: cine are dreptate. Femeii, lupta pentru ultimul cuvânt.

BANII

îi plac bărbatului fiindcă îi poate câștiga, fiindcă trebue să lupte pentru ei, fiindcă cu ei poate cumpăra ceva, vinde ceva, fiindcă poate trăi din ei, plăti chiria, susține familia. Fiindcă grație lor poate călători. Fiindcă pot fi dăruiți unei femei. Și sunt bărbați cărora le plac banii desinteresat, numai de hatârul banilor. Femeilor le plac banii... Nu așa! Să fim drepți! O femee în toată puterea cuvântului nu iubește banii. O femee în toată puterea cuvântului adoră banii.

TRECUTUL

place bărbaților fiindcă l'au trăit. Femeilor, fiindcă-l pot tăgădui.

CAINELE

place bărbatului fiindcă îi este prieten, un camarad credincios. Femeii îi place fiindcă aleargă după dânsa. Incă o ființă care se agață de dânsa, căreia îi poate porunci, al cărei stăpân este. Ea, stăpâna soțului ei, a prietenului ei, a adoratorului ei, a curtezanului ei, a amantului ei, a idealului ei și... a câinelui ei.

Concursul nostru

In pagina de cinematograf din Nr. 44 al revistei, am publicat fotografia unei vedete pe care un maquillage de clown o făcea de nerecunoscut și am rugat pe cetitorii noștri să ne indice numele artistei.

Am primit la redacție foarte numeroase răspunsuri, cari cuprindeau aproape toate numele feminine dela Hollywood. Mulți din cetitorii noștri au ghicit însă pe cel adevărat, care este al CLAREI BOW.

Prin tragere la sorți, premiul constând din volume ale editurei «Eminescu», a revenit d-lui Grigore Enciulescu, din Slatina.

Oxigenul și peștii

La grădina zoologică din Berlin, au murit nu de mult mai mulți pești dintr'un aquarium, deși apa se găsea din abondență.

Savanții germani au profitat de această întâmplare pentru a căuta să afle cantitatea de aer necesară pentru viața peștilor. Rezultatul cercetărilor a dus la concluzia că această cantitate diferă dela rasă la rasă. Peștii roșii și crapii suferă și în cele din urmă mor, dacă apa conține mai puțin de 4 până la 10 la sută oxigen. Bibanul suferă, dar nu moare decât la 8 la sută. Păstrăvul rezistă între 5 și 8 la sută. In aceeași apă în care crapul poate să înoate în liniște cu o cantitate redusă de oxigen, păstrăvul are simptomele asfixiei. Rezistența unui pește în lipsa oxigenului nu depinde de vitalitatea sa. Țiparul care are cea mai mare vitalalitate, moare cel dintâiu.

Dinții președintelui

De curând Hoover, președintele Statelor Unite, s'a deplasat la una din clinicele dentare ale Washingtonului pentru a-și scoate câteva măsele cariate. Un asistent al dentistului s'a gândit că n'ar face o afacere rea dacă ar vinde dinții președintelui, fie ei chiar și cariați, colecționarilor maniaci.

Intr'adevăr, a găsit amatori cărora le-a vândut cele 4 măsele cu câte 1 dolar bucata. După câteva zile, dinții lui Hoover se vindeau printre colecționari cu 5—6 dolari bucata, ceeace a făcut pe asistent să-și completeze din nou stocul, bineînțeles cu dinți cari n'au avut nimic comun cu președintele Statelor Unite. In scurtă vreme se găseau pe piață atâția dinți provenind din dantura lui... Hoover, încât depășeau ca număr pe cei al întregii sale familii și în plus ai casei civile.

Când trucul a fost descoperit, era prea târziu. Asistentul realizase între timp atât bănet încât și-a permis luxul să se lase chiar de meserie.

Bătăile inimii la difuzor

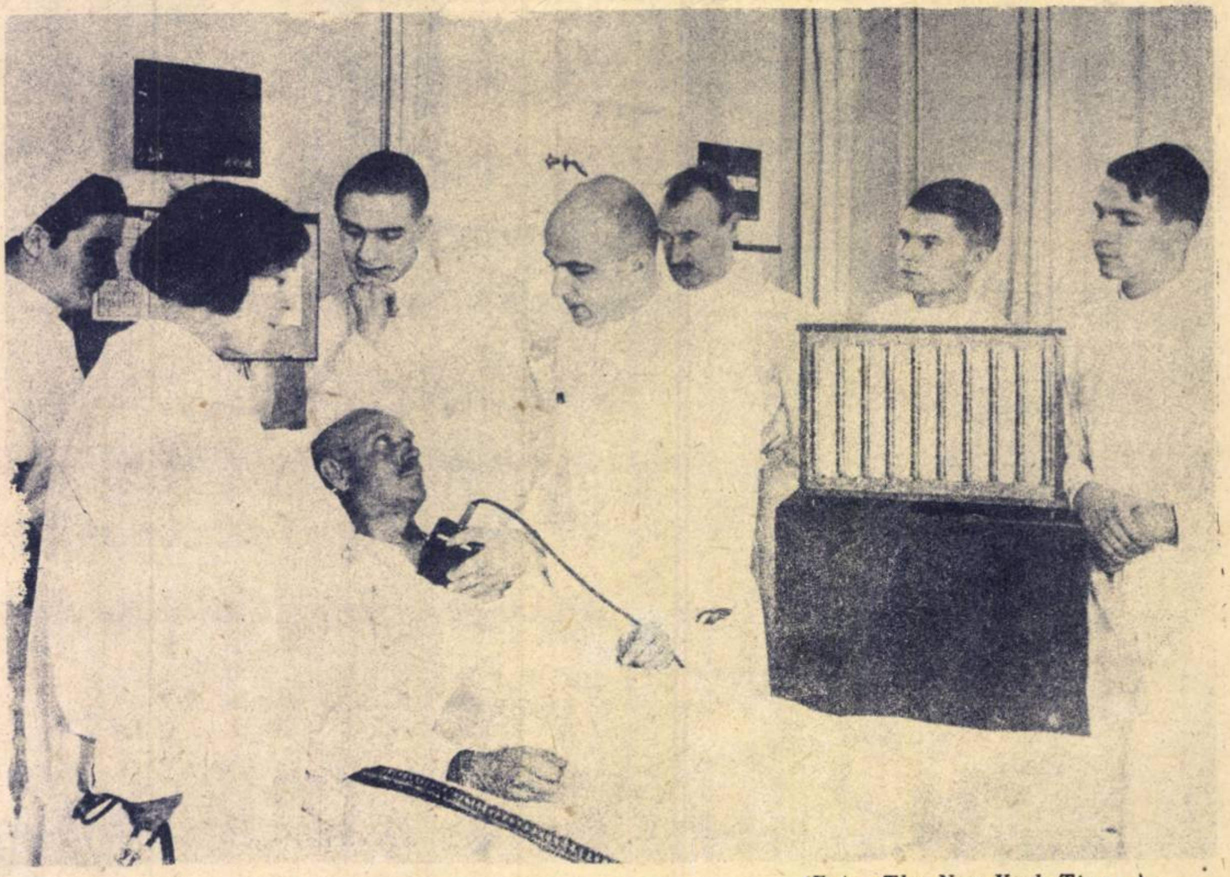

(Foto «The New-York Times»)

Doi profesori ai facultății de medicină din Berlin, d-rii Sell și Trendelenburg au inventat un aparat menit să producă senzație în lumea medicală. Cu ajutorul acestuia, bătăile inimii sunt difuzate printr'un haut-parleur, lucru care ușurează enorm stabilirea diagnosticului în bolile de cord. Clișeul nostru reprezintă o experiență cu acest aparat la una din clinicile Berlinului.

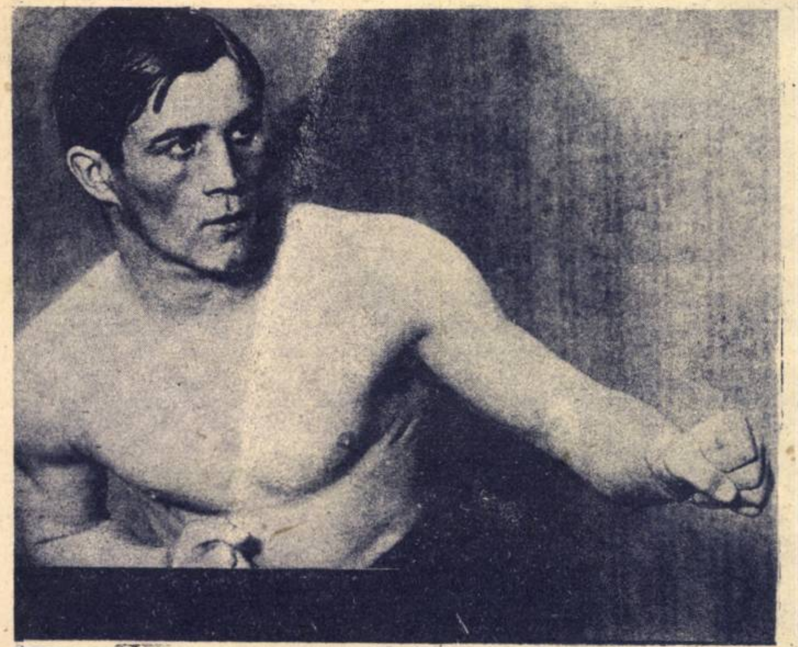

SPORT

In România sportul este practicat de foarte puţini. deşi unii dintre cărturarii noştri afirmă că rezultatele dezastruoase pe cari le dă bacalaureatul, se datoresc exclusiv abuzului cu educaţia fizică. Când vrei să explici ceva şi când argumentele nu-ţi stau la îndemână, apelezi la veşnic hulitul sport, care întocmai ca vestitele pilule Pink, serveşte la orice; şi la bune şi la rele. In Apus, unde mişcarea sportivă a pătruns în masse, intlectualitatea are altă idee despre sport şi binefacerile sale.

Iată de exemplu primul nostru clişeu de sus, care reprezintă, un boxeur tânăr şi viguros. Acesta nu este nici Dempsey şi nici Tunney ci Tristan Bernard, celebrul umorist francez la vârsta de 20 de ani. Faptul că şi astăzi Tristan Bernard este un admirator al sportului şi al boxului în special, constitue un argument hotărâtor contra acelora cari susţin că intelectualitatea exclude cultura fizică.

2. O echipă de înotători negri din Africa Centrală a sosit de curând la Paris, unde face sezaţie prin dexteritatea desăvârşită la water-polo. Bine construiţi şi abili technicieni, înotătorii negri au reuşit să învingă mai multe echipe franceze cu renume, demonstrând că sportul nautic se învaţă tot atât de bine în indepărtatul Congo, ca şi în ultra modernul Turelles dela Paris.

3. Publicul sportiv care aşteaptă dela orice manifestare a educaţiei fizice, fiorii luptei pentru victorie, se blazează în faţa uniformităţii. Un match de football sau unul de box, oferă spectacolul menit să pasioneze şi adesea să entuziasmeze. Dar repeţirea continuă plictiseşte sau aşa cel puţin se întâmplă în Anglia, unde se încearcă practicarea unor sporturi noui, la fel de folositoare desvoltării fizice, însă mai uşoare şi mai amuzante. Iată bunăoară în clişeul nostru, prima «eşire pe teren» a unui nou sport, nebotezat încă şi care nu este decât o compilare interesantă a rugby-ului. Jucătorii sunt îmbrăcaţi în saci şi trebue să-şi dozeze mişcările de aşa manieră, încât să nu se împiedice atunci când reuşesc să intre în posesia balonului. Noul joc a fost primit cu simpatie în Anglia, dată fiind baza sa cu totul amuzantă.

3. Tot în Anglia, goana după distracţii sportive a prilejuit o foarte pitorească întrecere între cei mai renumiţi jockey şi campioni de box. Pentru ca şansele să fie egalate, concurenţii au încălecat pe măgari. Cursa a fost foarte interesantă şi s'a terminat cu victoria unui jockeu, mai familiarizat cu... călăria decât aşii ringului. Rezultatul n'a surprins de altfel pe nimeni.

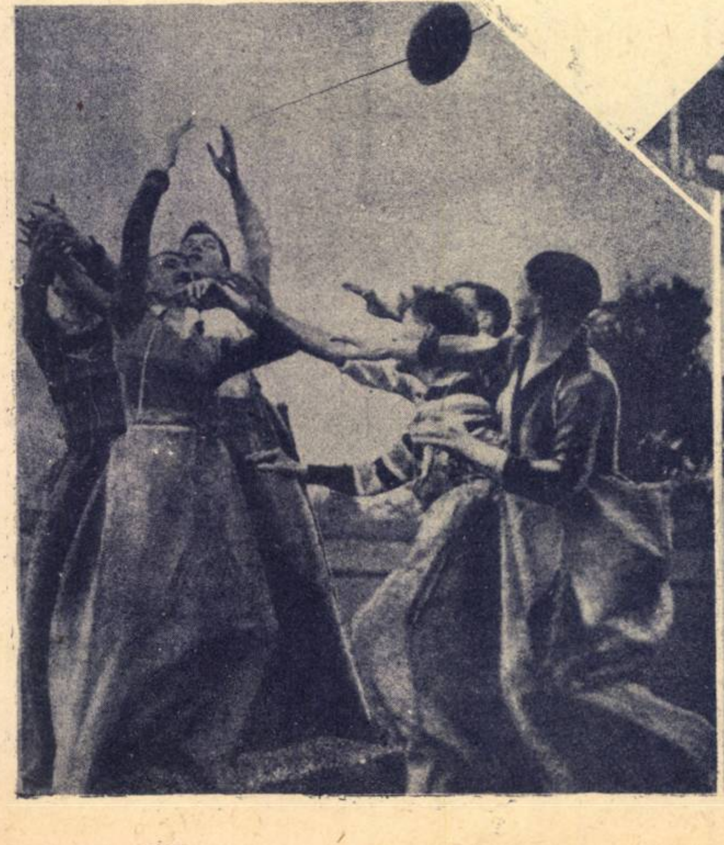

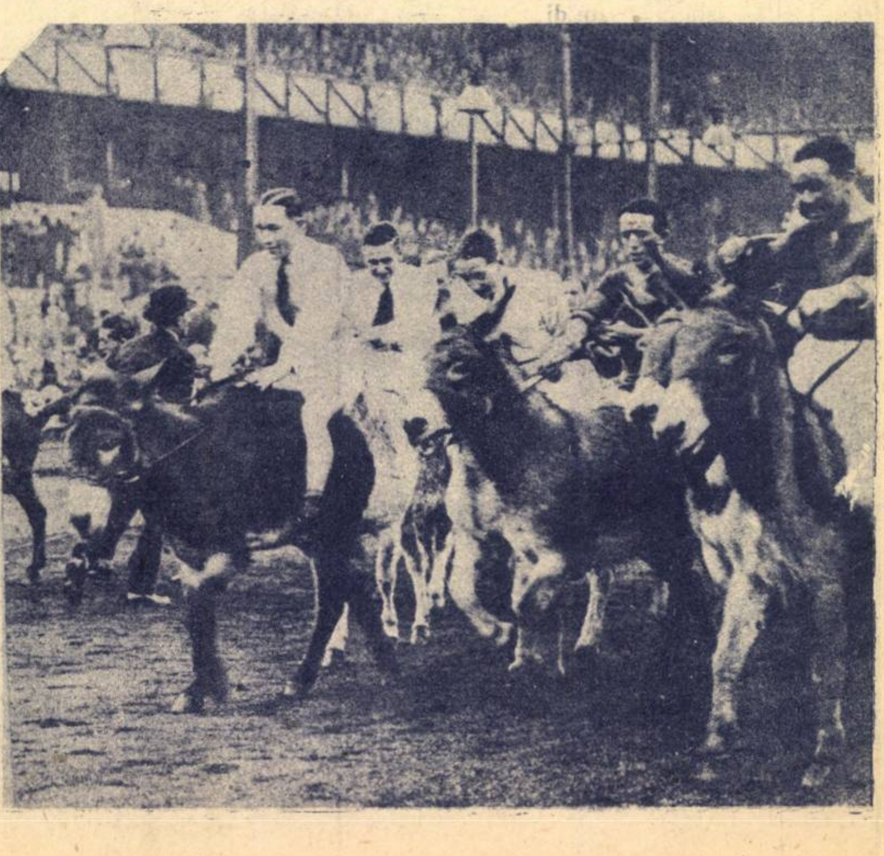

AVENTURA IN JUNGLA

de Léon Lambry

Ultimile cuvinte ale şefului fură acoperite de aclamaţiile banditilor, în timp ce Sylvain contractă buzele nervos.

— Nu mi-aţi spus — li se adresă el — cu glasul tremurând — că am totuşi o şansă de scăpare?...

— Da! Fără îndoială! replică Wen-Wang. Tigrul nu este întotdeauna rău. Dacă vei fi găsit în viaţă după capturarea tigrului, vei recăpăta libertatea!

Felul de a vorbi al şefului, entuziasma pe banditii în faţa cărora prestigiul îi creştea tot mai mult.

Wen-Wang, dădu apoi din nou semnalul de plecare şi prizonierul, străjuit de banditii înarmaţi intră în profunzimile pădurii.

Gândurile îi năpădeau creerul. Nu vedea nici o posibilitate de a-şi îmbunătăţi soarta. Avea însă o privire nepăsătoare care ascundea groaza de care era stăpânit.

Moartea dintr'o lovitură de pumnal în plină inimă i se părea preferabilă acestei exterminări lente în pădure, în alternanţa fricii şi a speranţei.

Şi nu ar fi vrut decât ca banditii aceştia laşi, să poată ceti ceeace se petrecea în sufletul său.

*

Mergeau de mult în tăcere profundă; apoi, deodată, trecând peste o împletitură de crăci, Romet simţi lunecându-i pământul sub picioare.

Era cursa pregătită pentru tigru şi în care se şi prăbuşi.

Tânărul sergent nu se lovi în căzătură, căci groapa nu era mai înaltă de doi metri.

Rămase însă o clipă ameţit.

După ce-şi veni puţin în fire, recunoscu râsul sarcastic al lui Wen-Wang; alte râsete îi răspundeau ca un ecou; simţi apoi cum banditii aşezau crengile răvăşite şi mormanul de frunze peste groapa în care — după spusa lor — avea să cadă la noapte tigrul. Banditii discutară apoi în şoaptă şi glasurile lor se pierdură în pădure.

Pe neaşteptate îi reveni speranţa. Sylvain căuta acum un mijloc prin care să scape cu viaţă din această închisoare improvizată.

Dece ar cădea tigrul tocmai în noaptea aceasta? Şi dacă într'adevăr ar fi să se întâmple astfel, nu există nici un mijloc de scăpare?

Şi sergentul examină cu atenţie groapa în care căzuse.

Era o adâncitură lungă de aproape trei metri, lată şi înaltă de doi. Pereţii erau cu totul surpaţi aşa că escaladarea devenea imposibilă. Dacă ar fi avut un cuţit, Romet şi-ar fi putut săpa trepte în pământul moale, deoarece banditii uitaseră să-i lege mâinile; nu i se lăsase însă nici un fel de armă. Rămânea cu speranţa că nu va veni tigrul; dar după puţină gândire sărmanul adolescent îşi dădu seamă de netemeinicia speranţelor. Cursa fusese întinsă pe o urmă proaspătă a fiarei. Aşa că era mai mult ca sigur că fiorosul animal va trece în curând pe acolo.

Şi cu toată această constatare pesimistă, Sylvain Romet nu se lăsă pradă deprimării. El ştia că în stiuaţiile cele mai disperate, omul care are puterea să-şi stăpânească nervii şi sângele rece, poate încă spera în salvare.

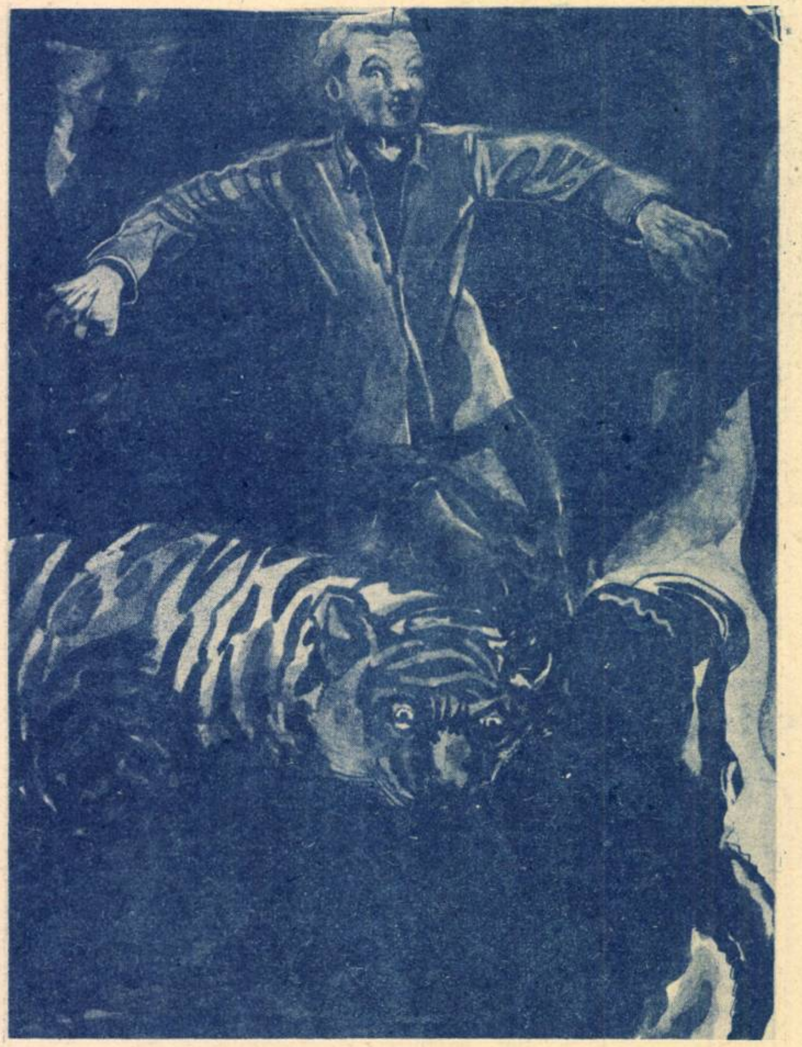

In timp ce, tolănit într'un ungher, Sylvain căuta soluţia salvatoare, se auzi un zgomot asurzitor care venea de sus. Instinctiv sări în colţul opus al gropii, în momentul în care la doi paşi de el se prăvăli cu un muget grozav o massă neagră, enormă...

Sylvain rămase nemişcat şi privi prin obscuritatea gropii spre locul unde se prăbuşise animalul. Inţelese imediat.

Un bivol căzuse în cursa pregătită pentru tigru. Animalul îşi rupse în căzătură un picior şi după ce făcu câteva încercări să se ridice, rămase înţepenit, mugind de durere.

Era o adevărată minune că Sylvain nu fusese atins de namila care se prăbuşise lângă el; situaţia nu se ameliorase însă cu nimica. Părea chiar că se agravase, pentrucă mugetele stridente ale bivolului, puteau să atragă tigrul dintr'un moment în altul.

Câteva minute mai târziu un miorlăit înfiorător îl făcu să tresară. Drama se apropia de desnodământul fatal; tigrul simţise prada şi venea nesăţios spre ea. Mugeţul său distinct arăta că se găsea pe urma în care banditii săpase groapa. Câteva clipe încă şi inevitabilul se va fi întâmplat!...

Romet era buimăcit şi totuşi în acest moment critic, prezenţa de spirit nu-l părăsise.

In timp ce bivolul simţind apropierea inamicului, se agita căutând să fugă, Sylvain, nemişcat, ţinându-şi respiraţia se înghemui în colţul cel mai întunecos.

El ştia că tigrul nu se dă la om, decât atunci când nu are la îndmână o altă pradă. Bivolul căzut în cursă, i-ar fi putut scăpa viaţa. Speranţa era destul de slabă, însă spiritul de conservare mai desvoltat acum ca ori când, îl făcu să creadă în ea.

Se auzi un nou muget, de data aceasta tot mai aproape de groapă. Tigrul se apropie până la marginea ei cu gura deschisă înfiorător şi ezita să sară înăuntru. Groapa se vedea acum perfect, crengile fiind răvăşite prin prăvălirea bivolului.

Cu ochii sticloşi, tigrul măsura săritura ce trebuia să facă pentru a intra în groapă. Va reuşi acest tur de forţă?... Foamea era însă mai tare decât frica: tigrul sări.

Ceeace a urmat a fost deadreptul îngrozitor! Mugetele şi miorlăiturile grozave ale celor două animale umplură pădurea; bivolul, pe jumătate ridicat, lupta contra fiarei flămânde cu coarnele, în timp ce acesta căuta să-i înfaşte ceafa.

Dacă lupta s'ar fi dat în junglă, tigrul ar fi venit uşor de hac adversarului; dar, în spaţiul redus al gropii, şansele erau aproape egale.

Sylvain împroşcat de sânge, atins în treacăt la fiecare atac al celor două fiare, trăi aci clipele cele mai îngrozitoare din viaţa sa. O mişcare nenorocită şi praful s'ar fi ales din el! Avu însă puterea să rămână înţepenit.

Aceasta l-a şi salvat de altfel.

Tigrul îşi înfipsese colţii în beregata bivolului şi victoria sa părea asigurată, când adversarul răpus, într'un ultim spasm, îi zdrobi rinichii de peretele gropii.

Ambele corpuri căzură unul peste altul şi apoi se făcu linişte...

Timp de cinci minute după scena îngrozitoare al cărui martor fusese, Romet rămase înţepenit. Tremurând, învineţit, dar teafăr se credea prada unui vis îngrozitor. In cele din urmă se hotărâ. Cu băgare de seamă se apropie de animale, se asigură că niciunul nu mai mişcă şi-şi reţinu cu greutate un strigăt de bucurie. Aceste două corpuri reunite îi dădeau posibilitatea să ajungă la ţel. Urcându-se pe massa de carne şi făcându-şi vânt cu mâinile şi picioarele, reuşi să iasă teafăr din cursa în care îl băgase Wen-Wang.

*

Când, a doua zi, banditul veni la marginea gropii în fundul căreia spera să găsească tigrul sfâşiind cu dinţii cadavrul prizonierului său, rămase stupefiat.

Se vedeau urme de picioare pe pământul umed; acela căruia îi sortise o moarte îngrozitoare fugise, iar în locul lui, două fiare moarte şi însângerate prăvălite una peste alta.

Oamenii săi îl priviră buimăciţi. In minţile însălbăticite ale acestora, dispariţia sergentului luase proporţii nebănuite. O considerau drept o minune sau o pedeapsă a zeilor. Aceste gânduri micşorară prestigiul şefului, pe care-l considerau până atunci infailibil; răzbunarea se întorsese contra sa!

Duşmanul nu trebue batjocorit! Wen-Wang înţelegea în fine şi acest adevăr, de data aceasta însă pe propria-i spinare; şi când se reîntoarse la coliba sa de paie, sub privirile ironice ale celorlalţi banditi, surâsul îi dispăru din colţul buzelor.

— SFARŞIT —

CRIZA MONDIALA...
şi cinematograful din Călăraşi

S'au înmulțit oamenii și mașinele, dar lipsesc banii, încrederea și buna înțelegere

Nu de mult a luat foc cinematograful din Călărași și n'a lipsit mult să se repete nenorocirea dela Costești.

Oamenii își pierd mințile în cazul vreunui accident și în loc să se ajute pentru a se salva, se ghiontesc, se calcă în picioare, scot strigăte sălbatice, riscând astfel să moară toți, decât să-și concesioneze reciproc o minută de timp.

S'a stabilit ulterior că la cinematograful din Călărași n'a fost decât un simplu scurt circuit de la care s'a aprins o bucată de celuloid din cabina operatorului. Lucrul nu e atât de grav și de multe ori se întâmplă astfel de accidente mai ales în cinematografele provinciale. Filmul ce rula a fost însă probabil interesant și sala arhiplină. A fost însă de-ajuns să se vadă o flacăre țâșnind din cabina operatorului, pentruca tot publicul să strige ca un singur om :

— *Foc!*

— *Foc!*

Dacă unul singur dintre spectatori ar fi avut prezența de spirit să invite publicul să părăsească sala, în liniște, fără înghesuială, lucrurile ar fi mers admirabil, fiindcă timp era arhisuficient pentruca să iasă toți. Oricât de arhiplină a fost „vasta' sală din Călărași, nu putea cuprinde mai mult de 150—180 de oameni și aceștia ar fi putut părăsi sala în maximum trei minute, presupunând că ar fi trebuit câte o secundă pentru ieșirea prin ușă a câte unui singur spectator. Ori ușile dela cinematografe sunt totdeauna destul de late spre a eși de-odată 2—3 oameni și când e vorba de foc nimeni nu stă nici măcar o jumătate de secundă în pragul ușii. Publicul ar fi putut dar evacua sala și în 30 de secunde sau maximum 1 minut.

ŞI CRIZA MONDIALA S'AR REZOLVA INTR'UN MINUT

Să lăsăm acum cinematograful din Călărași, prefăcut în cenușe pentrucă spectatorii n'au avut răbdare și s'au împins de au închis ușa fără a mai putea ieși nici după o jumătate de oră. Noroc că pompierii, acești oameni ai datoriei, au zărit focul și au sosit la timp, împreună cu autoritățile. Au spart ușile și au salvat spectatorii transformați în figuranții unui film real și sinistru, de au făcut de rușine în fața Europei municipiul Călărași.

La urma urmei situația Europei și a lumii întregi se aseamănă cu cinematograful din Călărași.

Un scurt-circuit, numit *supra-producție* de unii sau *sub-consumație* de alții, a provocat un început de incendiu social. Situația n'ar fi gravă pentrucă lumea a mai trecut prin crize asemănătoare. De data asta nu s'a găsit nici-un om să liniștească spiritele ca să dea o soluție.

Toți strigă :

— *Foc!*

— *Foc!*

Se aprinde Europa... Incepe revoluția socială... Falimentul banului... O eră nouă...

Realitatea e însă cu totul alta. Dacă se va aprinde în adevăr Europa, vom arde cu toții: bogați și săraci, reacționari și revoluționari.

Revoluțiile nu le fac oamenii ci un singur om pe care massele îl urmează abia după zeci sau sute de ani. O revoluție mare a făcut Prometheu, primul care a învățat pe oameni să întrebuințeze focul. O altă revoluție făcu Gutenberg inventând tiparul, dar au trebuit să treacă veacuri până să se tipăriască ziare și reviste, iar acum când se tipăresc publicul n'are bani să le cumpere. Pasteur revoluționă lumea creiând bacteorologia, dar nu toți oamenii cred în microbi și antiseptice, cei ignoranți continuând să-și astupe rănile cu lut sau păianjeniș

Alcătuirea de azi a lumii e rea dar nu într'o zi se va putea schimba. Vor trece decenii și veacuri poate până se vor realiza o parte numai din viziunile pofeților și revoluționarilor.

Criza mondială s'ar rezolva într'un minut dacă s'ar putea înțelege între ele, popoarele și clasele sociale.

S'au înmulțit oamenii și mașinele, avem o supra-producție generală, agricolă și industrială. Vom da câteva cifre.

DENSITATEA POPULAȚIEI ROMÂNIEI S'A MĂRIT DE 3 ORI IN 70 DE ANI

După recensământul dela 1860 vechiul regat avea 3.800.000 locuitori. Recensământul dela 1930 găsi pentru vechiul regat circa 8.300.000 suflete, deci un spor de 4.500.000 oameni în 70 de ani.

România e o țară cu atâtea bogății naturale încât ar putea hrăni și 20 milioane de oameni numai pe teritoriul vechiului regat. Cele 4½ milioane de români în plus peste cele 3 milioane și 800 mii dela 1860 n'ar constitui dar teoreticește o primejdie. Dacă ne gândim însă că majoritatea satelor și târgurilor au rămas aproape la fel, azi ca acum 70 de ani, ne dăm seama că n'am progresat mult. La 1930 țăranul nu citia ziare și reviste, exact ca la 1860. Abia dela 1931 s'a început a se citi și la țară, câte un gospodar mai cumpărând Dumineca un jurnal de al cărui conținut află tot satul. Cât privește de agricultură, metodele de azi sunt aceleași dela 1860, exceptând câteva fericite cazuri, iar din punctul de vedere zootechnic, agricol, etc. am dat pare-mi-se înapoi. Județul Iași a rămas cu marca un cal, alt județ are emblema trei stupi de albine. Se pot însă compara caii țărănești de azi cu cei de acum 70 de ani? Iar în afară de mierea artificială se mai poate găsi azi la București, măcar de s'ar oferi 1.000 lei pe kilogram, o miere autentică de albine cum se vindea la 1860 cu 0,35 lei ocaua?

In Canada toți *farmer*-ii cultivă grâu, care-i costă 50 de cenți bushel-ul. Ei au acum vre-o 200 milioane busheli nevânduți, deoarece prețul grâului a scăzut la 35 cenți bushelul.

In România toți țăranii au făcut grâu care-i costă vre-o 2 lei kilogramul socotind în bani și munca lor. Cum însă e atâta prisos de grâu, ei îl oferă și cu 1 leu kilogramul. Țăranul trebue să vândă dar 3 kilograme de grâu pentru a putea cumpăra o cutie de chibrituri dela trustul mondial suedez. Inainte de războiu cutia de chibrituri costa 5 bani și kilogramul de grâu se vindea cu 10 bani.

Țările agricole au fost astfel aservite economicește țărilor industriale. Rea e situația farmer-ului canadian și rea e situația țăranului român. Mai rea devine însă situația țărilor industriale. Forța de cumpărare fiind în scădere bântuie acum paralel cu criza de supra-producție și o criză de sub-consumație.

*

Ne oprim aci spre a nu obosi cititorii noștri cu detalii și teorii economice. Vom reveni într'un număr viitor.

L. F.

Deliciile înotului de toamnă

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

In timp ce la noi bazinele se golesc odată cu prima adiere a toamnei, în Apus concursurile nautice se întețesc deabea acum. Clișeul nostru reprezintă pe Max Schmelling (în smoking) campionul mondial de box, în mijlocul unui grup de tineri înotători într'un bazin închis din Berlin.

ULTIMELE EVENIMEN

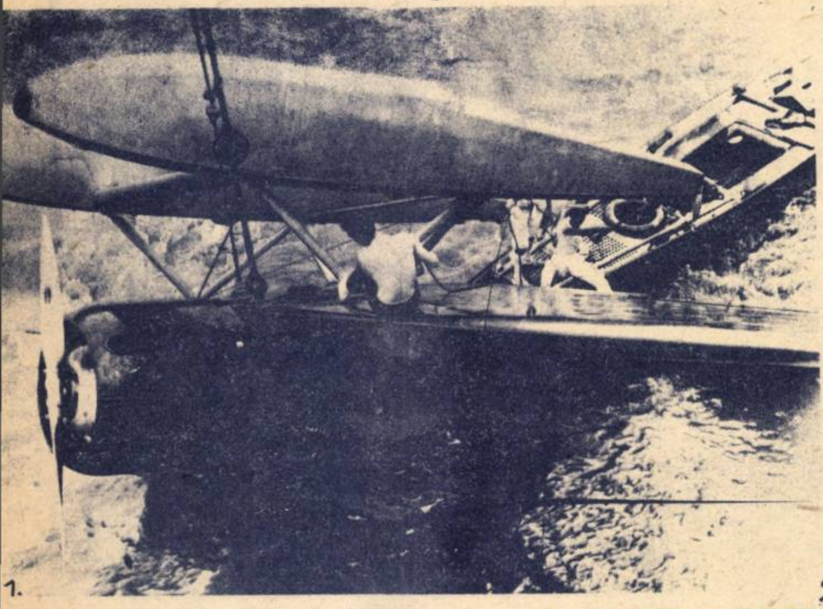
1.

2

1. Charles Lindbergh, primul învingător al Oceanului, a colaborat după cum se ştie la opera de ajutorare a sinistraţilor chinezi, cu prilejul recentelor inundaţii. Iată-l aci îmbarcându-şi hidroavionul pe un vapor cu care s'a reîntors în patrie. — 2. Celebrul artist german Conrad Veidt, care a fost oaspetele Capitalei, la sosirea în gara de Nord. — 3. Concurenţii la cursa de cross-country, disputată Duminecă în Bucureşti. — 4. Doctorul Karl Bosch, directorul general al marilor uzine «J. G. Farben» din Berlin, a fost laureat cu premiul Nobel pentru chimie pe 1931. — 5. Perechea regală engleză îndreptându-se — în portul tradiţional şi secular — înspre Camera Comunelor pentru a deschide sesiunea Parlamentului nou ales. 6. M. S. Regina Maria la sosirea în halta Cotroceni, de unde a plecat la München

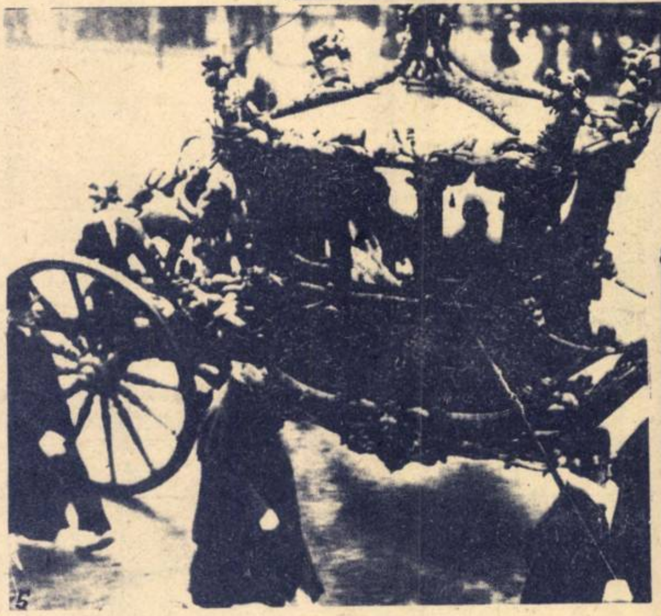
5

50
LAUNCESTON CASTLE
7.

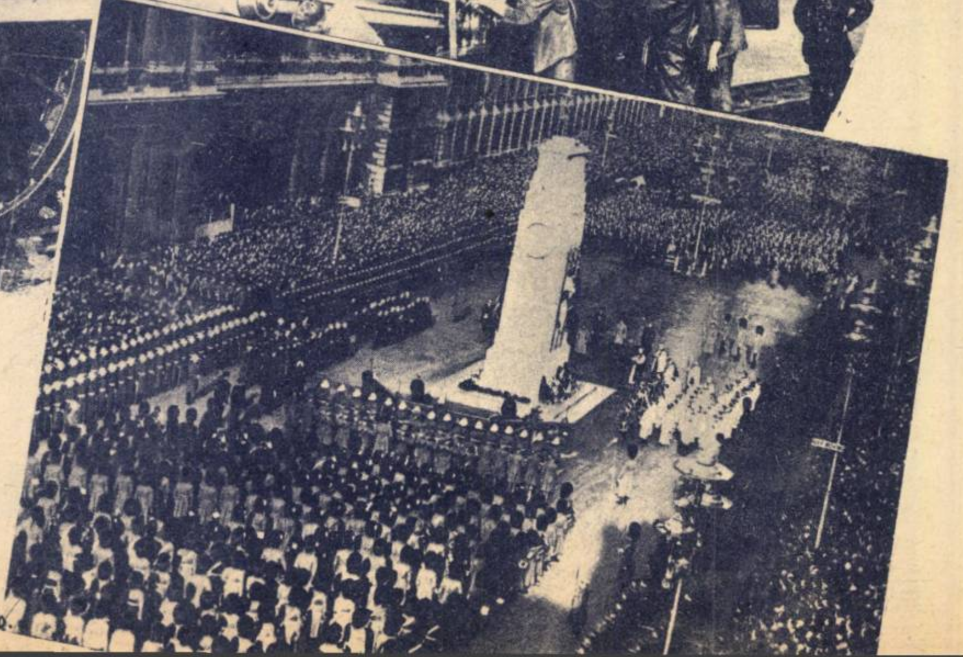
10.

ITE ALE SĂPTĂMÂNII

3

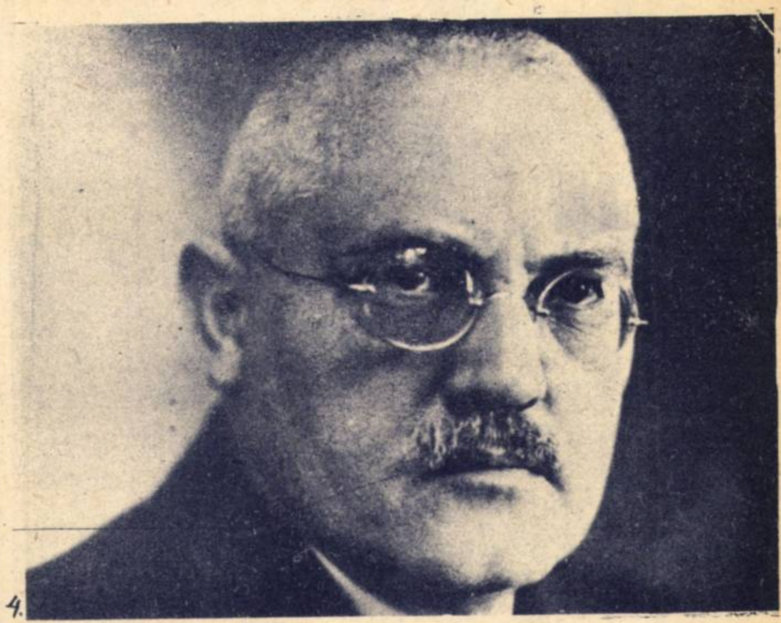

4.

6

spre a vizita pe arhiducii Ileana şi Anton de Habsburg. — 7. O nouă locomotivă pusă în serviciu de către compania engleză de căi ferate, a bătut de curând recordul mondial de viteză, acoperind 79 mile în 59 minute. — 8. Sesiunea ordinară a Corpurilor Legiuitoare a fost deschisă de d. prim-ministru Nicolae Iorga, care a cetit Mesajul Regal, în lipsa M. S. Regelui, bolnav de gripă la Sinaia. — 9. La Smethwick în Anglia s'au făcut de curând alegeri comunale şi în locul fostei primărese d-na E. M. Sands a fost aleasa fiica sa Irene Sands, care nu numără decât 20 de primăveri. — 10. Parada militară cu prilejul aniversării armistiţiului dela 11 Noembrie, în Anglia. — 11. La Rotterdam s'a inaugurat de curând o uzina electrică făcută aproape în întregime din sticlă.

9.

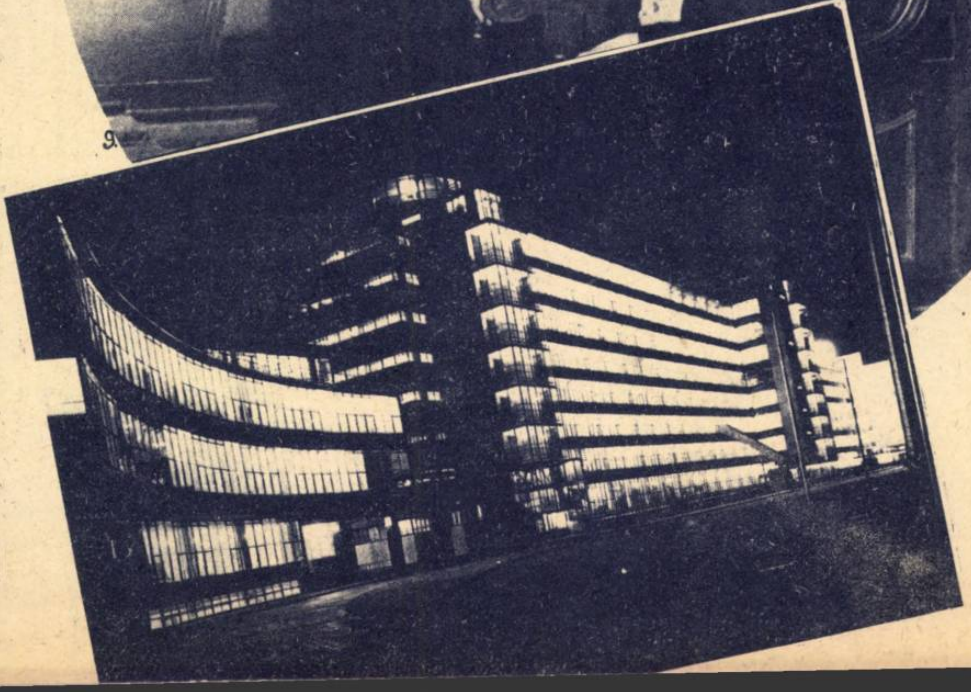

Notițe științifice

O insulă care apare și dispare

E *Ana-ka-krakatoa,* atât de cunoscută cititorilor noștri.

La 1883 a erupt Krakatoa, cel mai mare vulcan de pe glob, cu care prilej dispăru o insulă numită în limba indigenilor Ana-ka-krakatoa, ceeace înseamnă : insula aproape de vulcan.

La 1929 Krakatoa intrând iar în erupție, ridică fundul Mării Java cu vre-o 30 metri și insula apăru la suprafață, spre uimirea geologilor și a geografilor.

In 1930 Krakatoa aruncă a treia oară foc și lavă, zguduind atât de puternic fundul mării încât insula dispăru deodată, scufundându-se în adâncuri.

La 26 Sept. 1931 teribilul vulcan a erupt a patra oară și cu acest prilej Ana-ka-krakatoa urmând jocul macabru al litosferei apăru iar, ridicându-se până la 45 m. deasupra nivelului Oceanului Pacific.

Viața a devenit azi atât de nesigură încât frământările sociale ce se așteaptă în cursul anilor ce vin vor ridica și scufunda oameni, societăți, popoare în vijelia valurilor vremii, întocmai ca insula olandeză din apropierea lui Krakatoa, care apare și dispare în largul oceanului.

EFECTELE ECLIPSELOR

Până se vor înțelege între ei astronomii și meteorologii dacă eclipsele au oarecari efecte, sismico-meteorologice, datorite condițiunilor gravifice, menționăm următoarele coincidențe:

1 NOEMBRIE 1929: *eclipsă de soare cutremur în România.*

12 SEPTEMBRIE 1931: *eclipsă de soare, uragane în Antile, Jugoslavia, Ungaria, România (Timișoara. Hațeg, Făgăraș, Brașov).*

26 SEPTEMBRIE 1931: *eclipsă de lună, erupția lui Krakatoa, prima ninsoare la București.*

Pagina problemelor

Premianții noștri

Numărul premiilor lunare fiind mărit dela 3 la 5, vom putea acorda anual 60 de premii mari în cărți din Editura «Eminescu» harnicilor noștri problemiști.

La aceste premii iau parte cititorii cari ne trimit soluții cât mai exacte. Cititorii cari rezolvă uneori o singură problemă, pot totuși lua parte la premii. Păstrăm cele mai bune soluții primite, publicându-le treptat în limita spațiului disponibil.

Al. Dobrinescu Aledo, student la Drept—București

Singura condiție impusă cititorilor este aceia de a lipi BONUL DE PROBLEME. Unii problemiști au obiceiul de a coase bonurile cu ață ; le primim și cusute, dar nu mai intenționăm de azi înainte să publicăm câte zece nume pentru un singur bon. Fiecare problemist trebue să cumpere revista, dar având în vedere criza, admitem ca doi frați să ne trimită un singur bon.

Și pentrucă vorbim de criză trebue să recunoaștem că pentru elevii de liceu e o afacere rentabilă să cumpere «Oglinda lumii». Nu numai că se cultivă citind pentru 5 lei o revistă atât de interesantă, căreia și prof. Piccard i-a acordat un autograf, dar pentru 5 lei au șansa să câștige cărți de sute de lei dacă au puțin talent la rezolvarea problemelor. In plus publicăm fotografiile tuturor premianților.

Iată lista nouilor premianți pe lunile Octombrie și Noembrie, în număr de zece:

1) Theodor STOICESCU, elev cl. VI B lic. «Petru și Pavel», Ploești (premiul I).

2) Mundy BONIOWSKY, elev de liceu, Câmpina (premiul II).

3) Petruș P. STANESCU, elev cl. VII lic. «Al. Lahovary», R. Vâlcea (premiul I).

4) Florica WILHELM elevă cl. I B lic. «Despina Doamna», Ploești (premiul II).

5) Constantin I. DIACONESCU elev cl. V-a lic. «Tasse Dumitrescu», Mizil (premiul I).

6) Vasile BIBOLAM, Sân Nicolaul Mare, Timiș (premiul II).

7) Mimy C. ROESCU elevă cl VII lic. «Principesa Elena», Turnu Severin (premiul I).

8) Ovidiu DORONDOC elev, Galați (premiul II).

9) Emanuel Er. GHEORGHIU elev cl. VIII Liceul Elen, Galați (premiul I).

10) Nellu NANU, elev Șc. Comerc. Sup. din Săliște, jud. Sibiu (premiul II).

Toți premianții de mai sus sunt rugați a ne trimite la redacție fotografiile pentru a le publica în revistă, menționând pe verso numele, școala și clasa.

Premianții noui și vechi pot continua să ne trimită soluțiile problemelor. Menționăm că d-l Theodor Stoicescu, *cel mai activ problemist al O. L. e premiat de noi a 3-a oară.*

Probleme de geografie

Incepând cu acest număr, introducem o rubrică nouă intitulată : probleme de geografie.

Pentru a le rezolva, cititorii vor trebui să consulte atlasele și cărțile geografice.

Vom acorda premii în cărți cași deslegătorilor obișnuitelor probleme matematice.

Publicăm azi deocamdată două probleme geografice, relativ ușoare și nădăjduim să primim cât mai multe soluțiuni.

PARAȘUTA DOMNIȘOAREI BRAESCU

Se știe că recordul mondial femenin al lansării cu parașuta a fost bătut de d-ra Brăescu, care s'a aruncat pe Bărăgan dela o înălțime de 6000 metri.

Cum cerul era perfect senin se întreabă care a fost raza vizuală a parașutistei în clipa când a sărit din avion.

Se mai întreabă ce orașe a putut vedea în afară de Ploești și Buzău.

MERIDIANUL BUCUREȘTI

Ce orașe din Europa și Africa se găsesc aproximativ pe acelaș meridian cu Bucureștii.

Probleme matematice

GREUTATEA BOLOVANULUI

Intr'un laborator american s'a făcut experiențe de gravitație cu un bolovan având massa 11.

Câte kilograme cântăria bolovanul ?

„Oglinda Lumii" No. 47

BON

de probleme

CONDENSATORUL TERMIC

Se condensează 12 kg. vapori de apă având temperatura de 100 grade Celsius în 240 kg. de apă la 10 grade. A se afla temperatura finală a massei lichide.

Numele deslegătorilor

Am mai primit soluțiuni dela următorii cititori și cititoare:

Fănică Nicolaescu, student (Balș), d-ra Gella Derioiu studentă (București), Nicolae Wiliginscky (Craiova), Jean Dumitrescu Goiceanu, elev (Constanța), Theodor Stoicescu (Ploești), Wilhelm Layoș (Drăgășani), Rică Timoftescu elev Șc. Com. Sup. anul IV (T.-Severin), Mundy Boniowsky (Câmpina), J. Corățeanu elev (Târgoviște), Cornel Georgescu elev (Târgoviște), Petruș C. Stănescu elev cl. VII lic. Lahovary (R. Vâlcea), d-ra Mimy C. Roescu elevă cl. VII lic. «Principesa Elena» (T. Severin), Nellu Nance (Săliște), Ovidiu Dorondoc (Galați), Vasile Bibolam (Sân Nicolaul Mare), Toteluș Emanoil, elev (București), C. Ș. Haché (București). Paris Manos (București), d-ra Florica Wilhelm elevă cl. I B lic. «Despina Doamna» (Ploești), N. Gr. Arsene elev cl. 7-a B lic. Hașdeu (Buzău), George Ghițulescu elev an. IV Șc. Com. Sup. (T. Severin), Nicu Lăzărescu elev Șc. Com. Sup. No. 2 (București), Nicolae L. Petrescu-Tigru, elev Șc. Com. Sup. No. 2 (București), Sorel Avramescu (Constanța), George Negroiu elev cl. V lic. Petru și Pavel (Ploești), Nicu C. Slavu (Câmpina), F. N. Vasilescu (Câmpina), Emanuel Er. Gheorghiu elev cl. VIII Liceul Elen (Galați).

Amintim că fiecare deslegător, trimițând soluțiile problemelor, va trebui să le însoțească de bonul atașat în această pagină.

DE PRETUTINDENI

Chirurgie „estetică" pentru răufăcători

La Chicago a fost dscoperit un medic care a realizat o avere colosală ajutând pe criminalii şi răufăcătorii căutaţi de poliţie să scape de urmărire printr'un procedeu original. Cu cele mai moderne uţilaje chirurgicale, acesta făcea un obraz cu totul nou «cuvioşilor» săi clienţi. Cu figura complet schimbată, criminalii nu riscau să fie prinşi. Surprinzător este însă faptul că numărul clienţilor acestui medic se îngroşa dela o zi la alta.

Executat de două ori?

În Estonia condamnaţii la moarte pot să aleagă între ştreang şi otravă.

Or, un ucigaş, condamnat la moarte, un anume Serge Vasilevsko, a preferat otrava. Vasilevsko, un veritabil uriaş, goli paharul cu otravă dintr'o singură înghiţitură. Şi după câteva ore de dureri grozave, îşi reveni şi nu mai avu nimic. Juriştii estonieni trebuie să decidă acum dacă au dreptul să execute de două ori un criminal, pentru aceiaşi crimă. Este evident că în cazul unui răspuns negativ, Vasilevsko va fi liberat.

In echilibru pe nasul crocodilului

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

Nu vă speriaţi nu e vorba de un crocodil adevărat, ci de unul de piatră, dar care imită perfect exemplarele existente în Nil. Pe unul din acestea, acrobatul american Dare Wahl a ţinut să imortalizeze trecerea sa prin Berlin.

Bijutierul distrat

D-na Brown din Minneapolis se prezentă cu un colier de perle la unul din bijutierii de frunte ai oraşului. Firul colierului rupându-se, d-na în chestiune rugă să i se înlocuiască cele două perle pierdute.

— Lucrul vă va costa 850 dolari spuse bijutierul.

D-na Brown zâmbi:

— 850 dolari! Dar colierul întreg nu m'a costat decât 45!

— Şi cu toate acestea valorează cel puţin 50.000 adăugă bijutierul.

Misterul fu repede lămurit. D-na Brown cumpărase perlele la un mare bijutier din New York. Vânzătorul se înşelase când examină eticheta, şi îi dăduse un colier de 45.000 dolari în locul unuia de 45!

D-na Brown, fire cinstită, înapoiă celui păgubit bijuteria, cu condiţia ca vânzătorul să nu fie îndepărtat din serviciu. A primit de altfel drept recompensă un colier de 650 dolari şi un serviciu de argint pentru masă.

Povestea aceasta americană este foarte mult comentată peste ocean.

Vaca la microfon

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

Posturile de radio din Statele Unite au epuizat întreg repertoriul muzical şi se întrec în a oferi abonaţilor, audiţii cât mai variate şi cât mai originale. Postul din Philadelphia a instalat un microfon într'o fermă dela ţară şi transmite spre... «deliciul» auditorilor «vocea» animalelor. Iatăaci o vacă executând fără trac, numărul ei din program.

Un cow-boy original

Ralph Sanders, un renumit cow-boy american a realizat o performanţă nu tocmai comună. A dresat un taur imens, l-a învăţat să poarte şea, şi, călare pe el a întreprins, la pas, călătoria între Bronwsville şi New-York, adică circa 4000 kilometri.

La New-York i s'a făcut o primire triumfală de câteva zeci de mii de oameni, cari i-au eşit in cale la porţile oraşului.

Pentru acoperirea distanţei. Sanders a călărit taurul dresat nu mai puţin de 254 zile, realizând astfel o performanţă care va da mult de gândit celorlalţi cowboy în goană după recorduri.

Câţi orbi trăesc în lume

S'a socotit numărul de 2.390.000 de orbi împrăştiaţi în toată lumea, ceeace dă un procent de 163.3 la 100.000 locuitori. Nu însă toate popoarele au un procent egal. Din acest punct de vedere, ţările calde sunt mai... avantajate. Astfel, Egiptul are 1325 orbi la 100.000 locuitori.

Pentru Europa, cifrele sunt mult mai mici: în Anglia 73 la 100.000 locuitori; în Franţa 71; în Germania 61. în Ţările de jos 46; în Belgia 44. America are 62, iar Canada 45.

In Asia, sunt 500 de orbi la 100.000 de Chinezi şi 142 la acelaş număr de hinduşi. In Rusia europeană, media este de 20, iar în Polonia de 100.

3 pisici într'un glob de sticlă

(Foto-exclusivitate Keystone)

Un lucrător la o fabrică de sticlă din Veneţia, a reuşit să «sufle» un glob în interiorul căruia a introdus 3 pisicuţe. Ingeniozitatea acestei operaţii i-a adus câştigul unui pariu însemnat.

Vă dor măselele?... E semn de civilizaţie!

Tânărul şi amabilul savant, dentistul celei mai înalte clase sociale din Viena, e aproape revoltat de mutra mea cam sceptică şi îmi spune:

— E de fapt aşa cum vă spun: două asistente apucă pe doamna aceea totdeauna în clipa când, palidă ca moartea, vrea să fugă înapoi din faţa uşei mele, şi o duc, în ciuda rezistenţii ei, în cabinetul meu; cu aprobarea ei, bine înţeles; ştie ea că fără mijloace drastice nu poate fi cuminţită Vedeţi aci uşa aceasta capitonată? E instrumentul meu cel mai important. Unii pacienţi ţipă atât de cumplit, încât s'ar ivi o panică în sala de aşteptare, dacă ar fi auziţi. Şi trebue să ştiţi că urlă fără nici un motiv, căci aşa se manifestă teama lor... şi când s'a terminat tratamentul, se miră cum de s'a isprăvit atât de repede şi fără durere.

— Copiii sunt desigur cei mai răi din acest punct de vedere, — nu?

— Dimpotrivă! Se poate spune în general că, cu cât sunt mai mici, cu atât copiii sunt mai insensibili la durere. Sistemul lor nervos este încă intact. Şi când se întâmplă să am de a face cu un mic fricos, pot să-l liniştesc cu perspectiva unei frumoase decoraţii de carton auriu cu inscripţia «Pentru vitejie» sau cu o ţigară de ciocolată. Dar ce să făgăduesc bunăoară directorului general N...? Mă tem că decoraţia de carton sau ţigările de ciocolată nu i-ar face niciun efect.

— Ba în cele din urmă trebue să vă mai dea el ceva!

— Desigur. Adică... ar trebui; din nefericire însă, mulţi pacienţi rămân datori onorariul, accentuând asupra cuvântului «rămân». Şi dacă le ceri plata, mai fac pe jigniţii şi se duc la un coleg, până nu le mai face nici acesta credit. Şi fiindcă sunt mulţi dentişti, oamenii aceştia nu rămân niciodată în încurcătură.

— D-v., d-le profesor, nu aveţi desigur astfel de pacienţi, spun eu cu o privire asupra scumpei instalaţii.

— Aşi dori, răspunse el oftând, să am douăzeci de asemenea pacienţi.

— Nu pricep.

— Fiindcă am de două ori atâţia. Dar nu se lucrează în definitiv numai pentru bani: vă rog să mă credeţi că fiecare dantură e altfel, fiecare îmi prezintă un nou caz interesant. După cum nimeni nu are aceiaşi amprentă digitală, aşa şi forma şi felul danturei nu se aseamănă mai niciodată între ele. Statisticienii au calculat că printre 46 de milioane de oameni, numai doi au danturi identice.

«Amprentele dentistice exacte ar putea deveni importante în multe cazuri criminale.

«Intr'o zi a venit la mine un domn, care mi-a cerut să-i scot câtiva dinţi incisivi. Aceştia fiind foarte sănătoşi, l'am refuzat. Mai târziu am aflat că individul acesta ciudat fusese un delapidator, care voise să-şi schimbe, precât cu putinţă, exteriorul. Semnalmentele sale indicau anume: «dantură fără cusur».

— Azi trebue să fie rari oamenii cu măsele bune...

— Foarte rari. Caria dentară face parte dintre cele mai răspândite boli moderne. Unii medici o consideră drept una dintre cele mai pronunţate boli ale civilizaţiei. Popoarele primitive nu cunosc durerile de măsele — gândiţi-vă la superbele danturi ale negrilor africani — şi caria dentară e de sigur un fenomen al degenerării.

«Dar din măselele stricate nu trebue să deducem o constituţie proastă sau slabă, cu toate că se spune în genere că dinţii sănătoşi manifestă o fire voinică.

«Sub raportul acesta ne lămuresc cunoscutele danturi bune ale Habsburgilor. Neamul acesta n'o fi trecut încă de apogeul său. Printre puţinii pacienţi privilegiaţi pe cari îi tratez la ei acasă, era şi arhiducele X..., care mă chema în palatul său. Alteţa Sa Imperială era pacientul meu cel mai plăcut. Nu admitea nicio injecţie, suporta cu cea mai mare răbdare orice durere şi era de un calm rar. Se vedea că fusese militar, deprins cu disciplina şi cu stăpânirea de sine.

— Dar cum se comportă femeile? Sunt ele deosebit de sensibile?

— Nu. Trebue să mărturisesc, spre ruşinea noastră, că în ce priveşte tratamentul dentistic, bărbaţii sunt cei cari constituesc sexul slab.

«Imi amintesc acum de cunoscutul D..., campion renumit al boxului, care a trebuit să vie la mine, acum patru sau cinci ani, pe când se afla la Viena. Ar fi trebuit să vedeţi cum tremura omul acela, voinic ca un urs. Omul cu celebra falcă de jos de fier, care încasează loviturile cele mai ucigătoare fără a se clinti, plângea ca un copil şi mă ruga, cu mâinile ridicate, să-l cruţ. Am fost silit să-i fac curaj. Şi situaţia nu era de natură să mă simt la largul meu. Pumnii acestui uriaş sunt periculoşi. Trebue să ştiţi că... am şi eu, ca omul, familie. Nu râdeţi!

«Intr'o zi a fost la mine un mare moşier ungur, căruia nu-i puteam da narcotice, din cauză că suferea de inimă. Omul îşi pierdu sărita şi, înebunit de durere, îmi cârpi o palmă sdravănă. Păcat că mi se dau rar astfel de palme. Cea a moşierului mi-a adus o mie de şilingi. Nenorocitul era atât de buimăcit, încât îmi dete imediat bancnota de o mie. Da, în meseria mea îi vedem pe oameni nemascaţi.

In momentul acela intră încântătoarea şi blonda soţie a dentistului. E cunoscută ca pictoriţă şi are ambiţia de a nu fi numai soţia celui mai **fashionable** dentist al oraşului — care e, de altfel, de curând, şi profesor universitar, — ci de a fi apreciată şi ca artistă.

— Bubi, zice ea zâmbind înaltului stăpân al casei şi arătându-şi minunaţii dinţi albi, Bubi, mi-ai spus să-ţi reamintesc de conferinţa dela Universitate.

«Aha!» mă gândesc, «clasicul pretext». Şi mă ridic.

— Doamnă (şi privesc cu admiraţie dantura ei fără de cusur), prea îl răsfăţaţi pe soţul d-v... Trebue să aveţi şi d-v. un avantaj, din moment ce v'aţi măritat cu un dentist!

— Avantajul e numai al lui. Nu sunt oare pentru dânsul o reclamă vie? râde ea, conducându-mă la poartă prin grădiniţa verde a vilei din cartierul Cottage.

Aci aşteaptă marele Cadillac albastru, închis, şi aud îndărătul meu paşii grăbiţi ai profesorului.

Se ducea la conferinţa dela Universitate.

Dr. H. R.

Un instantaneu rar

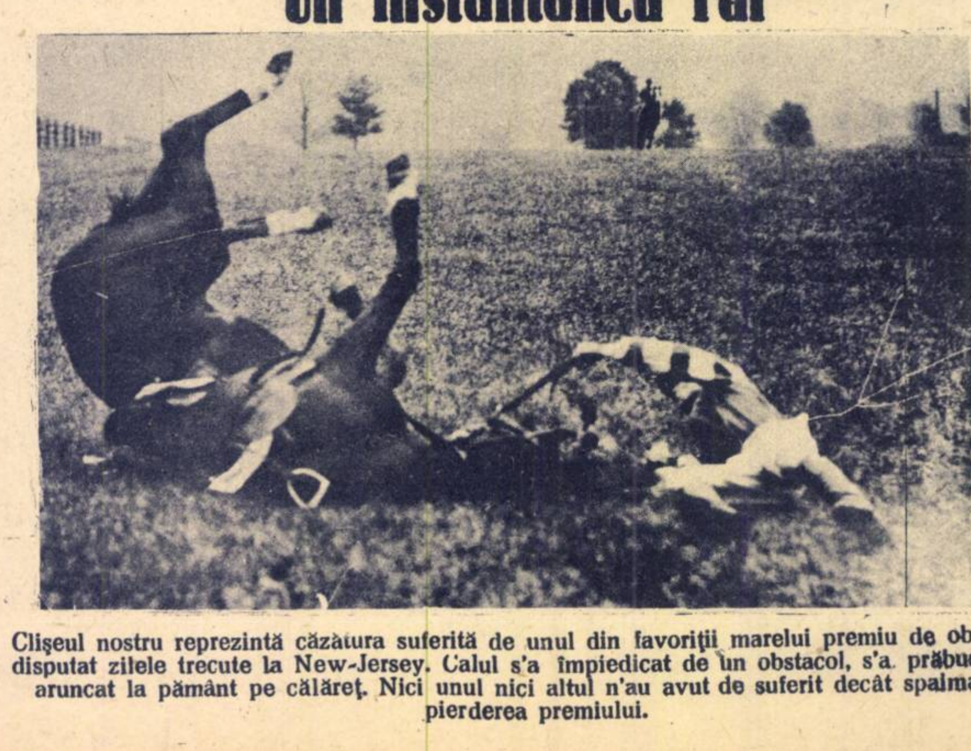

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

Clişeul nostru reprezintă căzătura suferită de unul din favoriţii marelui premiu de obstacole disputat zilele trecute la New-Jersey. Calul s'a împiedicat de un obstacol, s'a prăbuşit şi a aruncat la pământ pe călăreţ. Nici unul nici altul n'au avut de suferit decât spaima şi.. pierderea premiului.

... desenez prima figură

CUM SE FACE UN FILM CU DESENE ANIMATE.

Explicațiile unui specialist.

Știți ce mi s'a întâmplat mie, biet realizator de desene animate? Mă găseam într'o societate de artiști în care se pălăvrăgea de tot ce vreți și ce nu vreți, când în cele din urmă a venit și inevitabila întrebare:

— „Și cu ce vă ocupați acum ?"

— „Fac desene animate".

— „Desene animate? Ceva așa ca Micky Maus, nu? Știi că trebuie să fie interesant? Dar cum se lucrează filmele acestea? Trebuie să fie grozav de obositor să faci atâtea desene".

— Da! Și mai ales... să povestesc de atâtea ori. Dar pentrucă am intrat în horă.. ascultați:

„Pentru realizarea unui astfel de film îți trebuie în primul rând manuscrisul pe care orice desenator bun și-l scrie singur. In această lucrare desenatorul pune tot ce găsește mai deosebit în humorul și fantezia sa. Colegul său de seamă, muzicianul, compune apoi cele mai vesele melodii. Muzica filmului și efectele sonore sunt înregistrate pe o bandă albă de celuloid. Și abia acum începe munca mare, munca desenatorului împreună cu ajutorul meu încep creațiunea. Unui film modern i se cere ca acțiunea să fie umoristică, nu însă greoaie, iar efectele comice să răsară involuntar. Aceasta este esențialul atunci când îți propui să realizezi un bun desen animat.

Pe ecran, trec prin fața ochiului într'o secundă, 24 de imagini. Așa dar, pentru o acțiune de o secundă, sunt necesare 24 de fotografii deosebite. Orice mișcare are nevoie de 9 secunde. Primul și ultimul desen sunt făcute de mine, iar ajutorul meu face fazele intermediare. Desenele sunt copiate apoi pe foi de celuloid cari la rândul lor sunt așezate în ordine pe bandă. Printr'un procedeu electric, fiecare fotografie este copiată apoi pe câte o căsuță a benzii. In felul acesta sunt trecute toate desenele și se obține copia negativă a filmului.

Banda are deobiceiu 150 până la 200 metri, fiecare metru numărând 52 desene. La un film de 200 metri sunt necesare așa dar 10.400 de fotografii. Zece mii de desene executate cu atâta trudă!

Vedeți deci că executarea unui astfel de film este extrem de grea și obositoare. In schimb realizatorul are multe clipe de satisfacție atunci când își vede opera terminată.

Nu sunt eu oare regisor, desenator și operator în acelaș timp? Nu sunt eu un creator al unei lumi noui? Creez mica vedetă a filmului meu, opresc cursul zilelor micuțelor și bizarelor ființe, înviu morții, însuflețesc lucrurile și pe ecran am marea mulțumire să văd lumea făurită de mine, dezvăluind lucruri învățate tot dela mine.

Este înălțător! Dar câtă oboseală...

Câtă mulțumire sufletească să vezi oamenii și animalele imaginate într'un moment de inspirație, făcând minunății pe cari cel mai celebru regisor nu le poate realiza cu artiștii adevărați. Pozele inerte, desenate migălos mai multe luni de zile, prind viața proprie, pe care vârful penelului le-a insuflat'o în nopți de muncă la lumina obositoare a lămpii.

In filmele de lung metraj, unde se cere o acțiune variată, compozitorul muzical înfiripează melodia mai greu decât atunci când ar trebui să scrie o operă sau o simfonie.

Fiecare notă cu rostul ei, pentrucă un film de desene animate își pierde valoarea dacă sincronizarea are cel mai neînsemnat defect. Mișcările înregistrate pe peliculă au un corespunzător perfect pe portativul muzical și de aci derivă însuși efectul deosebit pe care îl are în masele de spectatori, fiecare apariție a ființelor imaginate și realizate de noi pe banda subțire de celuloid.

... ajutoarea face fazele intermediare

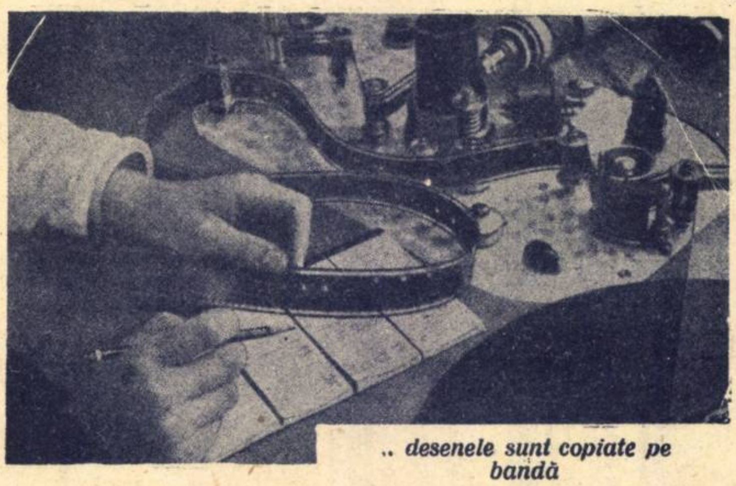

.. desenele sunt copiate pe bandă

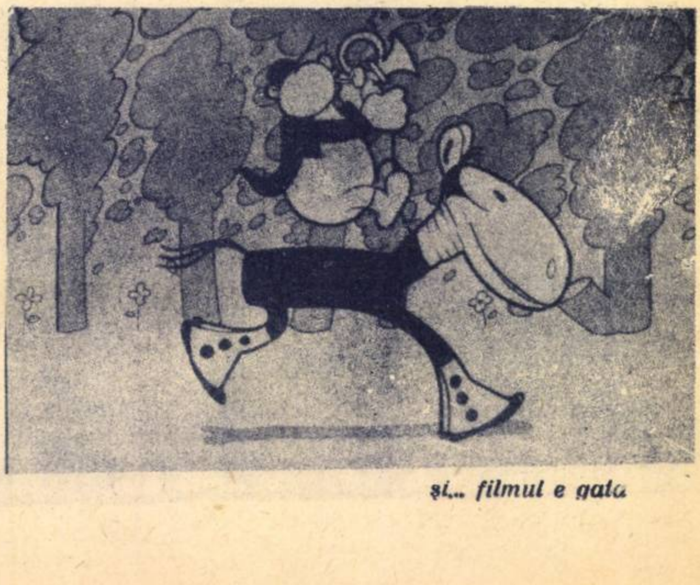

și... filmul e gata

JOCURI

Silabe încrucişate

de *Pincu A. Saul-Piasa*-Focşani

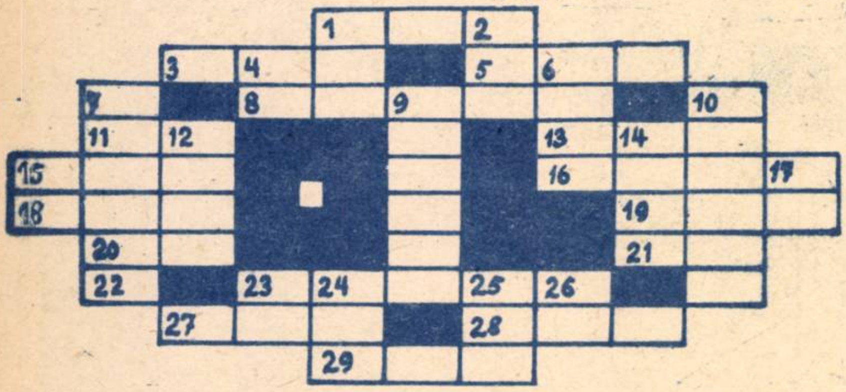

Orizontal:

1) Boală de stomac); 3) Adieri (poetic); 5) Vrăjitoare faimoasă care ajută Argonauţilor ca să fure lâna de aur; 8) Incredinţară; 11) Ceeace aruncă un vulcan; 13) Istm; 15) Celebră cântăreaţă italiancă (1826—1894); 16) Desparte-mă; 18) Dusă cu anevoie; 19) Filozof şi scriitor francez (1713—1784); 20) Care nu lasă nimic afară (pl.); 21) Incetini; 23) Vârsta omului dela naştere şi până la 12 ani, descrisă minunat de Ionel Teodoreanu în «La Medeleni» vol. I; 27) Femeie care nu este din oraş; 28) Sirop ce rămâne după fabricarea zahărului; 29) Canapea de dormit.

Vertical:

1) Scriitor român, traducătorul primei Psaltire tipărite (1525—1600); 2) Odaie; 4) Două vocale; 6) Alunecase (la automobile); 7) Care lucrează cu cineva la o operă literară (fem.); 9) Ce ţine de cei ce au puterea în mână (fem.) 10) Unie între cei ce duc acelaş fel de viaţă; 12) Deşertăciune); 14) Năvăliră; 15) Care nu e aceeaş; 17) Poet francez (1495—1544); 23) Cartea sfântă a Musulmanilor; 24) Călăreţul care în lupta de tauri atacă cu lancea; 25) Poliţă predată drept plată; 26) Rege în Israel care muri asasinat de Zamri.

Joc infinit

de *Mundy*

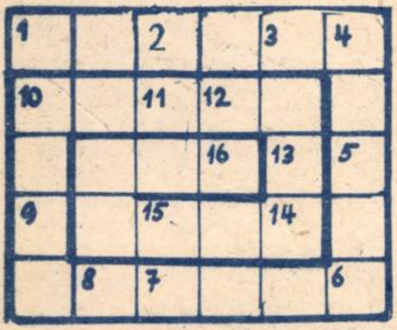

In locul pătratelor se vor pune **litere**, astfel ca porţiunile dintre **cifre** să dea cuvinte cu următoarele semnificaţii:

1—3 Metal roşiatic; 2—5: Cel ce are un gust pronunţat pentru ceva; 4—7: Cel ce se luptă cu tauri; 6—9: Liniştit momentan; 8—11: Bădăran; 10—13: Ciripitul păsărilor; 12—15: Judeţ în România; 14—16: Asasini.

Carte de vizită magică

de *Har Zaav*, Focşani

Robert I. Amaru
Arad

Schimbându-se ordinea literelor. se va afla meseria personajului de mai sus precum şi localitatea unde şi-o exercită.

Soluţiile jocurilor din „O. L." No. 45

CE-AM VROI

Să cumpere regulat
«Oglinda Lumii»

FUZIUNE DE TRIO CUVINTE

***Fenomenologie** — Abdul Hamid — **Ghevendeica** Armenier Stadt — **Desenzano** — Uzufructuar — **Exterminatori** — Aprodul Purice — **Lăturalnic** — Alexandrescu—Darmesteter — Arţev Palanca — **Temperament** — Alzacia Lorena.*

FAGADUIALA DATA, E DATORIE CURATA

METAGRAMA

Poe-Noe-Foe

POŞTA JOCURILOR

G. Tolescu, Isvoarele (Olt). — Primim cu plăcere.

Rică Timoftescu, T.-Severin. — Se va publica.

Vicu N. Vasilescu şi Stanislav Mihail, Brăila. — Aşteptăm jocul promis

Nicolae L. Petrescu. — Ne pare foarte rău că jocurile dv. n'au fost publicabile. De ce nu încercaţi alt gen de jocuri cu cari poate reuşiţi să fiţi autor de jocuri?

Pincu A. Saul-Piasa, Focşani.— Dece joc de cuvinte încrucişate în formă de romb?

Iustin C. Grigore. — Vă mulţumim pentru urări. Jocul de cuvinte încrucişate păcătueşte prin: cuvinte inversate, cuvinte fără finale, anagrame etc. Corectat devine publicabil. (Să ne parvie cel mai târziu, cu o lună jumătate înainte de Sf. Sărbători). Jocuri cu cuvinte incomplete nu mai trimeteţi *(unsu)*. Ţigan—*DOGAR??*

Amintim din nou, că fiecare deslegător, trimiţând soluţiile jocurilor, va trebui să le însoţească de bonul pe care îl ataşăm la revistă.

Atragem atenţiunea deslegătorilor că nici o soluţie nu va fi luată în seamă fără bonul corespunzător.

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE:

Bucureşti: Fănică Nicolaescu-Balş, Virginia Marinescu, Totelus Emanoil şi Milicu Ştefănescu.

Câmpina: Nicu C. Slavu-Sfinx, S. Boniowski.

Caracal: Ilie T. Lupiţa.

Constanţa: Jean Dumitrescu-Coiceanu.

Galaţi: Ionescu T. Ştefan.

Militari (Ilfov): Th. Dumitrescu.

Periş (Ilfov): Fanny Ionescu.

Piteşti: Şt. Gh. Ştefănescu, student.

Silistra: Naco D. Nacov.

Timişoara: Aurelia Căpt. Bota, Mihai Ruye.

AU DESLEGAT CE-AM VROI ŞI FUZIUNEA DE TRIO SILABE:

Bucureşti: George Pelmuş, Adina Popescu.

AU DESLEGAT CE-AM VROI ŞI METAGRAMA:

Bucurşti: Gh. T. Avramescu.

Curtea-de-Argeş: Constantin I. Gheorghe.

Mihăeşti (Vâlcea): Petroşanu Dragoş.

Ploeşti: George Negroiu.

Turnu-Severin: Rică Timoftescu.

AU DESLEGAT FUZIUNEA DE TRIO SILABE ŞI METAGRAMA:

Bucureşti: Tina I. Friedman, T. Bunescu, T. Târnova, T. Paparom, T. Saba, T. Grossman, T. Aronescu.

AU DESLEGAT NUMAI CE-AM VROI:

Arad: Anton şi Simion Rosenthal.

Bălţi: Solomon Iosefovici.

Braşov: Felicia şi Mitzy I. Cătuţoiu.

Bucureşti: Lucicuţa Sch., Robert Dunăreanu, Sebastian şi Aurora Ionescu.

Buzău: Mihail Constantinescu.

Constanţa: Radu Muşetescu, Lucia Constantinescu şi Anghel Mihăileanu.

Drăgăşani (Vâlcea): George Rădulescu.

Focşani: Mauriciu Goldştein.

Galaţi: Cohn Dora, Cohn Simon.

Iaşi: Isac Grunberg şi Saul Schein.

Sinaia: Marilena N. Constantinescu, M. A. D. Hertz, M. Austriac, M. Virgil, M. S. Weissendorf, M. Şaraga, M. Bum, N. Schwartz.

Vaslui: Elvira Şt. Ionescu.

AU DESLEGAT NUMAI FUZIUNEA DE TRIO SILABE:

Cluj: Victor Albanezu şi Demetrescu Mitică, Marioara şi A. Zimnicea.

Sibiu: Amalia Horenştein.

AU DESLEGAT NUMAI METAGRAMA:

Bucureşti: Urseanu V. Paul.

Oradea-Mare: Lucica şi Tony Daia, Al. O. Oţeleanu.

Sinaia: Marioara Popescu, Silvia Constantinescu.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CAŞTIGAT:

Premiul ce-am vroi: S. Boniowski (Câmpina).

Premiul fuziunei de trio silabe: Naco D. Nacov (Silistra).

Premiul metagramei: George Pelmuş (Bucureşti).

*

Persoanele câştigătoare sunt rugate a ne trimite exact adresele spre a li se putea expedia premiile.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 44:

Bârlad: Dumitru M. Ionescu.

Brăila: Chyrlacovschy G. Pavel.

Bucureşti: Midky Wolgast, Ion Niţescu, Alexandrescu D., Rădulescu T. Oct. (trimes fără bon, ultima oaă când vă publicăm) Alexandru Dobrinescu, Aledo, Nitta Adania, M. Stoyan.

Câmpina: Mundy Boniowsky, Nicu C. Slavu-Sfinx, Frossy N. Vasilescu (trimes fără bon, ultima oară când vă publicăm).

Caracal: Ilie T. Lupiţa.

Craiova: Mircea A. Bădescu, Gigel Ioan, Barbu Cismărescu, Sandy Demetrescu (trimes fără bon, ultima oară când vă publicăm).

Curtea-de-Argeş: Nic. şi Vasilică Popescu.

Drăgăşani (Vâlcea): Nellu Nanu.

Iaşi: Silică Mera.

Piteşti: Vasiliu Constantin, Şt. Gh. Ştefănescu, student.

Ploeşti: Miti Badea.

Roman: Duca Gr.

Sibiu: Naco D. Nacov.

Silistra: Ileana Constantinescu, Johny Voicu (primit fără bon, ultima oară când vă publicăm).

Timişoara: Iochin Aurel.

Turnu-Măgurele: Lucreţia şi Margareta Pallade.

Turnu-Severin: Ionel D. Lecca, George Ghiţulescu.

„Oglinda Lumii" No. 47

BONUL JOCURILOR

Experiențe... inchizitoriale

De curând s'a deschis la Londra o expoziție în care au fost reunite obiectele de tortură din antichitate. Pentruca interesul să fie mai mare, tinere domnișoare din **înalta** societate demonstrează.. platonic modul în care erau **întrebuințate** aceste unelte inchizitoriale. Mai sus vedem **operația orbirii** cu ajutorul cleștelui, executată — fără pericol, **bineînțeles** — de două studente.

Obiceiuri culinare străine... și stranii

Se știe că în diferitele țări diferă și obiceiurile culinare.

Se povesteste astfel că un rege, invitat odată la masă la Elysée, spuse în gura mare reginei, în limba lor maternă :

— „Prezidenta plescăe din gură!"

In Franța ar fi, adică, permis să se plescăie la masă, cași în Japonia. In casele chinezești mai bune se merge și mai departe : se ghiorțăe, spre a se arăta că produsele culinare au fost satisfăcătoare.

Noi găsim că deprinderea aceasta e barbară. In schimb, Chinezii ne consideră pe noi ca barbari, fiindcă ne servim la mâncare de cuțit.

„Europenii par a fi niște asasini și înghițitori de săbii, când mănâncă", a scris un ziarist chinez ziarului său.

Chinezul acesta nu s'a împăcat nici cu bucata mare de friptură ce i s'a servit. In China, toate felurile de mâncare se servesc în cochetiere sau în farfurioare.

Japonezii sunt foarte surprinși că femeile europene au voe să șeadă la masă și sunt chiar servite cu precădere. In Japonia, femeile nu au voe decât să servească masa, care se ia totdeauna pe jos.

Cine vine în Scandinavia ca musafir, e surprins de multe din mâncărurile naționale, mai cu deosebire de așa zisa „pâine de bere".

Europeanul care vine în America, se miră când vede pe un American cerând un pahar cu ghiață fărămițată, peste care toarnă cafea și lapte fierbinte. Este o mixtură pe care Americanul o toarnă pe gât dintr'o înghițitură.

Și mai ciudat e plumpuddingul englezesc, peste care se aprinde o flacără, care trebue să mai ardă când bucata de plumpudding e dusă la gură. De Crăciun se pun monede de aur în pudding, ceeace înveselește mult pe comeseni.

In legătură cu aceasta mai amintim că Europenii domiciliați în China sunt foarte scârbiți de deprinderea Chinezilor de a mânca ouă îngropate, pe jumătate putrede. In schimb, Chinezii găsesc că brânzeturile noastre ar fi o putreziciune grețoasă.

Insule artificiale pe ocean

Intre o mare casă de construcție și societatea de navigație aeriană din New York, s'a semnat de curând un contract, prin care prima se obligă ca în curs de 1 an și jumătate să construiască în contul secundei, 8 insule flotante pe Oceanul Atlantic. Aceste insule vor fi de fapt niște aerodromuri de 350 metri lungime și de 120 lărgime ancorate de piloni puternici prinși în blocuri de ciment pe fundul mării.

Una din aceste insule plutitoare s'a și construit între New York și Bermude și servește la experiențe, antrenamentului și diferitelor manevre ale aviatorilor.

Pe aceste insule se vor face escale în decursul călătoriilor transoceanice așa că vor fi dotate cu toate ustensilele necesare. Se vor construi astfel, locuri de adăpostire a avioanelor, depozite de alimentare și hoteluri ultramoderne cu tot confortul și eleganța compatibilă dimensiunilor reduse ale aerodromurilor.

Ce salarii au femeile

Sindicatele profesionale feminine din Franța au deschis o anchetă cu privire la salariile pe cari le primesc fetele și femeile muncitoare. Rezultatele sunt foarte interesante, dar de loc satisfăcătoare pentru candidatele la... muncă.

Funcționarele parisiene, câștigă dela 450 franci la 1200 cele mai tinere și până la 1400 franci cele mai versate.

O lucrătoare la legătoria de cărți cu vechime de mai mult de 5 ani, câștigă 160 franci pe săptămână și 184 franci la o vechime de peste 14 ani. O lucrătoare de perle cu o vechime de peste 30 ani primește 2 franci 25 pe oră. o brodeuză 4 franci, și o spălătoreasă 3 franci.

După cum se vede, salariile sunt foarte modeste în Franța.

La 78 de ani...

(Foto «The New-York Times»)

D-na Hedwig von Bredow a plecat deunăzi din Hamburg în Africa pentru studii. Călătoria ei va dura mai multe luni de zile. D-na von Bredow, care a împlinit 78 de ani, călătorește cu desăvârșire singură.

Semi-nudismul în Anglia

(Foto-exclusivitate Keystone)

Cultura fizică în aer liber, care a făcut adepți numeroși în Germania, este deabea la începuturile ei în traditionalista Anglie. Iată aci câteva membre ale unui club semi-nudist, luând ceaiul în pădurea Purkey Hills de lângă Londra, după o ședință de educație fizică pe un timp răcoro- de toamnă.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Soţul iubitor

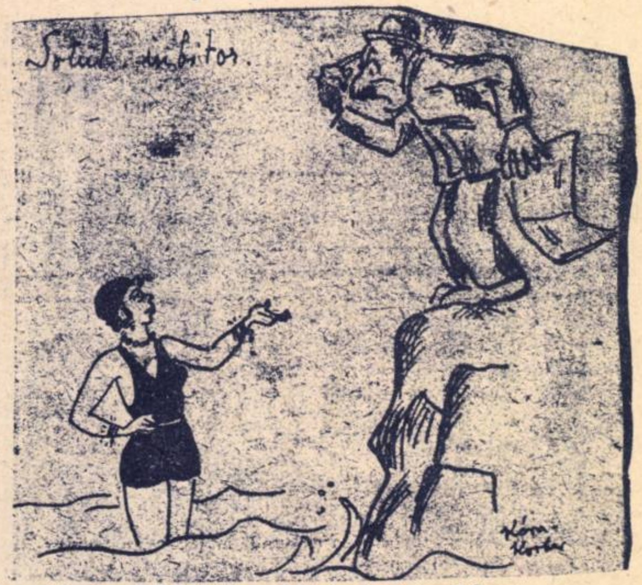
Soţul iubitor.

«Marieto, ai înebunit? Intrii cu bijuteria în apă ?».
« Dece nu ?».
«Dar te poţi înneca, imprudento !».

LA BOX

Intr'o sală de antrenament la Londra.

Combatanţii se lovesc furioşi. Unul din ei primeşte o lovitură grozavă în plină faţă şi este umplut de sânge.

Arbitrul luptei, care a observat o neregularitate în execuţia loviturei, se apropie de cel lovit şi-i spune :

— Nu fi necăjit, dragă. Declar lovitura nulă.—

BATE ŞEAUA

— De ce tai notiţa aceasta din ziar ?

— E vorba de un bărbat care şi-a împuşcat nevasta pentrucă-i umbla în portvizit.

— Şi la ce-ţi foloseşte ţie notiţa ?

— Vreau s'o pun în portvizitul meu.

PRECOCITATE

— Când voi fi mare o să mă mărit cu bunicul, mamă.

— Crezi că o să-ţi permit să iei de soţ pe tatăl meu.

— Dar bine, tu de ce l-ai luat pe al meu.

UN FUNCŢIONAR CONŞTINCIOS.

Şeful: — Tocmai acum să pierzi cheia dela dulapul cu acte! Ce încurcătură! Ah, dar îmi amintesc că era o a doua cheie pe care ţi-am dat-o în păstrare !

Funcţionarul: — Da. Este încuiată în dulap.

FRUMOS ŞI INTELIGENT

— E foarte frumos câinele dv.

— E frumos, dar şi inteligent. Ori de câte ori trebue să răsfoesc vre'o carte, îmi linge degetele.

GHINION.

— Bietul Mitică a avut un ghinion straşnic cu biletele lui de tombolă. A câştigat o gâscă, o cutie de ţigări şi o sticlă de coniac.

— Şi asta numeşti d-ta ghinion ?

— Sigur. Mitică e vegetarian, nefumător şi antialcoolic.

CUNOSCATORUL.

— Cheltuelile soţiei mele mă ruinează. Numai mănuşile mă costă o avere.

— Eu nu mă pot plânge; nevasta mea nu poartă mănuşi.

— Cum ai făcut asta, fericitule?

— Foarte simplu. I-am dăruit un inel cu briliante.

LA JUDECATORUL DE INSTRUCŢIE

Judecătorul: Frecventezi desigur societatea dubioasă.

Acuzatul: Da de unde. De două luni nu am deaface decât cu judecătorii de instrucţie.

RASPUNS PRECIS

— De ce te laşi aşteptată Mario ? Nu ai auzit soneria ?

— N'am auzit decât atunci când aţi sunat a patra oară.

DE-A POŞTARUL

Petrică: — Ne-am jucat de-a poştarul, mamă. Ne-am distrat de minune. Am împărţit o mulţime de scrisori pe stradă.

Mama: — Dar de unde aveaţi scrisori ?

Petrică : — Le-am găsit la tine în ladă. Eru legate cu o panglică roz.

DISTRAT

D. profesor Zăpăceanu şi-a cumpărat deunăzi un automobil

Intr'o seară vru să-şi bage maşina în garaj şi îl găsi gol. Intoarse imediat automobilul, opri pe cel dintâi sergent de stradă întâlnit şi îi strigă :

— Vino te rog cu mine, d-le sergent ! Mi-a furat cineva maşina din garaj !

Tocmai de aceea!

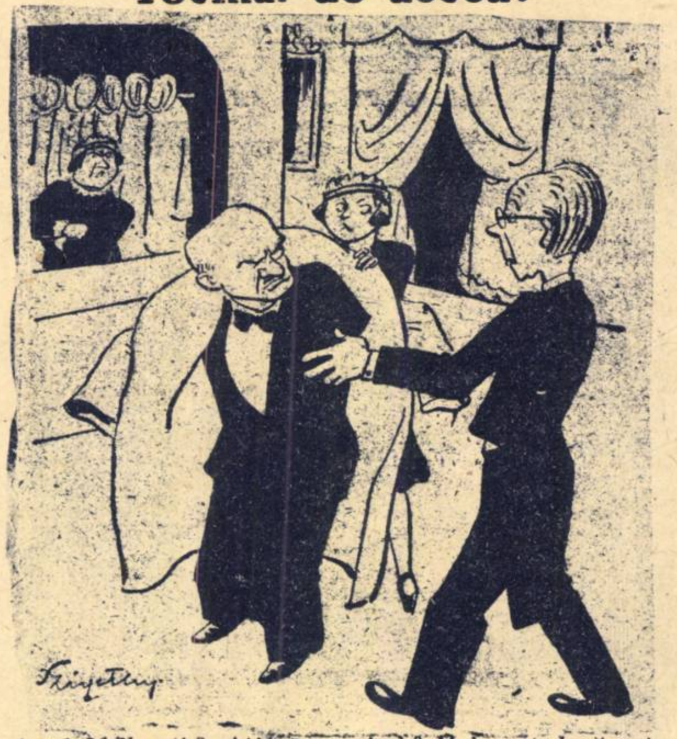

Autorul: «Plecaţi ? Atât de curând ? Mai sunt două acte».
Criticul: «Tocmai de aceea plec».

Cum se ajunge la spital

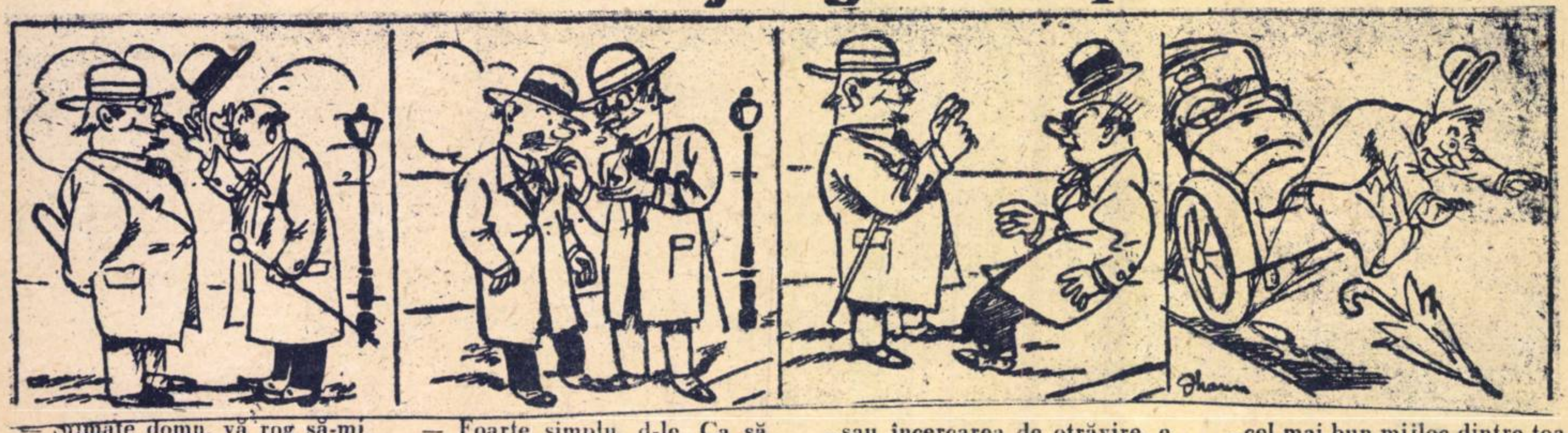

— Stimate domn, vă rog să-mi daţi un sfat. Aşi vrea să mă duc la spitalul Colţei. Cum să ajung acolo ?

— Foarte simplu, d-le. Ca să ajungi la spital, sunt diferite căi: e otrava...

...sau încercarea de otrăvire, e asfixia, revolverul, spânzurătoarea, pumnalul, înecul, dar...

...cel mai bun mijloc dintre toate e să stai câteva minute în mijlocul străzii !

Un muzeu interesant

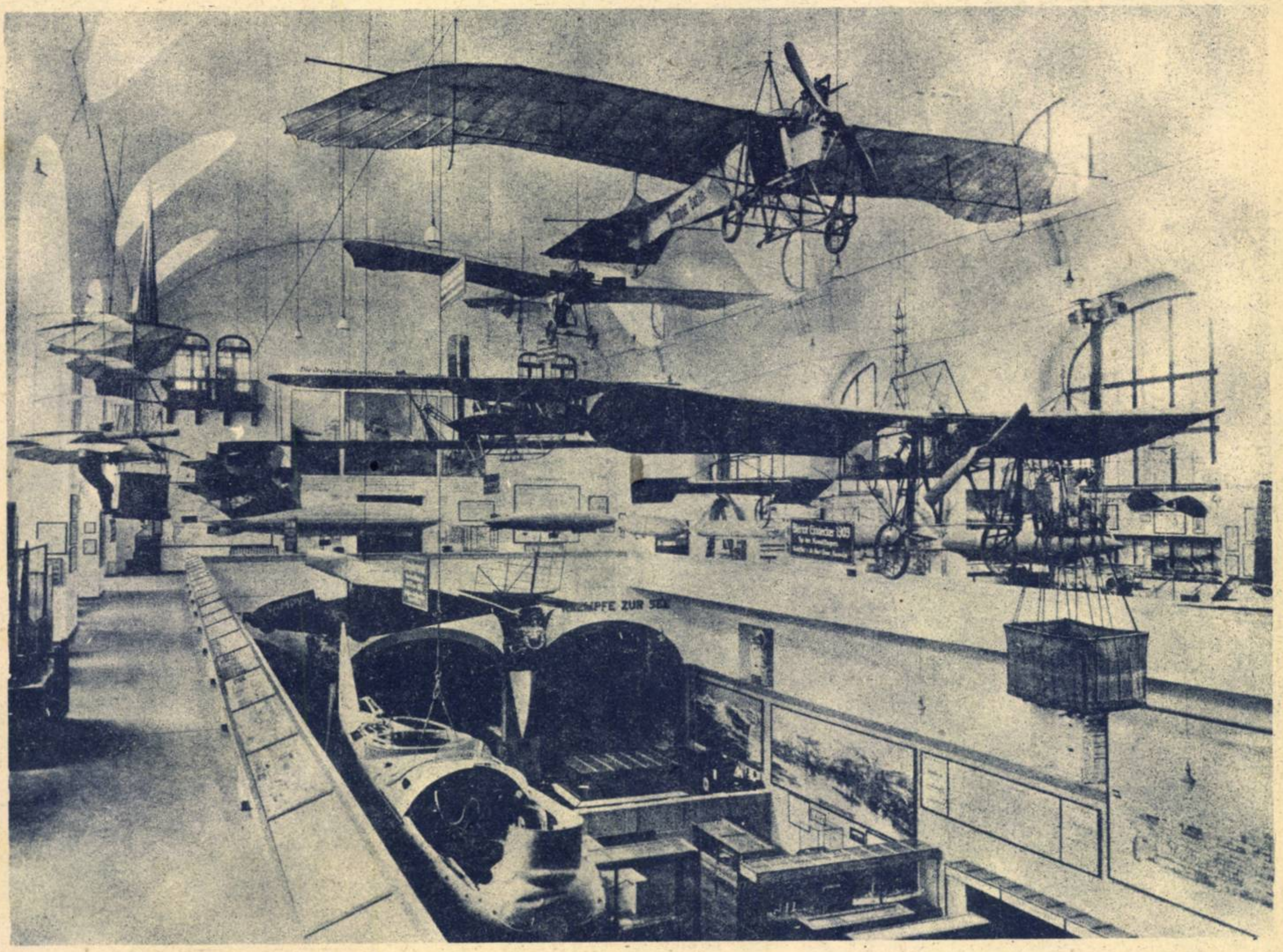

Muzeul național din München, a aranjat într'o sală imensă, o expoziție retrospectivă a aviației și navigației moderne. Se pot vedea laolaltă, primele aparate de zbor ale lui Bleriot, cele mai rudimentare vaporașe cu motor, primele dirijabile și baloane preistorice, alături de cuceririle cele mai recente ale aerului și mării.

CEREȚI LA TOATE LIBRARIILE SAU DIRECT
ULTIMELE CARȚI DE MARE SUCCES ALE
EDITUREI „EMINESCU"
BUCUREȘTI I, Str. Inginer Anghel Șaligny 2.

FRIEDRICH TORBERG: Din tragediile școlii
Bacalaureatul elevului Gerber
în românește de F. ADERCA
In acest roman autorul redă torturile unui suflet tânăr pus în fața celor dintâi iubiri, viclenii și dureri ale vieței. E cea mai puternică și pură oglindă a sufletului unui Werther modern. In acelaș timp autorul redă spectacolul complect al tragediei bacalaureatului pe care o trăesc mii de tineri și mii de familii din zilele noastre.

ERNST GLAESER
Contingent '924
Succesul cel mai mare nu va fi destul de mare pentru cartea aceasta. E mai mult decât literatură pentru adulți; timp de multe generațiuni ar trebui să se dea oricărui băiat, dela 13 ani în sus, cartea aceasta, drept avertisment pentru toată viața.

PANAIT ISTRATI
ȚAȚA MINCA
ROMAN
O fată dela câmp iubește cu patimă, își sacrifică iubirea din avânt generos și se alege cu un „copil din flori" care îi umple viața de lumină nouă.
240 Pagini, Lei 60

NERANȚULA
ROMAN
Neranțula e romanul vijelios al unei copile sălbatice, ca porecla ce o poartă: *„portocală amară"*.
Doi tineri o iubesc și și-o împart, tustrei se rostogolesc în prăpastia aceluiași destin nemilos.
0 lei Volumul.

MAURICE LEBLANC
AVENTURILE LUI ARSÈNE LUPIN
Și la noi ca și în toată lumea aceste aventuri delicioase, neîntrecute au obținut un succes neașteptat. Au apărut până acum:
Arsène Lupin, Gentleman Apaș
Arsène Lupin contra lui Herlock Sholmes
Arsène Lupin, Acul scobit
Arsène Lupin, 813
Cele trei crime ale lui Arsène Lupin
Dopul de cristal
Confidențele lui Arsène Lupin
Triunghiul de aur
Izbânda lui Arsène Lupin
Insula cu treizeci de sicrie
Piatra Miraculoasă
Fiecare vol. complet, Lei 0

EMIL LUDWIG
NAPOLEON
în românește de EMAN. CERBU
Cartea care înfățișează fără să ascundă nimic, viața adâncă, vijelioasă și eroică a marelui Impărat. Cartea care se citește cu înfrigurare. Cartea în care ne regăsim cu toții.

VICTOR MARGUERITTE
Romanul Adulterului
TALIONUL
în românește de **Othilia Ghibu**
Problema veșnic dureroasă a **adulterului** pusă în acest roman, e cu atât mai tragică, cu cât sub această culpă grea a căzut o femee. Amorul femeei adultere poate aduce în căminul soțului iubitor și neștiutor un copil care nu-i al lui dar pe care îl iubește ca pe al lui propriu.

CEREȚI GRATUIT:
NOUL CATALOG
Cu prețuri REDUSE al Editurei
„Eminescu"

BORGIA, ROMANUL unei familii de Klabund. Trad. de Victor Rodan.
PE FRONTUL DE VEST NIMIC NOU, de Erich Maria Remarque. – Trad. de Eman. Cerbu.
DE LA POLUL NORD LA POLUL SUD de SWEN HEDDIN, VOL. I – VI. Fiecare vol. LEI 30.

OGLINDA LUMII

21 NOEMBR 1931
ANUL X. No. 47

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂ
IA

Jeannette MacDonald celebra artistă de cinema, este şi o excelentă amazoană. Iat'o gata să pornească în plimbarea matinală într'unul din parcurile Londrei.

OGLINDA LUMII

28 NOEMBR. 1931
ANUL X. No. 48

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
IAȘI

Miss Maria Ampero Obregon J. Corral, o încântătoare brunetă, a fost decretată

20 PAGINI
LEI 5

TREI MINUTE

Nuvelă fantastică de MATHILDE OSSO

Jean Blondel urcă grăbit în compartimentul de clasa întâia şi îşi desbrăcă haina, în speranța că va rămâne singur toată noaptea.

Câteva clipe mai târziu intră un călător care după trăsăturile feții părea să fie străin şi în acelaş timp o fire foarte vioaie.

Trenul şueră de două ori şi porni gâfâind în noaptea ploioasă de Septembrie.

Jean Blondel îşi petrecuse şase luni în munți. Ca muzicant şi compozitor nu se bucurase, şi nici nu căutase, cu toți cei treizeci de ani ai săi, de prea mari succese feminine. Iubea însă cu patimă pe Huguette Bernier, ea însăşi muzicantă şi fiica unui mare compozitor. Că i se răspundea cu aceiaş căldură la dragostea lui nu se mai îndoia o clipă. Huguette ştia la rândul ei că Jean o adora. Cu toate acestea în timpul ultimilor două luni ale călătoriei el nu-i trimisese decât o singură carte poştală pe care nu scrisese decât aceste două cuvinte:

«Minunată vreme!»

Huguette i-a răspuns la fel de scurt:

«Ploae neîncetată».

Plini de viață, țineau să pară prin aceasta, mai romantici de cât erau în realitate.

Viața tinde astăzi spre simplificare: la păr, la îmbrăcăminte şi la vorbă.

Cu câtă melancolie îşi amintea totuşi de minunata seară din mijlocul lui Iunie, când au cântat pentru ultima dată la patru mâini, simfonii şi preludii... Beethoven, Chopin, Debussy.

Sufletele li se contopise în extazul muzicei divine.

Călătorul cu aspect străin căuta în mod vizibil să-i facă cunoştință.

Jean Blondel însă nici nu se gândea la aceasta. Era convins că tânărul spaniol sau portughez din fața sa, odată convorbirea începută, îl va plictisi toată noaptea cu literatură sau politică şi nu-l va lăsa nici să ațipească.

Se rezerva pentru sine şi vroia să se gândească numai la Huguette. Cu toată puterea şi cu tot sufletul. Şi ea gândea desigur în acest moment, numai şi numai la el. Constataseră doar de atâtea ori că există între ei o legătură sufletească şi o unitate de gândire perfectă şi aproape supranaturală.

Odată chiar avusese o noapte identică cu a ei şi visase acelaş vis cu ea...

Stăteau de vorbă cu Chopin, Wagner şi Debussy.

...Ei inşişi erau Mendelsohn, sau Massenet.

Deodată, în mijlocul acestor gânduri fu cuprins de nelinişte:

Huguette petrecuse două luni la plajă... Făcuse cunoştințe noui... în Casino sau la dans... Ei îi plăcea dansul şi-l mustrase chiar, într'o zi pentru ignoranța sa.

Indată ce o voi vedea pe Huguette îi voi împărtăşi din nou iubirea mea şi o voi lua de soție....

Nici nu se îndoia că Huguette va fi de aceiaşi părere.

Işi scoase gulerul, micşoră lumina şi adormi.

Şi întocmai cum îşi dorise, o visă pe Huguette. Visul însă nu era frumos. Cânta la patru mâini cu ea... dar Huguette nu era lângă dânsul... nu-i simțea apropierea... Când ridică ochii văzu o umbră lungă şi subțire care se depărta încet... Recunoscu în aceasta voalul cu care se înfăşura Huguette...

Era o apariție imaterială, ca un suflet lipsit de corp şi care se uita la el cu un zâmbet infinit de trist. El ridică mâinile implorând:

«Huguette, Huguette, aruncă voalul... de ce eşti atât de palidă»? De ce nu eşti lângă mine? — Dânsa nu-i răspunse.

Inima lui Jean îngheță. Scoase un strigăt şi se trezi. Tovarăşul de compartiment îl întrebă zâmbind:

«Ați avut desigur un vis urât... Ați fost neliniştiți şi ați strigat mereu: Huguette».

Jean Blondel intră în vorbă cu străinul, mai mult pentru a-i împărtăşi visul îngrozitor.

Şi îi povesti totul.

Acesta ascultă agitat, se îngălbeni şi îi istorisi lui Jean un vis urât pe care îl avusese el însuşi cu două zile înainte... «Dar nu trebue să puneți nici o bază pe ceeace visați. Sunt copilării. Să nu credeți niciodată».

Au ajuns la Paris.

Jean, nerăbdător să ştie dacă Huguette s'a reîntors dela mare, intră în cabina telefonică a primei cafenele.

«Allo! Allo!... Gutenberg 03-04?»

«Da! Cine vorbeşte?»

Jean avu impresia că recunoaşte vocea iubitei sale. Era însă ceva mai voalată şi mai slabă.

«Tu eşti Huguette?» întrebă el cu glasul tremurând de emoție. «Bună ziua Huguette. Am sosit acum. Sunt nespus de fericit că te voi vedea în curând. Vrei să viu încă astă seară?

Ea îi răspunse, dar el nu auzea nimic.

— Huguette, vorbeşte mai tare. Vocea ta pare astăzi atât de depărtată.

— O! Jean, Jean de ce te-ai reîntors atât de târziu... Speram până la ultima suflare că te voi revedea... Te-am aşteptat Jean... am suferit pentru tine... Am tot crezut că ai să-mi aduci trandafiri şi liliacul cel mai frumos din lume. De ce nu ai venit mai curând?... Ochii mei s'au închis înainte de a te mai putea vedea odată.

Inebunit de groază, cu ochii holbați, Blondel strigă:

— Cine vorbeşte acolo? Cine ?.. Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu...

O voce stinsă ca un ecou îndepărtat, răspunse:

— «Huguette... Huguette Bernier.. sau mai bine zis...

«Trei minute»! anunță vocea melodioasă a tinerei telefoniste, care indica durata convorbirei...

Se credea victima unei halucinații şi eşi zăpăcit din cafenea. Luă un taxi şi dădu adresa iubitei sale.

— Aci, spectacol îngrozitor: mama ei îndoliată, plângea cu hohote, iar sora sa mai mică tristă şi slăbită, privea îngândurată în gol. Jean nu îndrăsni să deschidă gura. Tăcerea fu întreruptă într'un târziu de tânăra fată, care îngână cu ochii înlăcrămați:

— Ai fi putut crede? Oh! E îngrozitor. Ai cetit despre aceasta în ziare?

— Da, răspunse el cu teamă. Toate ziarele nu vorbesc decât despre atentatul dela...

— Nu, Jean, nu de asta e vorba... şi începu să plângă. Mama ei îl lămuri:

«Deabea ne-am întors dela cimitir, am îngropat-o pe Huguette».

— Da, ştiu, îngână Jean. Nu sunt decât puține minute de când am vorbit cu sufletul ei.

Cu vocea întretăiată de suspine, Jean murmură:

Da, am vorbit cu Huguette, chiar în ceasul acesta. Numai trei minute... şi mi-a spus...

Aci însă gura i se încleştă.

Tancul submarin

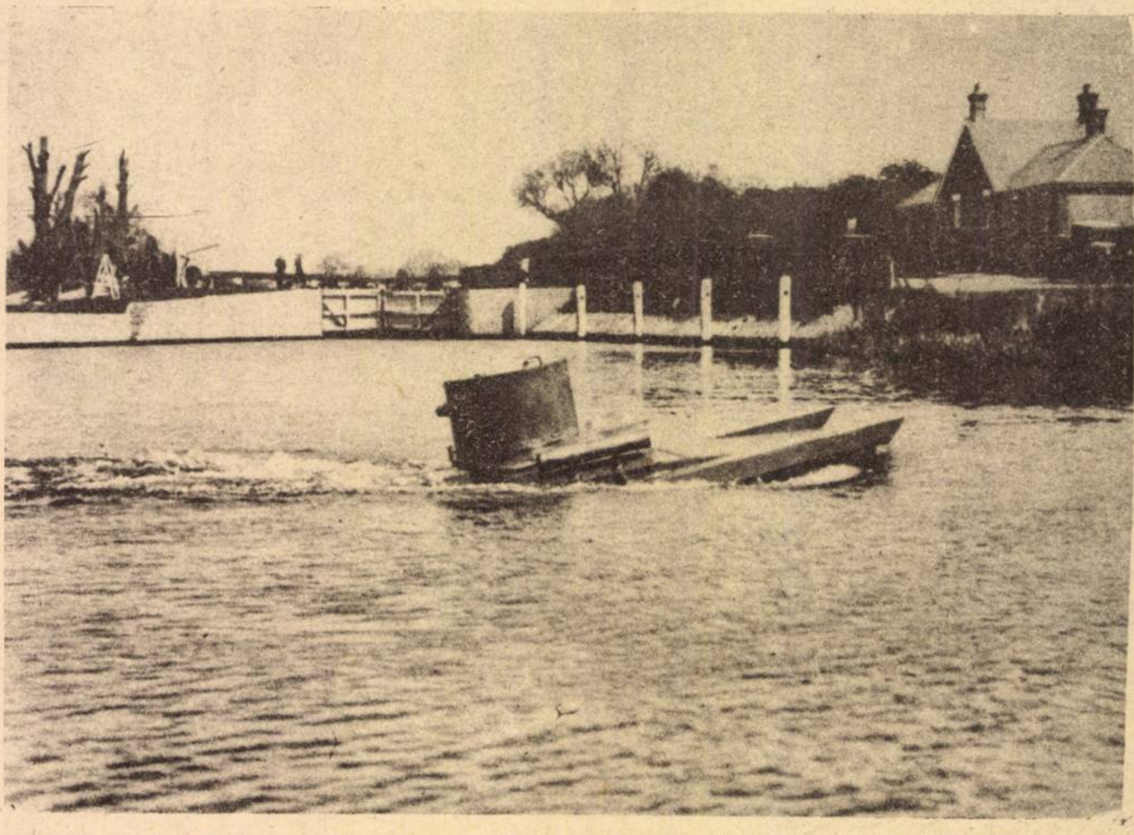

(Foto-exclusivitate Keystone)

Doi ingineri englezi au realizat de curând un tanc de o construcție cu totul originală, care poate fi utilizat tot atât de bine pe apă ca şi pe uscat. Clişeul nostru reprezintă o demonstrație făcută pe Tamisa cu această nouă armă de război, care este numai o palidă prevestire a ceeace va fi într'o nouă conflagrație mondială.

„OGLINDA LUMII“

Redacția şi Administrația Bucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul S. A. «EMINESCU») Telefon 325/34 şi 325/35

28 Noembrie 1931
No. 48

Abonamente { pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 „

In lumea celor fără paine

Subţiat de foame, cu ochii pierduţi sub cearcănele din ce în ce mai vinete, cu gura tăiată drept, fără nici-o expresie, cu pantalonii răsuciţi de-alungul picioarelor pe cari vântul le conturează lungi şi ciolănoase, s'a învârtit întâi de câteva ori în preajma uşii, a spionat să nu fie văzut şi a ţâşnit apoi pe scară, pierzându-se în jos, sub Hale.

De-asupra uşii, singura uşe a Halei înspre cheiul Dâmboviţei, o firmă dreptunghiulară de 60 cm. pe 40: „Cantină muncitorească”. 3 feluri 12 lei. Şi de desubt, prin gratiile ferestrelor un miros cald de mâncare, strecurat olfactiv în mijlocul indivizilor tolăniţi fără ocupaţie, pe trotoar : şomeurii.

Câteva trepte de pivniţă m'au condus până la o platformă de unde o spirală duce la un sub-sol extrem de spaţios. In fund, o casă automată marchează comenzile clienţilor, destul de numeroşi la ora 1. In dreapta, bucătăria. In stânga, o masă în jurul căreia „directorii” supraveghează serviciul. Şi pretutindeni, feţe obosite, mâncate de nesomn, în faţa farfuriilor din cari fasolea excită vizual, pornirile extrem de grăbite ale mâinilor cari transportă grămăjoare de mâncare spre guri deschise larg. Fără etichetă.

„Prima cantină municipală” în care mă introdusese felul ciudat de a intra al individului pe care nu reuşesc să-l mai identific este o sală întinsă, neagră de fum, cu trei rânduri de mese. Un singur tablou: d. Dem. Dobrescu, în mărime naturală, priveşte din ramă, cu aer părintesc, masa de fiecare zi a înfometaţilor săi protejaţi. Incolo, mese, scaune, farfurii şi linguri.

— Domnul? mă întâmpină casierul, neobişnuit cu clienţi preocupaţi mai mult de ziduri şi de exterior decât de cratiţa enormă din care un gealat cântăreşte linguri de mâncare trântită în farfurii de tablă.

— Aceasta este cantina şomerilor ?

Intrebarea, însoţită probabil de o privire vocativă puţin obişnuită în sub-solul alimentar al halei, l-a neliniştit. M'a măsurat atent, cu o deferenţă exagerată a îngânat un început de răspuns pe care l-a mototolit într'o tuse astmatică, şi-a pipăit fisele, le-a vânturat şi a închis casa acoperind-o cu o căutătură speriată.

— „Cantina şomerilor este în Piaţa Amzei. Aici se plăteşte”.

Şi a aşteptat răspunsul care să-i confirme dacă fusese sau nu tranşant.

Chestiunea începuse să mă intereseze.

Nimerisem întâmplător într'o pivniţă în care 150 de oameni îşi minţeau pe un preţ derizoriu, o foame pe care nici nu încercau să o ascundă şi fără să vreau aflasem şi adresa centrului de filantropie municipală.

Am îngânat un „mulţumesc” care a restaurat demnitatea erarhiei oficiale a casierului, şi împins de valul celor cari plecau, m'am trezit sus.

Soarele, prea tare pentru cel care ese dintr'o pivniţă rău luminată, mi-a împăinjenit ochii. I-am frecat cu batista, i-am deschis încet, şi când i-am obişnuit cu convergenţa normală, la un pas în faţă, croitorul meu, încremenit de o noutate pe care nu se hotărâse încă să o accepte:

— Mâncaţi jos?

— Dece nu ?

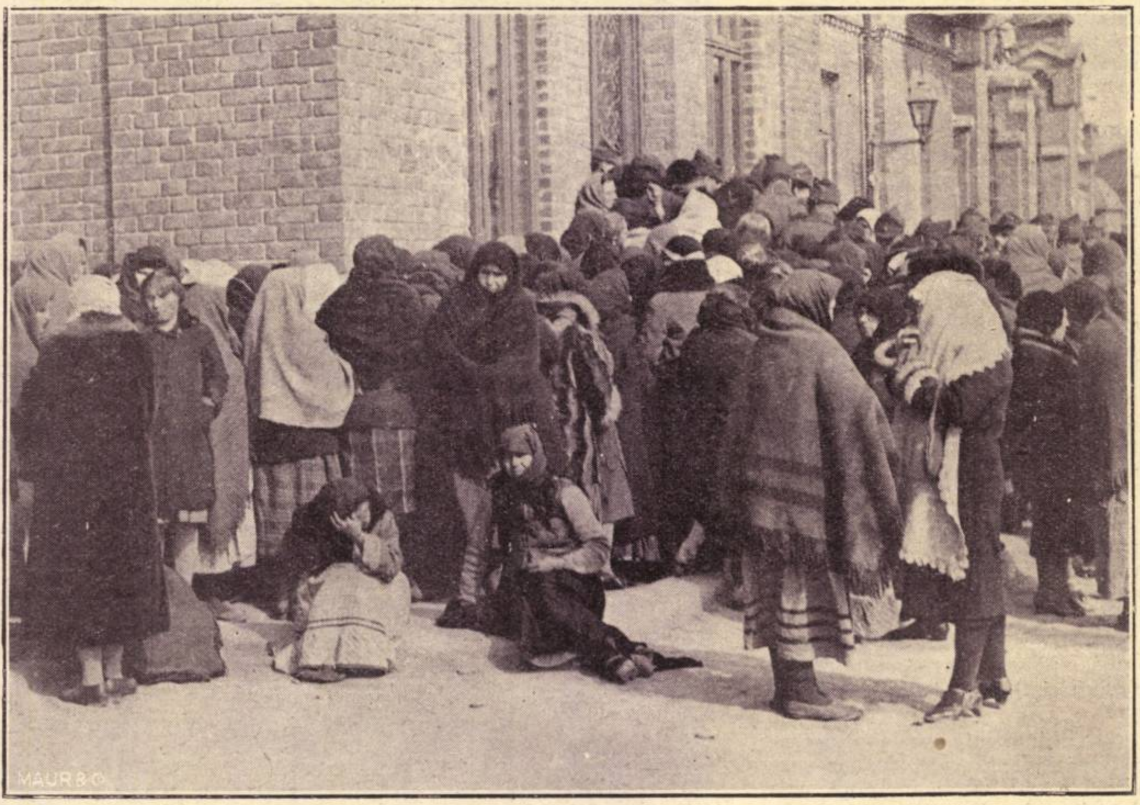

Femeile fără lucru se înghesue la oficiul de plasare

Şi mi-am trecut batista peste gură, voind să şterg parcă urmele unui prânz copios din mila primăriei.

*

In piaţa Amzei, cantina nu este în sub-sol. E situată de-asupra unei pivniţe din care mirosul acru de varză murată te întâmpină cu o impresie puţin favorabilă.

Câteva trepte numai, o uşe şi sala No. 1 (parcă ar mai fi şi a doua ?) se desprinde mare şi luminoasă. Bucătăria e în dreapta. O încăpere destul de curată, ornată cu o maşină de gătit de dimensiuni extraordinare pe care cratiţa, aceiaş cratiţă eonrmă ca şi dincolo înghesueşte fasolea... de astă dată cu carne. Farfuriile nu sunt de tablă.

Gealatul însă este acelaş: gros, sever şi automat.

Sala este aproape goală. Triste, câteva femei mănâncă în silă.

La una din mese, un individ destul de cârn pentru rotunjimea aproape neobişnuită a capului, silabiseşte greu un articol de ziar, urmărit de cinci comeseni cari l-au strâns într'un cerc perfect. Lectorul se opreşte din când în când, pentru a relua un rând pe care îl sărise, sau pentru a-şi drege vocea şi porneşte din nou, controlat de „auditoriu” care savurează o sinteză de „politică externă”.

D. Georgescu, intendentul cantinei, îmi furnizează date statistice. Pentru şomeuri, nu se ia nici-o taxă. Pentru ceilalţi, opt lei. (Concurenţă serioasă cantinei de sub hale, care pretinde 12). Inainte, mâncau aici până la 600 de şomeuri. Descentralizarea pe sectoare însă, i-a împuţinat. Cei cari locuesc în „galben” mai vin încă. Ceilalţi, aşteaptă deschiderea cantinelor culorilor din cari fac parte. Pentru familişti, de două ori pe săptămână, se distribue alimente: fasole, făină, linte, pâine. Burlacii nu primesc astfel de raţii. Au dreptul însă să mănânce la cantină, prezintând certificatul „Comisiunei centrale de şomaj” care le certifică „titlul” de şomeur.

Carnea o primesc direct dela abator. Legumele le cumpără singuri, din banii încasaţi pe „menu-urile” cu plată.

— Pentru intelectuali, există în Str. Decebal o cantină specială. Este cea mai îngrijită. Mesele sunt similare celor din cele mai pretenţioase restaurante, serviciul îl asigură un antreprenor plătit, mâncarea mai bună decât ori-unde, curăţenia exemplară..

Un mic defect numai: nu s'a deschis încă.

In fundul sălii, un bătrânel îşi face sieta studiind un program de curse. Controlează greutăţile, compară performanţele, combină mintal nişte calcule pe cari le însemnează cu cretă, pe masă, şi hotărăşte favoritul.

Alături, un individ destul de curăţel, îl urmăreşte absent.

Strâmbă gura, de câte ori i se pare că a greşit şansa hârtiei, îşi joacă degetele de-alungul nasului coroiat de Cyrano suburban şi tuşeste superior, impunând între el si restul omenirei o barieră de competenţă, insurmontabilă.

— Pretinde că e gazetar! îmi suflă d. Georgescu.

Nu toţi şomeurii au aerul lihnit pe care li-l atribue mulţimea. Dimpotrivă. Dacă nu i-ai întâlni sub certificatele „comisiei de şomaj”, şi dacă nu i-ai şti catalogaţi în scriptele meselor gratuite, i-ai lua cu siguranţă, drept burghezi cumsecade la adăpost de orice grijă.

Sunt destul de binişor îmbrăcaţi, bărbieriţi de curând, cu ochi limpezi şi vioi.

Şi totuşi, nu există berărie care să nu-şi aibe şomeurul vânzător de versuri tipărite cu titlul „Ruga şomerilor”.

Cuvântul acesta impune.

*

Sunt prea grele vremurile, prea anevoioase mijloacele de trai şi prea puţine, mult prea puţine sursele de hrană pentru a pune

(Continuarea în pag. 1158)

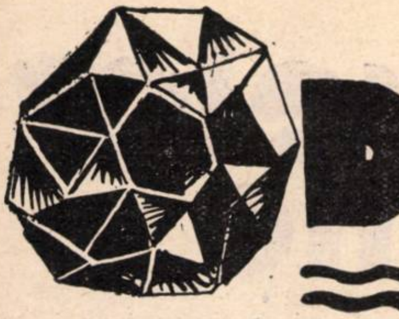

DIAMANTUL NEGRU

In jurul mesei lui sir Henry Sullivan era reunită în acea seară crema înaltei societăţi londoneze. Locul de cinste, în dreapta lady-ei Sullivan, era ocupat de Henry Summers reîntors abia de câteva zile în Anglia.

— Vrasăzică aţi pătruns în colţurile cele mai neumblate ale Africei, i se adresă amabil lady Sullivan, care desfăcea o stridie, cu gesturi graţioase. Cât de interesantă trebuie să fie o astfel de aventură în regiunile acestea depărtate unde n'a reuşit să pătrundă urmă de civilizaţie. Când mă gândesc la Africa, mi-o imaginez ca un scrin minunat, plin cu pietre preţioase.

— Apropos, scumpe Summers, interveni sir Henry, vădit interesat de ultimele cuvinte ale soţiei sale, Hardi îmi povestea eri, că ai adus cu d-ta un remarcabil diamant negru, a cărui strălucire şi mărime întrec tot ce s'a văzut până astăzi.

— Perfect adevărat, răspunse exploratorul, dar n'ar trebui să mă mândresc cu el căci este produsul unui furt.

— A ! domnule Summers ! exclamă lady Sullivan, afectând din cochetărie un aer scandalizat. Dar este revoltător ceiace aţi făcut !

— Aşteptaţi, aşteptaţi să mă explic înainte de a mă condamna. Dacă-mi permiteţi, vă voiu arăta cum s'au petrecut faptele. Abia atunci veţi putea judeca.

— Oh ! Vă rog, domnule Summers, povestiţi-ne numaidecât. Trebuie să fie extrem de pasionant.

— Ei bine! Iată cum s'au petrecut lucrurile. Insoţit de trei servitori cafrii, am mers mult mai departe de locurile atinse de Stanley şi succesorii săi.

După câteva zile de drum fui oprit de o barieră formidabilă: Un lanţ de munţi uriaşi se găsea în faţa mea... Dar la ce să mai repet? Mai toţi aţi asistat la şedinţa Societăţii de geografie în care am cetit raportul meu asupra expediţiei şi ştiţi în urma căror circumstanţe am descoperit o subterană care traversa şirul de munţi şi cum am întâlnit un trib de uriaşi de culoare albă cari se închinau unui idol cu un singur ochi, pe care-l numeau Ingogo.

Unicul ochiu al lui Ingogo era făcut dintr'un enorm diamant negru, pe care preoţii idolului îl şlefuiseră (destul de grosolan) după un procedeu care mi-a rămas necunoscut. După cum spuneam atunci, am căzut prizonierul acestor preoţi, cari îşi închipuiau să sunt un trimis de esenţă divină. Urmam aşa dar să fiu sacrificat după 3 luni, pe altarul lui Ingogo.

Preoţii erau convinşi că mă găseam în imposibilitate de a le scăpa, aşa că nu manifestau faţă de mine nici cea mai mică urmă de duşmănie. Ba mă iniţiară chiar în secretele lor. Astfel am putut afla, că în perioadele în care populaţia nu se deda adoraţiunii zeului, preoţii scoteau ochiul idolului din orbita de piatră şi îl puneau într'o cupă plină cu un lichid pe care-l făceau singuri. In ce scop ? N'am putut s'o aflu niciodată, căci, în această privinţă păstrau mutismul cel mai profund. Cum slujba adoraţiunii nu avea loc decât odată pe lună, diamantul rămânea aproape 30 de zile în această substanţă necunoscută, de unde nu era scos decât de douăsprezece ori pe an.

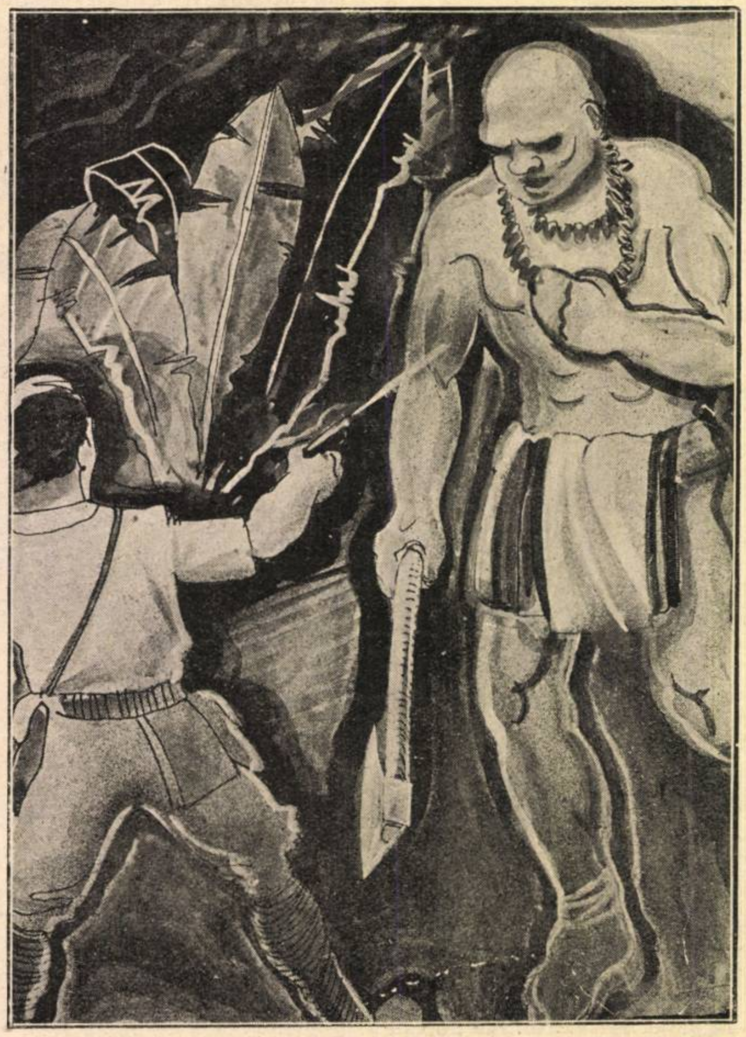

Timp de trei luni, am rămas în captivitatea lor şi în fiecare lună ofereau iertfă idolului pe unul din servitorii mei cafrii. Intr'o zi, hazardul mă făcu să descopăr pe creasta unui munte, o crăpătură care conducea la subterana pe unde am venit în aceste ţinuturi misterioase.

⁂

Pentru mine această descoperire însemna eliberarea de mult visată. Dar, înainte de a pune în aplicare planul de evadare pe care l-am studiat îndelungat, trebuia să mă îngrijesc de toate lucrurile necesare pentru a putea străbate regiunile nepopulate de acolo. Mă reîntorsei deci la preoţii mei ca şi cum nu s'ar fi întâmplat nimic, şi în timpul celor trei zile următoare am strâns toate proviziile alimentare necesare lungei mele călătorii.

După aceste trei zile, favorizat de o noapte extrem de întunecoasă şi mai ales din neglijenţa păzitorilor mei, cari nu-şi mai dădeau osteneala să mă supravegheze, mi-am luat bagajul în spinare şi am fugit...

Pentru a ajunge la subterana de care v'am vorbit, trebuia să trec prin faţa statuei de piatră care reprezenta pe Ingogo.

Am uitat să vă spun că pocalul în care preoţii puneau ochiul zeului se găsea într'un fel de firidă la picioarele statuii. Ajuns în faţa idolului, îmi veni deodată o ideie: dece, fugind, n'aşi lua şi enormul diamant?

Am băgat mâna în cupă şi căutând prin strania substanţă, am scos diamantul şi mi-am continuat drumul, în goană, prin munţi. Ajuns fără dificultate la subterană, mă consideram în afară de orice pericol şi am început să respir mai liber, când a doua zi seara, în momentul când adormisem în rădăcina unui copac, o trosnitură de crengi mă trezi. Deschisei ochii şi buimăcit de somn văzui îndreptându-se spre mine silueta gigantică a marelui preot. In momentul în care îşi dădu seama că l-am recunoscut, se năpsuti ca un leopard asupra mea, ţinând în mână un topor cu care voia să mă răpună.

Din fericire, am reuşit să eschivez lovitura, scoţând cu iuţeala fulgerului revolverul şi descărcându-il în plină faţă. Uriaşul căzu la picioarele mele şi, vă jur, n'am avut nici o remuşcare, căci mă revoltase felul în care măcelărise sub ochii mei pe cei trei servitori cafrii.

Deşi grav rănit, preotul reuşi să se ridice pe unul din coate şi mă conjură să-i restitui diamantul. La refuzul meu, începu să mă blesteme şi ridicând mâna deasupra capului într'un gest de ameninţare, îmi strigă, cu o putere înfricoşetoare şi cu un accent pe care îl aud par'că şi acum:

— «Dacă nu înapoezi ochiul lui Ingogo, zeul nostru, pe care tu ai comis sacrilegiul să-l furi, să ştii că nu ai să-l poţi păstra. Inainte de a se fi scurs douăsprezece luni, el îţi va fi răpit şi niciodată nu-l vei mai regăsi». Cu toate acestea, profeţia lui nu s'a îndeplinit. Au trecut treisprezece luni de atunci şi diamantul este încă în buzunarul meu.

— Adevărat? Il aveţi la d-v ? Oh! Te rog, arată-l! exclamă lady Sullivan. Ce teribilă aventură!... Tremur numai la gândul că mi s'ar fi întâmplat mie. Şi uriaşul preot merita să fie omorît, din moment ce a ucis cu atâta cruzime pe bieţii cafrii fără apărare.

Scotocind într'un buzunar al smockingului său, Summers scoase o punguliţă de mătase pe care o deschise şi o prezentă gazdei sale. Un strigăt de uimire ieşi de pe buzele lady-ei Sullivan la vederea magnificei bijuterii care pe pătulul său de mătase albă, reflecta o lumină orbitoare.

— Cât de impresionant este să priveşti această piatră, când îi cunoşti istoria! exclamă ea din nou, în timp ce exploratorul scotea diamantul din pătulul său pentru a-l pune în mâinile gazdei. Am impresia că mă priveşte Ingogo.

*

Cu toată repulsia ce manifes-

(Continuare în pag. 1166).

Concurs... de frumuseţe

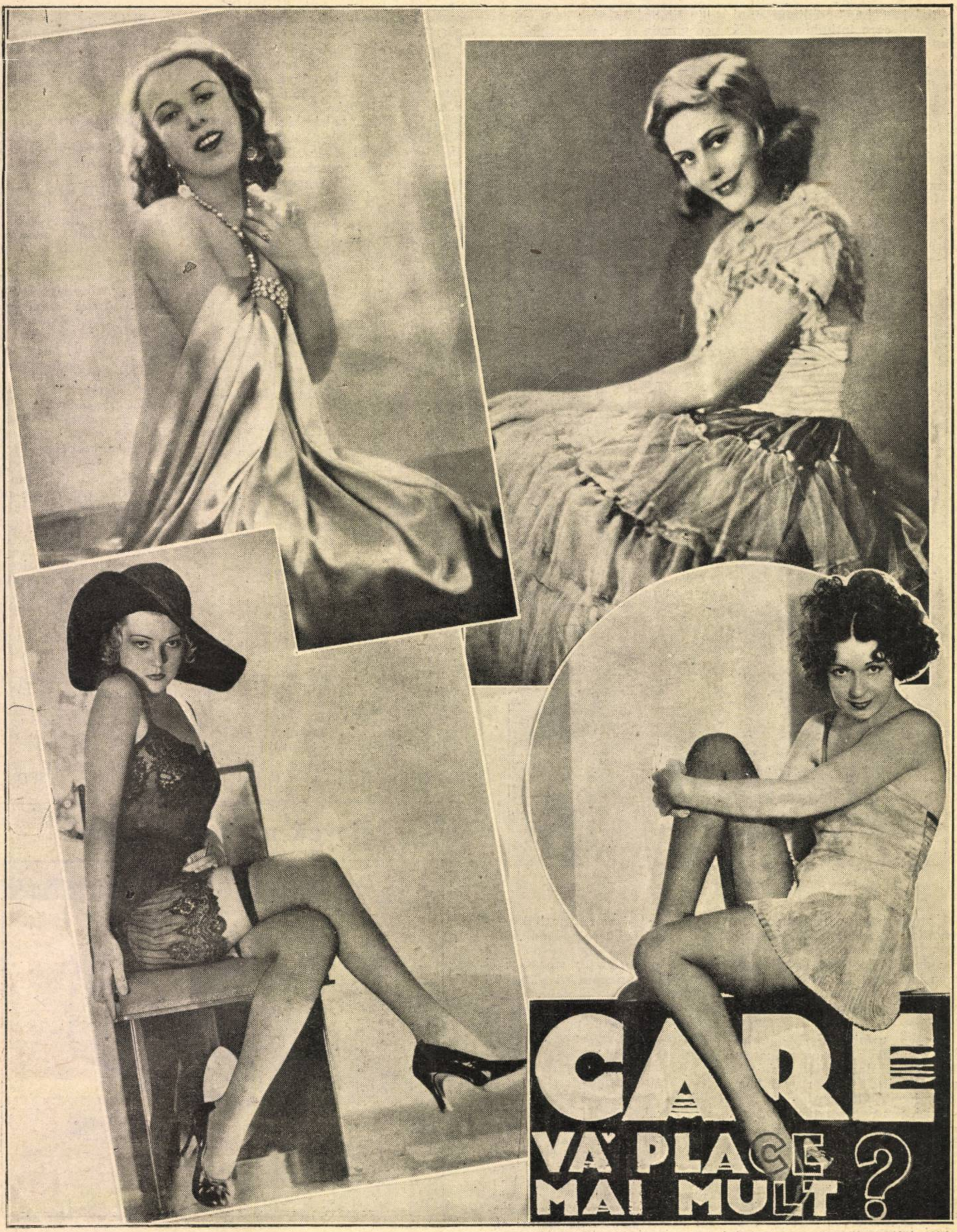

CARE VĂ PLACE MAI MULT?

IN LUMEA CELOR FARA PAINE

(Continuare din pag. 1155)

la îndoială bună-credința unui om valid care întinde mâna. Că sunt și contrafaceri, este adevărat. „Gazetarul" de pildă, care mănâncă pe bon, rezervându-și banii pentru pariuri. Mulțimea însă, marea mulțime a celor cari se împart zilnic între o ciorbă și o mâncare pe care bucătarul — cine altul să fie tras la răspundere? — le greșește uneori, este din galeria eroilor lui Knut Hamsun.

Mocnește foamea pretutindeni.

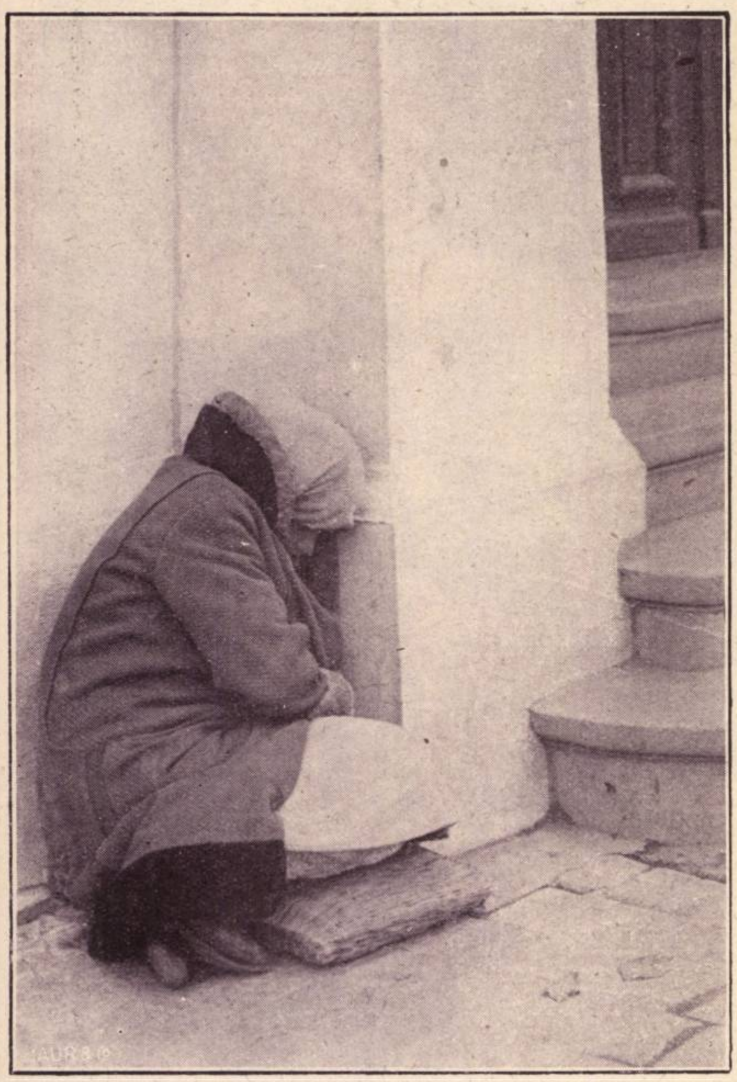

In muchea scării se odihnește o „șomeuză" obosită

Uneori, mai ascuns. Alteori în chiorăeli de mațe cari se sgârcesc sub golul unui stomac mereu deficitau. Și șomajul, neologism intrat relativ recent în limba românească, se împământenește, cu o înțepeneală progresivă.

Cineva pretindea că șomajul este o modă. Așa cum modă au fost cotleții lui Rudolf Valentino, înfloriți postum pe fălcile proeminente ale donjuanilor periferici, sau ca apendicita cucoanelor nostime operate sau candidate la operația doctorului Poenaru Căplescu.

Moda șomajului însă, este... economică. Și este independentă de posibilitățile noastre de abandonare. Străinătatea cifrează totaluri impresionante. Noi avem mai puțini.

In orice caz, însă, mai mulți decât 250 de șomeuri, atât cât pretinde ultima statistică oficială; fiindcă aproape 1500 mănâncă numai, la două cantine.

*

La începutul lui Octombrie, era sortită deschiderea conferinței interparlamentare la București. Primul ministru, un om care știa din proprie experiență cât valorează impresia pe care o lași străinului atunci când îți face cinstea și îți primește găzduirea, ținea să ofere numeroaselor delegații străine un București curat și pe cât posibil estetic. Dacă realizarea primului deziderat era în funcție doar de câteva măturătoare mecanice și de ochiul priceput al vătafului respectiv, cel de al doilea, necesita mai mult decât punerea în ordine a prafului periferic sau dichisul sărbătoresc cu stâlpii tricolori. Și nu mai erau decât 30 de zile până ce discursuri, stenografi și interpreți aveau să mărturisească deschiderea conferinței interparlamentare. Case noui nu se mai puteau face... Nici timp, nici bani. Câteva rectificări estetice erau însă de o presantă necesitate și în fruntea lor se afla fără îndoială transformarea potecii pe care oaspeții străini aveau să urce dealul Patriarhiei. Două maluri abrupte strângeau în chingi o potecă îngustă ca de munte. Pentru demnitarii noștri, obișnuiți cu priveliștea montagnardă a locului, sportul acesta devenise necesar mai ales după o masă copioasă.

Poteca trebuia totuși transformată cât ai bate din palme și primarul general și-a luat angajamentul s'o dea gata înainte de a se fi pornit primul discurs oficial pe dealul Patriarhiei.

A întocmit așa dar planuri, a angajat oameni și lucrările au început. După vre-o două săptămâni însă și-a dat seama că nu va putea să-și ție angajamentul fără să dubleze orele de muncă și mâna de lucru. Pentru aceasta mai avea nevoe de vre-o două sute de oameni, adică de tot ceeace se poate procura mai ușor în București. S'a repezit în hale, unde știa că șomerii pe cari îi hrănea pe gratis din fondurile primăriei, nu așteaptă decât prilejul să agonisească cei câțiva gologani mântuitori, cari să-i scape de pomana pâinii zilnice.

I'a găsit la masă, aplecați deasupra farfuriilor de tablă, înfulecând nesățios din rația de ciorbă. Nu a așteptat să-și termine prânzul, pentrucă omul vroia să le facă bucurie pe loc. Venise cu tolba de lucru, întocmai ca și Moș Crăciun cu jucării.

— Ascultați oameni buni! li se adresă primarul. V'am găsit de lucru la toți. Vă veți putea câștiga cinstit o pâine, pentru voi și pentru ai voștri. Toată lumea va fi angajată la muncă în dealul Patriarhiei.

— Cu bani? întrebă timid un vlăjgan solid, cu brațe de atlet, care, rușinat de intrebare se uita sfios în fundul farfuriei goale și curate.

— Desigur! Nimeni nu muncește pe gratis. Toată lumea vine după masă la lucru, toată lumea va primi răsplata.

Și primarul s'a înapoiat pe șantier, convins că a făcut o faptă bună și că promisiunea dată primului ministru nu va fi fost degeaba. Și i-a așteptat pe șomeri până seara. S'a reîntors în hale, și a coborât nervos scara în spirală hotărât să-i muștruluiască pentru întârziere. Inăuntru nimeni, afară doar de „directori" la masa de comandă și de casierul pitit în dosul mașinei de înregistrat.

— Au plecat grăbiți în urma dv. domnule primar, îndrăzni unul din directori.

Și trei zile după aceea, bucătarii făceau mâncare de geaba, pentrucă nici unul dintre cei plecați „la lucru", nu a mai avut curajul să se reîntoarcă la pomana primăriei. Cantina s'a închis și a stat zăvorită o vreme, până când șomerii adevărați, șomerii cari cu dragă inimă ar fi pus mâna pe lopată pentru o mizerabilă bucățică de pâine, au început să facă coadă la ușa primăriei. Dealul Patriarhiei fusese însă terminat. excelențele din toată lumea admiraseră o operă arhitectonică executată „à l'americaine" și cantina s'a redeschis. Din nou bonuri, din nou ciorbă, din nou mizerie.

*

Am eșit din sala de mese în care bătrânelul, urmărit de privirile specialiste ale „ziaristului" calcula de zor cu creta, șansa hârtiei pentru cursele de cai. Am coborât în piață, am respirat adânc aerul curat. In dreapta, în fața unei case arătoase, femei modeste, încolonate ca la pâine în vremurile de restriște, se înghesuiau îmbrâncindu-se cu coatele fiecare vrând să ajungă o clipă mai devreme la poarta fericirii.

In colț una obosită, îmbrobodită într'o basma aproximativă cu urme de belșug apus și-a găsit odihna în muchea unei scări.

Sergentul care ține ordinea mă lămurește:

— Este femei șomere care vine după lucru...

SFINX

Barcă motor cu elice

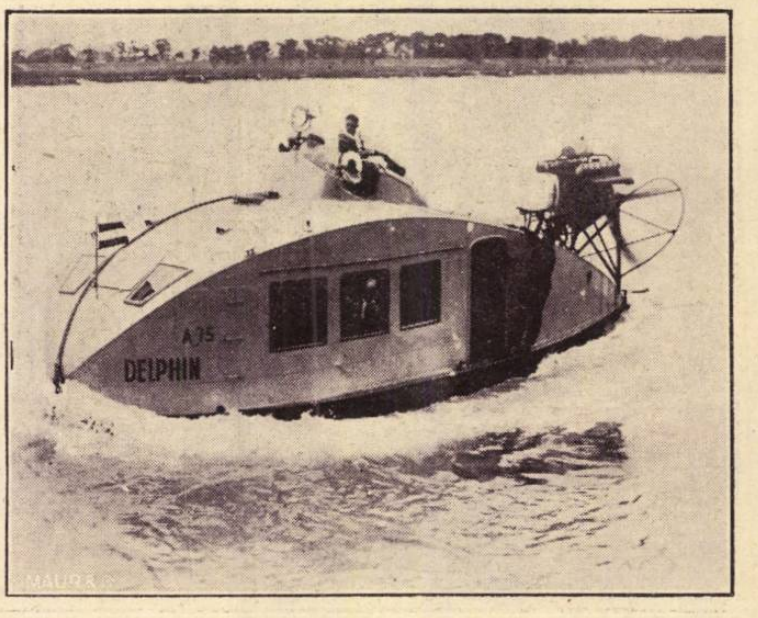

Un inginer austriac a inventat de curând o barcă cu motor pe care o pune în mișcare o elice exterioară, întocmai ca la avion. Această barcă ușor de condus, poate cuprinde 20 de pasageri și atinge viteze superioare celorlalte barci cu motor.

Deschiderea cerului în noaptea Sf. Andreiu

Credința populară confirmată de astronomi

Anestin, într'o comunicare făcută Academiei Române a atras atențiunea asupra «deschiderii cerului», credință răspândită în țara noastră. Astfel poporul crede că în noaptea de Bobotează și în noaptea sfântului Andreiu, se deschide cerul.

Noaptea Sf. Andreiu e la 30 Noembrie stil vechiu sau la 13 Decembrie stil nou. Incepând de la 9 până la 14 Decembrie, cad mii de bolizi având radiantul (punctul de pornire) în apropierea stelei Alfa din Gemeni și de aceia stelele căzătoare din noaptea Sf. Andreiu sunt numite de astronomi: geminide.

Anestin explică credința populară argumentând că la începutul lui Ianuarie și la sfârșitul lui Noembrie, stil vechiu, pământul întâlnește în drumul său corpuri cerești ale căror orbite se întretae cu a pământului.

Dacă la aceste date Pământul întâlnește un asemenea corp ceresc, îl atrage și bolidul intră în atmosferă cu o iuțeală mijlocie de 30 kilometri pe secundă. Prin frecarea cu aerul se aprinde la suprafață, devine incandescent și de cele mai multe ori face explozie sfărâmându-se în mii de bucăți ce cad pe sol îngrozind oamenii. Explozia provine din faptul că interiorul bolidului are temperatura spațiului interplanetar, de — 270 grade, pe când suprafața sa devine incandescentă prin frecarea cu aerul.

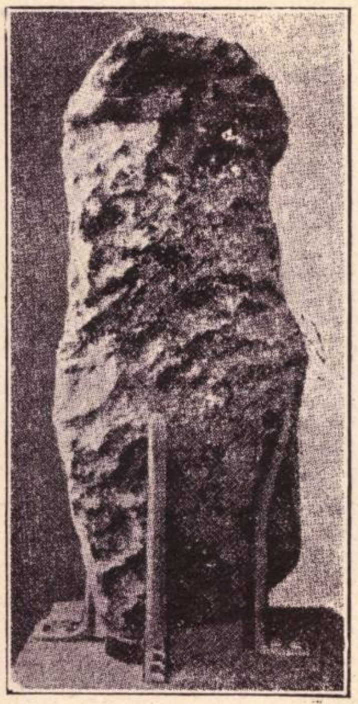

Meteor cântărind peste 12 tone, găsit la Charéas (Mexic).

Aceste corpuri cerești nu sunt mari. Simplele stele căzătoare cântăresc abia câteva grame și se distrug în atmosferă, căzând pe pământ sub forma de cenușe. Bolizii au însă greutăți de câteva kilograme. Uneori chiar de zeci de kilograme.

E de ajuns unui bolid ce cântărește numai 3—4 kilograme să treacă prin atmosfera noastră cu o repeziciune enormă, ca să producă o strălucire extraordinară.

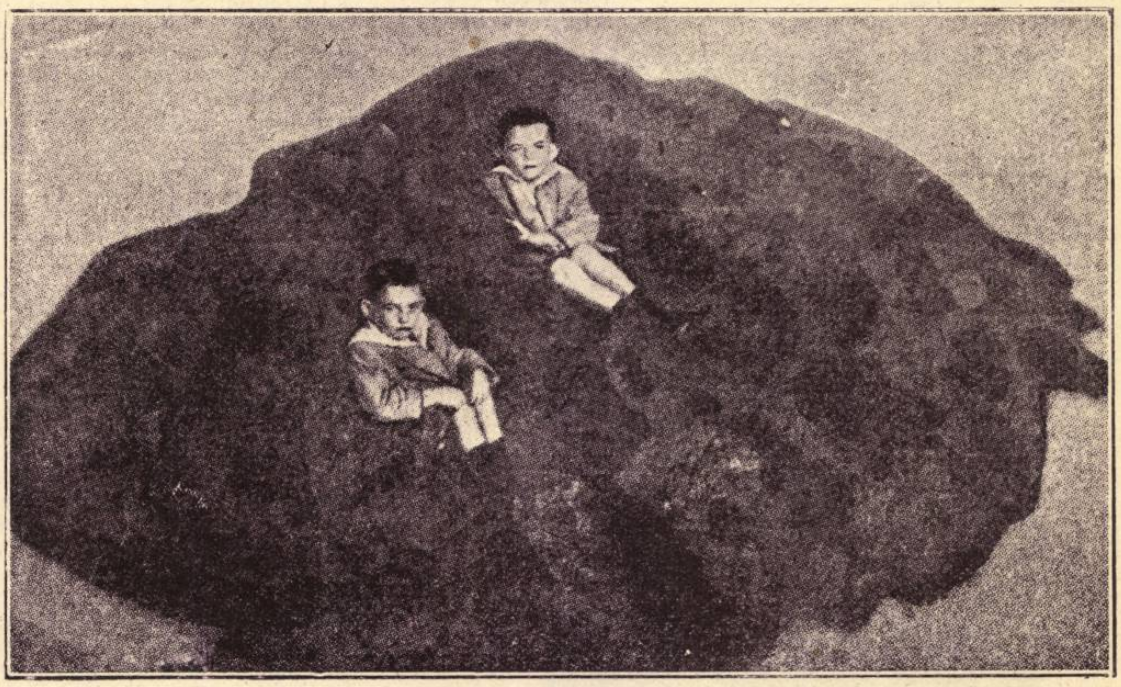

Meteor gigant căzut în fluviul Orégon (Statele Unite).

CUM SE DESCHIDE CERUL?

Pentru a se produce însă «deschiderea cerului», explică Anestin, trebue să se îndeplinească o anumită condițiune: trebue ca cerul să fie înnorat ca astfel să nu se vază însuș bolidul, ci reflectarea strălucirii lui, lumina lui cea vie fiind cernută printr'o pătură deasă de nori, pe care o găsim de cele mai multe ori spre sfârșitul lui Noembrie, ca și la începutul lui Ianuarie.

Legătura făcută de Anestin între bolizi și credința țăranului nostru nu este o simplă părere; ea poate fi întărită prin dovezi chiar din vremurile noastre.

In anii 1906 și 1911 s'au văzut doi bolizi cari s'au prezentat tocmai în condițiunile cerute pentru a întări credința în deschiderea cerului și acești doi bolizi s'au ivit, cel dintâi în noaptea de 1 Ianuarie 1906, iar cel de al doilea chiar în noaptea sfântului Andreiu, 30 Noembrie 1911.

Hepites a făcut o comunicare Academiei despre bolidul dela 1 Ianuarie 1906, comunicare publicată și în Anal. Acad. Rom. Mem. secț. științ. pag. 339.

La 1 Ianuarie 1906 stil vechiu, cerul era acoperit, ningea mai pretutindeni iar în multe părți viscolea. Pe la orele 6 și 10 dimineața, când era încă întunerec, cerul s'a iluminat brusc; un bolid trecuse pe deasupra țării noastre și a fost văzut din mai multe localități.

Țăranii aveau tot dreptul să spună că se deschisese cerul.

BOLIDUL VAZUT DE HARET

La 20 Noembrie 1912 căzu din cer o adevărată stâncă de foc. Bolidul acesta a fost semnalat întâiu de **Spiru Haret,** fost ministru al Instrucțiunii publice și profesor de astronomie la Universitatea din București.

In acea noapte cerul era acoperit cu nori deși și se lăsase o ceață de nu se vedea la câțiva pași.

Intâmplător Haret era la masa de lucru și văzu spre uimirea sa cum în puterea nopții se făcu lumină ca ziua timp de câteva secunde. El făcu Academiei două comunicări în această privință, primind numeroase scrisori din țară, din Bulgaria și Macedonia.

Invățătorul **Stoian Popescu** din comuna Malu (Vlașca) scria lui Anestin că în acea noapte mai mulți săteni «au văzut cerul deschizându-se și o lumină vie ca ziua de se putea vedea deslușit orice lucru...».

DE UNDE VIN BOLIZII?

Se admit următoarele ipoteze asupra provenienței pietrelor cerești:

1) Bolizii și uranoliții ar proveni din vulcanii planetelor. In acest caz, Jupiter care e de 1200 ori mai mare decât Pământul, ne-ar putea arunca într'o bună zi uranoliți de câteva tone ca cel căzut în Siberia.

Din fericire stâncile mari cerești sunt atrase în ținuturile polare. In Groenlanda s'a găsit un uranolit cât o casă. Iși poate ori cine închipui ce catastrofă ar fi fost, căzând la New York sau Paris.

2) Unii bolizi ar fi aruncați de proprii vulcani ai Pământului în vremurile geologice, vulcani de zeci de ori mai puternici decât cei de azi. Ei recad după ce au stat în spațiu sute de mii de ani, învârtindu-se probabil în jurul planetei noastre ca niște sateliți invizibili în cercuri tot mai apropiate până ce în cele din urmă se prăbușesc deschizând cerul.

Viteza lor inițială a fost mai mică de 11.000 m. pe sec. altfel n'ar mai recădea niciodată.

E probabil însă că multe meteorite-rachete aruncate de pământ în era paleozoică aveau o iuțeală inițială mai mare de 11.000 m. pe secundă și au ajuns în lună ori poate chiar în planetele vecine: Venus, Marte, Jupiter.

L. F.

Lupte de cămile

Fiecare vârstă și fiecare țară are plăcerile ei.

In Spania sunt luptele de tauri; nordul le are pe cele de cocoși, iar Orientul pe cele de cămile.

Luptele de cămile sunt teribile, deoarece acest animal este foarte ranchinos. Dacă în luptele de tauri, omul intră în arenă și ia parte activă, în cele de cămile nu-i decât... spectator.

Cămilele — două la număr — sunt ațâțate una contra celeilalte și lupta se încinge fioroasă. Cămila care cade mai întâi este călcată în picioare în mod sălbatic de adversara ei, până ce devine o massă informă de carne. De cele mai multe ori, însă, cămila învingătoare își dă sufletul pe cadavrul rivalei sale învinse.

LUCAS, ROMANCIERUL ESCROC

O viață de aventuri extraordinare

Netley Lucas, un personagiu bine cunoscut în pegra mondială și în cercurile mondene a fost de curând condamnat pentru o excrocherie literară, cu adevărat originală. Netley Lucas, care este un scriitor de anvergură, autor a numeroase volume ce au cunoscut adevărate succese de librărie, este deasemeni un ziarist de talent și a fost pe vremuri și autor dramatic. Pentru a se putea înțelege mai bine cum a fost posibil ca acest om dotat, instruit și inteligent să fie condamnat la muncă silnică pentru o excrocherie bizară al cărei proces a necesitat 4 zile și concursul a mai multor specialiști, trebue să i se cunoască mai întâi antecedentele.

Netley Lucas
romancierul escroc

Este neîndoios că Netley Lucas ar fi putut ca romancier și ziarist să-și câștige o existență comodă și să devină un om respectat. Dar Lucas, prinsese simpatie de lumea obscură a hoților din Londra, cari l'au și proclamat „tovarăș" și „frate". O astfel de onoare nu se uită cu una cu două și Lucas a trebuit să sacrifice o carieră de viitor și să se înroleze în armata răufăcătorilor, schimbând naționalitatea sa engleză cu pașaportul internațional al hoților, grație căruia putea intra în lumea specială a oamenilor cu cazier.

In definitiv, nici nu putea să fie altfel, pentrucă încă dela vârsta de 14 ani fusese închis într'o casă de corecție, numită Borstal Institut. Aci domnea o disciplină de fier impusă de foști administratori de închisoare, cari făcuseră ei înșiși pe vremuri întreaga școală a crimei.

Mama lui Netley murise de foarte multă vreme, iar tatăl său, un medic apreciat, a decedat când acesta nu avea decât doisprezece ani. Unchiul său, un om foarte bun la inimă, hotărâ să-l instruiască și îl trimise pe cheltuiala sa la colegiul din Bedford. Aici Lucas a fost prins pentru prima oară falșificând un cec. Trei ani mai târziu, când fu eliberat din școala de corecție în care și-a ispășit păcatul. Lucas, un adolescent cu sufletul maleabil, era pervertit în rele. Totuși, unchiul său nu-l abandonă, ci îi dete posibilitatea să-și continue studiile întrerupte atâta vreme. Dar inima tânărului Netley Lucas se transformase, rămânând credincioasă acelora pe care îi avusese de tovarăși în casa de corecție. Din nou în școală, își dădu seamă de admirația extraordinară a publicului englez pentru romanele polițiste și Lucas văzu în aceasta un mijloc simplu de îmbogățire rapidă. Trecutul său de răufăcător pe care nu găsea necesar să-l ascundă, precum și un talent robust îi dădu putința să scrie romane trăite. Primul care văzu lumina tiparului fu **„Spovedania unui escroc"** adică istoria vieții sale. Succesul de librărie a primei sale opere a fost atât de mare, încât la scurt interval Lucas făcu să apară un al doilea întitulat de astădată **«Criminalii Parisului"**.

In cea de a doua carte, Netley Lucas căută să se reabiliteze, descriindu-se ca pe un escroc eșit din închisoare, dar ferm hotărât să devină un om cinstit. Dedicația acestei opere, de altfel foarte miscătoare suna astfel : „Soției mele care m'a condus pe drumul drept". Trebue să știți însă că Lucas nici nu era însurat. Intenționase odată să se căsătorească, însă a renunțat la această idee îndată ce făcu cunoștința unei celebre gangstere numită Chicago May, care l-a împins și mai mult pe calea pierzaniei.

Fiecare ediție din „Criminalii Parisului" eșită de sub tipar era imediat vândută. Succesul acesta extraordinar l-a îndemnat să dea la iveală puțin după aceea, încă douăsprezece cărți în acelaș gen. Autorul însă începu să se plictisească de această viață regulată. Sufletul său era plămădit dintr'un cu totul alt aluat, așa că într'o bună zi, se îmbarcă pentru Canada, însoțit de un alt escroc specialist al așa numitei „lovituri de agenție".

Și astfel într'unul din orașele mari ale Canadei au deschis un birou de plasare a funcționarilor fără lucru. Au dat apoi anunțuri în ziare prin care căutau dactilografe, contabili, valeți, grădinari și servitori pentru angajamente sigure. Aceștia trebuiau să plătească anumite taxe de recomandare pe cari nu le mai vedeau niciodată înapoi, deși atunci când solicitau posturile oferite li se închidea ușa în nas.

Netley Lucas și tovarășul său, câștigară foarte mulți bani cu acest sistem. Poliția însă îi arestă și după o scurtă detențiune îi trimise cu forța în patrie. In Anglia, Netley se întoarse din nou cu fața spre literatură. De data aceasta remarcă faptul că cele mai cetite cărți sunt biografiile și autobiografiile, căci englezul ține întotdeauna să știe ce face ce gândeste și ce mănâncă cutare sau cutare om mare. Netley Lucas se adresă astfel sub numele fals de Evelyn Graham. judecătorului Darling, care îl condamnase pe vremuri, rugându-l să-i permită de a-i scrie biografia. Răspunsul judecătorului fu favorabil.

Căpătă apoi autorizația de a descrie viața lui Kitschner, Lloyd George, reginei Alexandra și a multor altora. După aceasta se retrase pentru odihnă pe insula Robinson de unde lansă **„Magazinul crimei"**, publicație care i-a adus un beneficiu de aproape un milion. Pentru fructificarea acestui „Magazin" recurse la un truc foarte ingenios. Concepu o scrisoare frumoasă, pe care o expediă tuturor specialiștilor în materie criminală: judecătorilor de instrucție belgieni, italieni și berlinezi, medicilor legiști și chimiștilor din aceste țări. In această scrisoare, el le arătă că rostul magazinului pe care-l editează și care urmá să apară în fiecare lună, era să lege mai trainic relațiunile între specialiștii respectivi. Pentru aceasta le cerea să colaboreze gratuit la primul număr cu articole de specialitate, ceeace mulți dintre ei au și făcut. După ce strânse abonamente de aproape un milion, scoase un singur număr, și lichidă afacerea.

Iși cumpără apoi o mașină și reveni la Londra, unde ingenios deghizat, pătrunse în redacția unui mare cotidian. Era tocmai în epoca în care publicul englez era pasionat de o crimă misterioasă și Netley devenit James Bellingham anunță pe director că a descoperit după cercetări personale pe asasin și că acesta a convenit să facă declarații ziarului în schimbul unei sume de bani ce trebuia să i se achite imediat. Netley, deghizat în marinar (se presupunea că asasinul era un marinar) veni în redacția ziarului cu o oră mai târziu decât era convenit. Un agent care-l pândea însă, îl arestă. Reuși totuși să scape cu banii în buzunar și să rămână un timp îndelungat nedescoperit.

O nouă escrocherie, de data asta nereușită l'a dus — ironia soartei — în fața judecătorului Dickens, fiul celebrului scriitor Ch. Dickens. Magistratul se arătă neînduplecat și îl condamnă la optsprezece luni de închisoare grea.

Lucas face școala crimei într'un local rău famat.

Pledoaria lui Netley Lucas a fost o capod'operă de elocință. Faptele sale, cari se încadrau cu prisosință în codul penal, n'au putut evita însă întreruperea unei cariere aventuroase.

In închisoare romancierul escroc pune astăzi la cale liniștit, isprăvi noui si opere de senzație. Un amestec de inteligență și degradare, care pentru Lucas a fost îndreptar încă din fragedă copilărie.

SPORT

In România, aviația civilă n'a ajuns atât de departe în ceeace privește popularizarea, încât să se poată vorbi de curse regulate cari să asigure o rentabilitate deplină. Cele două companii cari deservesc capitala și orașele de provincie resfirate pe traect, lucrează aproape întotdeauna în deficit și dacă mai continuă încă să activeze pe tărâmul transportului de pasageri, aceasta nu o fac decât din convingerea că odată și odată aviația va intra adânc și în sufletul poporului nostru.

In țările apusene, unde problema transporturilor a găsit în aviație unul din cei mai folositori auxiliari, călătoria pasagerilor pe calea aerului a devenit atât de curentă, încât de multe ori anumite linii ferate rămân cu un număr ridicol de călători. In Anglia bunăoară, transportul cu ajutorul avioanelor a ajuns la o desvoltare extraordinară.

Aproape toate orașele de provincie au linii aeriene interioare cari sunt deservite uneori de companii, iar alteori de simpli particulari. Intocmai cum sunt la noi autobuzele cari leagă capitala de comunele apropiate, tot astfel și în Anglia, oricine are brevetul respectiv poate face transporturi de pasageri dela un oraș la altul cu avionul, care devine astfel un taxi aerian.

Primul nostru clișeu reprezintă pe d-șoarele Paulina Gower și Dorothy Spicer, două emerite aviatoare engleze, cari au reușit de curând să treacă examenul pentru brevetul de taxi aerian. Îndemânarea cu care aceste două aviatoare conduc mașina sburătoare, le-a adus la cursa de încercare foarte mulți pasageri, cari n'au fost câtuși de puțin impresionți de faptul că și-au pus viața în mâinile a două tinere fete.

2. Nimic nou sub soare. Această vorbă adevărată se aplică cu deosebire sportului, unde jocurile cele mai complicate pe cari toată lumea le crede a fi inventate de cutare sau cutare popor, au echivalentul în antichitate. Hockey-ul în special, jocul pe care-l practică de predilecție englezii, era considerat a fi eminamente britanic. Insăși caracteristicile sale generale duceau la această concluzie și nu mai vorbim de tratatele istoricilor de specialitate cari îi stabileau origini îndepărtate pe meleagurile insulare.

Iată însă că unele săpături arheologice în Grecia au dat la iveală un baso-relif care reprezintă doi jucători de hockey din antichitate. Aceștia mănuesc „crosele” aidoma jucătorilor din zilele noastre. De altfel, alăturarea celor două fotografii cari reprezintă baso-relieful în chestiune și o fază a unui match de hockey din zilele noastre, este o dovadă eclatantă a veracității acestei afirmații.

Iată așa dar stabilită originea unui sport pe care toți îl credeau englez și care în realitate este grecesc. Să nu se descopere însă alte baso-reliefuri cari să arate că și grecii au luat acest sport dela cine știe ce alt popor care a trăit înaintea lor.

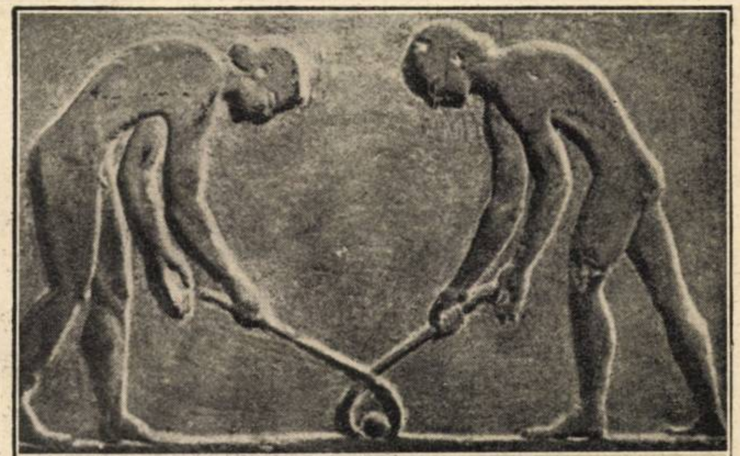

3. Iată una din cele mai grele figuri gimnastice, așa numită „planșe într'o mână”, executată la un recent concurs ținut la München. Această figură extrem de dificilă a atras admirația mii lor de spectatori, prin perfecția execuțiunii și mai ales prin ușurința realizării ei.

Gimnastica la aparate este în Germania sportul favorit al maselor, pentrucă are toate elementele necesare unei bune desvoltări corporale. Așa zisele meetinguri gimnastice cari se țin în aproape toate orașele Germaniei, atrag mii de concurenți din cele mai îndepărtate colțuri.

Acest fel de exerciții fizice, aproape că nu are în Germania spectatori platonici cari să se măginească numai în a privi desfășurarea demonstrațiilor, fără să le înțeleagă sensul sau să le cunoască foloasele. La un astfel de meeting, toată lumea este de «specialitate». Spectatori și executanți, fac parte intrinsecă din marea familie a «Turn-Verein»-urilor cari sunt mai numeroase în Germania de cât cluburile de football, sau societățile de box.

Desvoltarea pe care a luat-o acest sport în Germania este în strânsă legătură, de altfel și cu aportul material pe care-l aduce statul, celor câteva mii de societăți gimnastice.

La noi în țară, gimnastica la aparate, este apanagiul câtorva grupări răzlețite, fără unitate de acțiuni și, ceeace este mai trist, fără mijloacele necesare unei activități intense și folositoare.

Aportul statului pentru propășirea acestui folositor mijloc de regenerare fizică, este egal cu zero și ar fi superfluu să se creadă că în actuala conjunctură financiară, s'ar putea vorbi măcar de sprijinul oficial în această materie.

Pentru viitor însă, nu este exclus ca și România să producă atleți tot atât de perfecți ca bunăoară executantul «planșei într'o mână», din clișeul nostru.

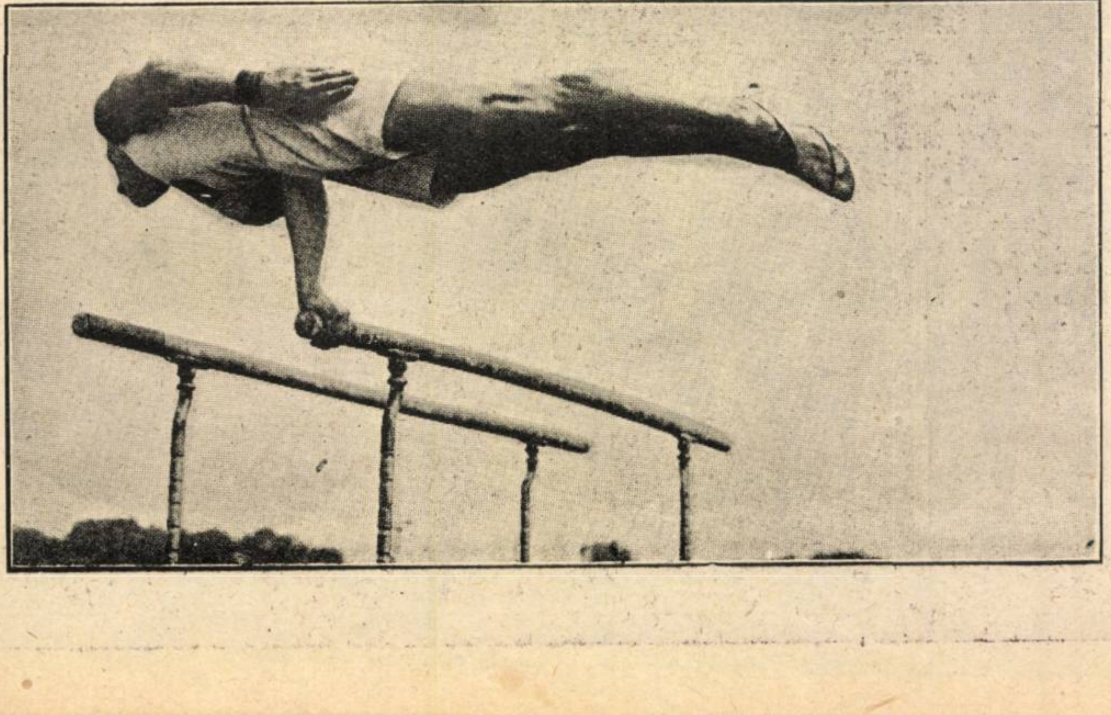

ULTIMELE EVENIME

1. Concurenţii cam
ţional de cross-cou
Duminecă în Bucu
lebrul jucător e
Austin s'a însura
cinema Phyllis Ko
Grandi, ministrul
Italiei, vizitează o
din New-York, cu
sale în Statele Uni
«veneţian» din car
timp de ploaie. —
Galles, care este u
al boxului, ia part
nifestaţiunile pugil
dra. In clişeu îl ve
protagoniştii unei
matori. — 6. Patria
Cristea şi Mitropo
Moldovei, eşind d
preoţilor. — 7. Pa
inaugurat de cură
electric de tras clo
nului. — 8. Mussoli
vistă nouile tancu
9. D. prim-ministru
la inaugurarea şco
nescu». — 10. Prim
lui mai mare zepe
«Akron», deasupr

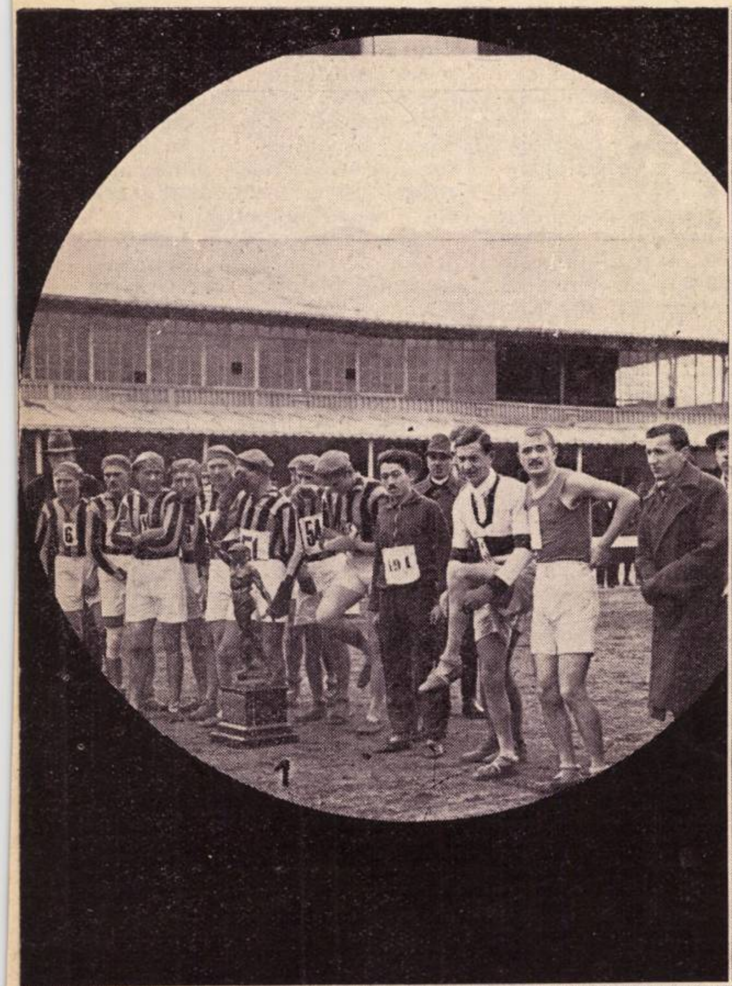
1

2

6

5

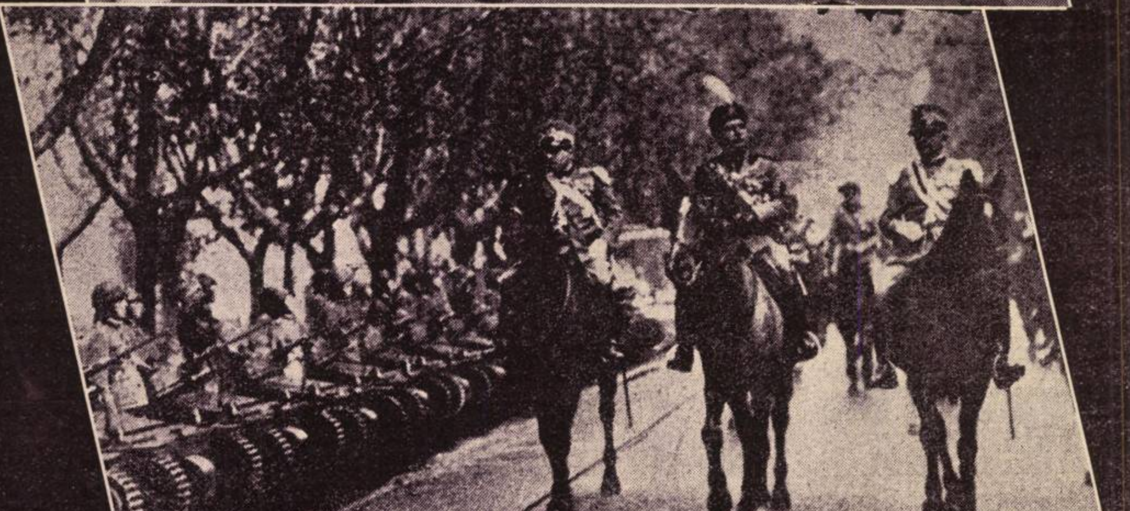
8

9

NTE ALE SĂPTĂMÂNII

pionatului na-
ntry disputat
ești. — 2. Ce-
lez de tennis,
cu artista de
stam. — 3. D.
de externe al
școală italiană
prilejul vizitei
e. — 4. Aspect
tierul Tei, pe
5. Prințul de
mare iubitor
la toate ma-
iste din Lon-
lem alături de
reuniuni de a-
rhul dr. Miron
litul Pimen al
ela congresul
pa Pius XI a
nd un sistem
potele Vatica-
ni trece în re-
ri italiene. —
Nicolae Iorga
lii «Tache Io-
ul zbor al ce-
lin din lume
New-Yorkului.

3

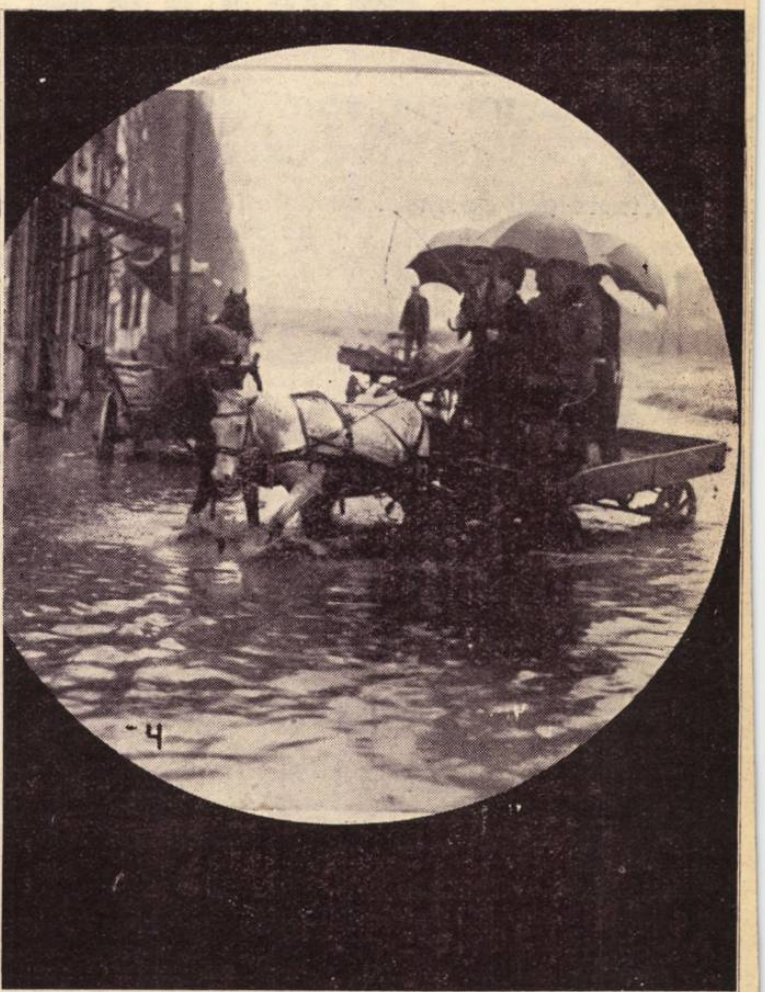
4

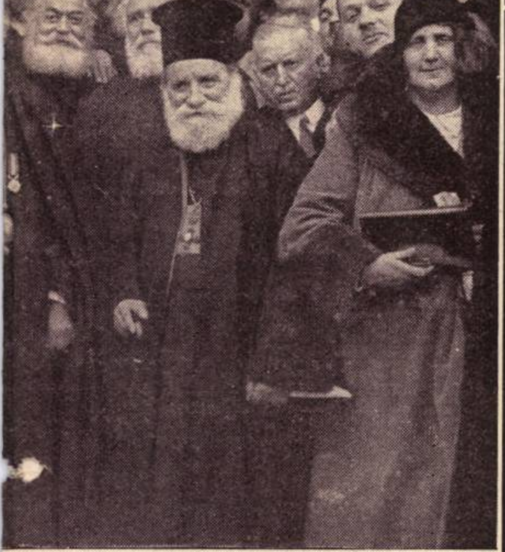

7

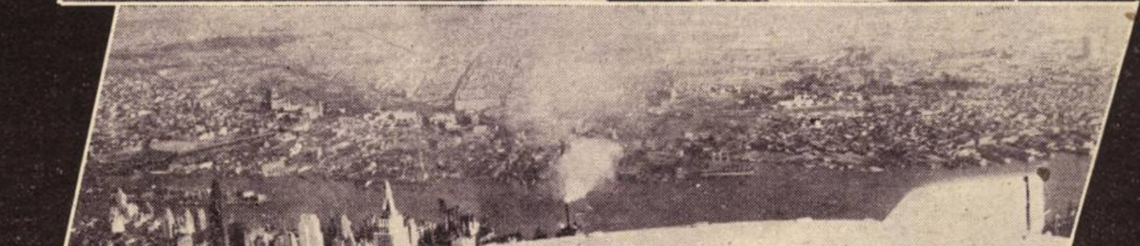

10

Notițe științifice

La iarnă ne vom fereca ușile și ferestrele!..

Meteorologii germani au anunțat că vine iarna cea mai grea care s'a cunoscut vre-odată

Vremea nu se poate însă prezice sigur și ar fi de dorit ca acest pronostic să nu se realizeze.

S'ar mai putea întâmpla ca în Germania să fie într'adevăr o iarnă grea, dar la noi să fie ușoară, ținând seama că am avut în Noembrie zile de vară.

Totuși cum prevederea e mama înțelepciunii, recomandăm cititorilor noștri cari nu vor să tremure iarna de frig să-și astupe hermetic ușile și ferestrele prin sistemul cu garnitura elastică, numită **hermetic,** ultima descoperire practică a științei.

Publicul nu știe desigur că fără «Hermetic» nici Piccard nici Kipfer n'ar fi ajunș în stratosferă.

Diogene trăia fericit în butoiul său fără a plăti chirie și fără a avea mobilă, dar în modesta a locuință nu pătrundea vântul, praful, fumul, dovedindu-se prin documente că fundul și doagele butoiului erau hermetisate prin papură.

Dacă Diogene care trăia în Asia Mică, unde e tot anul numai vară și primăvară, nu s'a îmbolnăvit de gripă, cu atât mai mult în țara noastră unde în Februarie 1929 gerul a atins —43 grade Celsius, ar trebui ca toți locuitorii să-și etanșeze ferestrele și ușile, spre a se feri de curenți, praf, fum și zgomot, garniturile hermetice fiind foarte ieftine, higienice, elegante, adaptându-se la orice tâmplărie veche și permițând realizarea unei mari economii de combustibil.

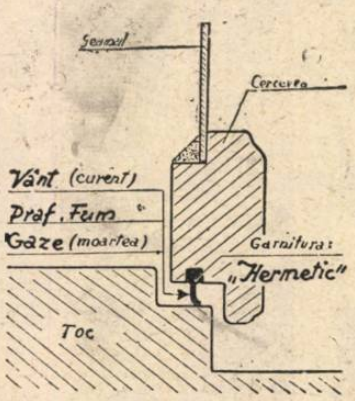

Cum lucrează garnitura „Hermetic

ASCENSOARELE LUI «EMPIRE STATE BUILDING»

Se știe că cel mai înalt zgârie nori de pe glob e casa numită «Empire State Building» inaugurată anul acesta la New York în prezența președintelui Hoover.

Imobilul are 85 de etaje, înălțimea de 384 metri si aproape 100 de ascensoare care urcă zilnic 80—120.000 funcționari și vizitatori.

Etajele superioare sunt deservite de ascensoare rapide, în viteză de 360 metri pe minut.

Urcarea la etajul al 85-lea durează doar o minută și câteva secunde.

SCĂDEREA CATASTROFALĂ A PRODUCȚIEI AUTOMOBILELOR

Se știe că în primii zece ani după război, în «**decada de aur**» 1919—1929, producția automobilă mondială luase o desvoltare fantastică.

Incepând dela 1930 se înregistră o scădere vertiginoasă de 34 la sută în producția acestui vehicul ce a făcut să dispară într'un deceniu rasa cailor.

In 1931 scăderea e și mai accentuată.

Iată în cifre numărul automobilelor fabricate în ultimii 4 ani.

1927	4.158.966
1928	5.203.139
1929	6.277.451
1930	4.109.231

Faptul că în 1930 s'au produs peste 2.200.000 mașini mai puțin ca în 1929 înseamnă că zeci de mii de lucrători au fost aruncați în mizeria șomajului.

Se crede că în 1931 nu s'au fabricat nici 2 milioane de automobile.

Bizare sunt și legile supra-producției.

TURCII ȘI ECLIPSA DE LUNA

Kemal Pașa a reușit să schimbe calendarul și alfabetul, a desființat fesul, vălul, bacșișul și poligamia, a distrus până și haremurile, dar n'a fost în stare să nimicească superstiția atât de adânc înrădăcinată în sufletul orientalilor.

Nu e dar o noutate că și recenta eclipsă de lună, ca toate întunecimile similare observate de pe vremea când patriarhul Abraham alungă pe Hagar și pe Ismail în deșert, până în zilele noastre, a avut darul să înspăimânte credincioșii lui Mahomet.

Cu toate că semiluna este simbolul Turciei, eclipsa de astă toamnă făcu mare panică în Anatolia casi în Irac, locuitorii trăgând salve de carabine pentru a alunga «vârcolacul».

Știința astronomică pătrunde greu în capul oamenilor, mai ales în Asia.

Pagina problemelor

Premianții noștri

Printre cei mai activi deslegători de probleme e și d-l GR. DUCA, elev cl. VII-a liceul «Roman Vodă» (Roman).

Duca Gr., elev cl. VII. Liceul «Roman Vodă», Roman.

Menționăm că d. Duca e pasionat în deosebi de algebră și ne-a trimis probleme originale care vor fi publicate în numerele viitoare.

Noui probleme

DRUMUL PAMANTULUI

Pământul se învârtește în jurul soarelui cu o viteză mijlocie de 30 km. pe secundă.

Ce drum parcurge într'o zi, într'o lună și într'un an.

NOTA. — Se va socoti ziua de 24 ore, luna de 30 zile și anul de 365 zile.

SANIA ȚARANULUI

O sanie țărănească vine pe o șosea dreaptă cu o iuțeală de 1 m. pe secundă și pornind pe o pantă îi crește vitesa timp de 8 secunde cu 0,5 m. pe secundă.

Care este vitesa finală în momentul când sania a eșit din pantă?

MAȘINA CU ABURI

O mașină cu aburi face 100 rotațiuni pe minut, lungimea coarbei este de 450 milimetri. Ce vitesă periferică are cepul coarbei?

CLOPOTUL PNEUMATIC

Clopotul unei mașini pneumatice are o capacitate de 7 litri și 55 centilitri. Fiind umplut cu aer la presiunea de 750 mm. se întreabă care e greutatea aerului pompat până la reducerea presiunei la 250 mm. știind că litrul de aer la presiunea inițială cântăria 1 gram și 3 decigrame.

BUGETUL ROMANIEI

Bugetul țării fiind redus la 25 miliarde lei, se întreabă în cât timp ar putea număra acești bani un casier rutinat, presupunând că ar fi în hârtii de 1.000 lei și ar putea număra 100 hârtii pe minut.

Numele deslegătorilor

Am mai primit soluțiuni dela următorii cititori și cititoare:
Ilie Gh. Nițulescu (com. Voicești, jud. Vâlcea), P. Cernaucă elev șc. normală (Craiova), Dumitru M. Ionescu elev șc. com. sup. (Bârlad), Gigel Ioan elev cl. VII lic. Carol I (Craiova). Nicu și Vasilică Popescu (Curtea de Argeș) Const. I. Gheorghe (Curtea de Argeș), Octavian T. Rădulescu (București), Dumitru Alexandrescu (București). d-ra Ana Stoicescu (Ploești), Titel Stătescu (București). Naco D. Nacov (Silistra), Alex. Sassu (Pașcani), Dan Florescu (Roman), Ionel Herțanu (Brăila), N. L. Z. Petrescu (București), Petre I. Popa (Constanța), Petru Maslaev (Tulcea).

Amintim că fiecare deslegător, trimițând soluțiile problemelor, va trebui să le însoțească de bonul atașat în această pagină.

„Oglinda Lumii" No. 48
B O N
de probleme

Poșta problemelor

Premianții noui precum d-l Titel Stătescu, d-ra Ana Stoicescu, Theodor Stoicescu, d-ra Gella Derioiu și d. Kristian Tr. Boicescu sunt rugați a trimite fotografiile pe adresa redacției.

Totodată ne vor trimite fotografiile și cei 10 premianți publicați în numărul precedent.

THEODOR STOICESCU (Ploești). — Rugăm trimiteți urgent o nouă fotografie pierzându-se din eroare cliseul dv. la zincografie. Toate soluțiile trimise vor fi publicate.

CATRE TOTI DESLEGATORII. Incepând din numărul viitor vom publica soluțiile problemelor imediat după apariția lor.

Deslegătorii sunt rugați a ne trimite solutiile cât mai curând spre a-i anunta în revistă.

Problemele în restanță vor fi publicate în măsura spațiului disponibil.

DE PRETUTINDENI

De pe stadion în teatru...

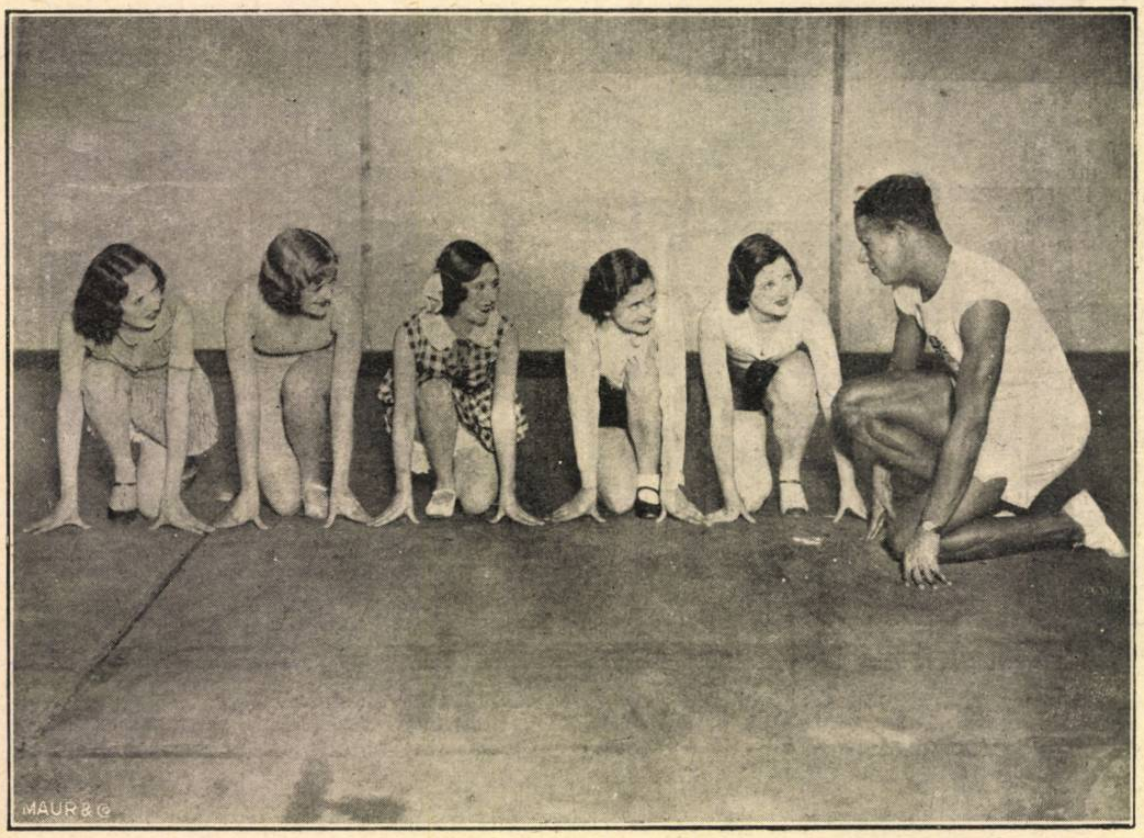

(Foto-exclusivitate Keystone)

Faimosul alergător negru Jack London, care a reprezentat Anglia la Olympiada dela Amsterdam, a abandonat cursele pedestre, optând pentru... teatru. Iată-l aci explicând câtorva baletiste, arta de a fugi, în pauza unei reviste în care deţine rolul principal.

Primele anunţuri în zia[illegible]

Până la apariţia ziarului francez „La Presse" anunţurile plătite nu erau cunoscute în presă. Girardin, directorul acestui cotidian, a fost primul care a permis publicarea reclamelor comerciale, din care cauză a fost declarat antiliterat şi negustor.

Nu e vorbă, sistemul său a prins şi în trei luni de zile „La Presse" îşi făcu nu mai puţin de zece mii de abonaţi, ceeace pe vremuri era destul de mult. De altfel în acest interval a încasat pentru reclame frumoasa sumă de o sută cincizeci de mii de franci.

Detractorii săi au adoptat la rându-le sistemul lui Girardin şi astăzi nu există ziar în lume, care să nu aibe cel puţin câteva coloane de anunţuri comerciale.

Carne sau peşte

Archie Valentin, autorul dramatic englez, s'a reîntors de curând în patrie după o şedere de cinci luni pe coasta de azur.

— Ce aveţi de declarat? îl întrebară vameşii oarecum miraţi de numărul considerabil de valize pe care le ducea cu sine.

— Cinci mii de fluturi!

Archie Valentin îşi făcuse această colecţie de fluturi, plimbându-se vara trecută între Saint Raphael şi Saint Martin-Vesubie. Vameşii englezi surprinşi de noutatea acestei declaraţii se consultară multă vreme asupra tarifului pe care să-l aplice.

— Să o taxăm ca vânat?... Sau ca peşte uscat?...

Şi astfel fură încercate toate ipotezele.

— Dar, în definitiv, ce ar fi dacă m'aţi lăsa să trec pe gratis, li se adresă cu glas domol scriitorul.

Şi vameşii, cărora un astfel de lucru nu le trecuse prin cap, fură nevoiţi să-i recunoască dreptatea.

Marcel Arnac şi apendicita

Există în Paris o clinică, unde este interzisă cetirea lui Marcel Arnac. Dacă veţi întreba pe chirurgul şef al clinicei asupra cauzelor cari au determinat această interdicţie, veţi primi următorul răspuns:

— Am operat nu de mult de apendicită pe un individ şi rana i s'a redeschis fără să ştim pentru ce. I-am prins-o în agrafe şi după câteva zile s'a redeschis iar. Incepusem să disperez de acest caz, când găsii pe noptiera sa o carte de Marcel Arnac.

„Individul râdea cu atâta poftă de câte ori citea această carte, încât rana nu se putea cicatriza cu nici un chip. I-am confiscat cartea şi de atunci Marcel Arnac nu mai este cetit în clinica mea".

Povestea aceasta, adevărată sau ba şi publicată de ziarele franceze, constitue cea mai bună reclamă pe care şi-ar fi putut-o dori nefericitul Marcel Arnac, mort atât de stupid lunile trecute într'un accident de construcţie.

Exploatarea talentului

In „Iluziile pierdute" Balzac a povestit neînţelegerile eroilor săi cu editorii. Autorul „Comediei umane", cunoştea foarte bine acest subiect. Astfel, în tinereţea sa, a prezentat unui editor manuscrisul „Ultimei ursitoare". Editorul îl ceti şi fu atât de entuziasmat, încât se decise să-i ofere 3000 de franci pentru manuscris. Acesta se interesă de adresa lui Balzac şi când află că stă într'un cartier periferic, se gândi să nu-i mai ofere decât 2000.

Ajungând în faţa casei, află că autorul ocupă o cameră la etajul al şaselea.

„Dacă stă atât de sus — gândi el — se va mulţumi şi cu 1000 de franci".

Editorul urcă apoi scările şi găsindu-l pe Balzac într'o cameră cu totul sărăcăcioasă, i se adresă:

— Vă ofer 300 de franci pentru manuscrisul pe care mi l-aţi prezentat.

Şi Balzac binecînţeles a acceptat...

Incheerea vânătorii

In unele oraşe din Germania, sfârşitul vânătorii de urşi se sărbătoreşte solemn în faţa primăriei, de balconul căreia se spânzură un urs viu.

Călugăriţele la vot

In Anglia toată lumea votează. Nimeni nu se poate deroba, fără motive serioase, dela această obligaţie cetăţenească. Iată aci două călugăriţe londoneze cari au plecat dela slujba religioasă pentru a-şi putea exercita drepturile civice la ultimile alegeri britanice.

Magazine ambulante

(Foto-exclusivitate Kaystone)

WILLY'S
MOBILE-SHOP
MAUR & C°

De când cu criza mondială de sub-consumaţie, negustorii nu mai ştiu ce să inventeze ca să îmbie pe cumpărător. La recenta expoziţie a Salonului Automobil din Londra a fost prezentat acest model care realizează maxima: «Dacă nu vine Mohamed la munte, vine muntele la Mohamed». Negustorii îşi plimbă marfa până în cele mai depărtate colţuri ale mahalalelor. In stânga vedem cum se fac târgueli în această maşină.

DIAMANTUL NEGRU

(Continuare din pag. 1156)

tase pentru piatră, ea o luă între degetele sale şi o ridică la înălţimea ochilor pentru a o putea admira mai lesne.

— Dar... spuse ea, nu este atât de negru, precum spuneaţi. Este brun... Da, da, e brun.

Summers surâse.

— Aceasta nu-l împiedică să fie un diamant negru. Diamantele negre nu sunt niciodată negre, în adevăratul sens al cuvântului. Mai curând au culoarea cafelei.

— Găsesc curios, constată profesorul West, ilustrul geolog care părea să fi ascultat cu enorm interes povestirea exploratorului, că aceşti preoţi indigeni au conservat această piatră într'un lichid, cea mai mare parte a anului. Nu vă gândiţi că au imaginat astfel un procedeu pentru a-i menţine strălucirea ?

— Sunt sigur că nu, pentru că diamantul este tot atât de strălucitor astăzi ca şi în momentul în care l-am scos din acea substanţă.

— Dar, nu aţi remarcat dacă lichidul avea vreo particularitate oarecare? Spre exemplu, dacă degaja vreun miros special? Dacă era limpede sau tulbure? Colorat sau nu?

— Ia staţi! Mi se pare că... da... da.. îmi reamintesc perfect de bine... m'a frapat o particularitate. După ce am scos diamantul din cupă, timp de trei săptămâni mâna mea dreaptă era acoperită de plăgi roşii, cari îmi dădeau o senzaţie de arsură. Apoi a devenit complet neagră şi începusem să fiu îngrijorat, temându-mă de o cangrenă a mâinii, deşi nu aveam dureri prea mari. Incetul cu încetul însă, arsura dispăru şi după un timp oarecare, mâna mea şi-a reluat aspectul ei normal.

— Imi permiteţi să mă uit de aproape la diamantul dvs.? întrebă d-ra Sullivan, fiica lui sir Henry.

— Vă rog, domnişoară! zise exploratorul oferindu-i-l:

— E o minune! se extazie tânăra fată îndreptându-se spre vecinul ei de masă, doctorul Hind. Sunteţi însă sigur că e veritabil?

— Scumpă domnişoară, trebuie să-ţi atrag atenţia că nu sunt prea expert în materie, zise doctorul, examinându-l la rându-i. Dar, dată fiind provenienţa lui, trebue să admitem că este autentic.

— Să ne convingem! îi zise ea.

— Bine, dar cum?

— Foarte simplu: încearcă să vezi dacă taie sticla. Toate diamantele veritabile au această însuşire. Am încercat cu acelea ale mamei si am reuşit cu toate.

Doctorul ezita.

— Dar bine, ce aşteptaţi? întrebă tânăra fată, aplecându-se pentru a se asigura că Summers nu-i observă.

— Dar pe ce vrei să 'ncerci?

Fata apucă unul din paharele pe cari le avea în faţă, şi-l împinse spre dânsul.

— Incearcă şi scrie numele meu pe pahar.

El luă paharul şi strângându l puternic în mâna sa stângă, o privi surâzând.

— Şi care este numele d-tale te rog?

— Edith.

— Adevărat... Doamne, ce distrat sunt ! spuse el râzând. Ei bine! Vedeţi: Iată deja iniţiala E. Este o dovadă că piatra este autentică cum am spus-o dela început. Şi iată... D... I... Ştiţi că sunt pe cale să deviu un bun gravor ?... T... H... Mă 'ntreb numai ce-ar zice Summers dacă m'ar surprinde asupra acestui exerciţiu cu preţiosul său diamant... Ascultă, dar ce s'a întâmplat ?

Aceiaşi întrebare şi-o punea în acel moment fiecare din asistenţă pentrucă, deodată se stinseră brusc toate luminile.

Vasta sală de mâncare se găsea într'o obscuritate completă.

— Nu vă fie teamă, doamnelor, strigă Sir Henry, cu un accent liniştitor. Trebuie să fie un scurt circuit. Rămâneţi liniştiţi la locurile d-v. Nu este nici un pericol.

— Mi-e imposibil să completez lucrarea mea cu numele d-tale de familie, dragă domnişoară, zise Hind. Dacă-mi permiteţi, mă voi mulţumi să înlocuiesc pronumele dvs. cu o parafă oarecare.

— Bravo! Voiu păstra acest pahar ca amintire în buduarul meu. Va fi o curiozitate veritabilă: un pahar gravat cu cel mai mare diamant negru din lume.

Dar ce este?... Ce ai?...

— Este un hoţ aici! strigă el cu voce puternică. Cineva mi-a luat diamantul din mână.

Să se bareze repede toate eşirile. Incă n'a avut timpul să fugă.

In aceeaşi secundă toţi erau în picioare. Cea mai mare agitaţie se produse printre comeseni şi s'ar fi produs incidente regretabile dacă servitorii nu ar fi venit să lumineze sala cu făclii.

— Nu văd cum s'ar fi putut introduce un hoţ aici, zise sir Henry, care inspectă ferestrele Totul este bine închis, şi nimeni n'a putut eşi pe uşă.

Diamantul se găseşte deci în această sală. Poate a căzut pe jos? Ia să căutăm...

Ajutat de câţiva invitaţi, el se apleacă să examineze cu minuţiozitate podeaua. Muncă zadarnică. Diamantul nu se putea găsi.

— Este pur şi simplu de necrezut! spuse profesorul West, adresându-se d-rului Hind. Cum se poate ca un hoţ să aibe curajul să vă smulgă diamantul din mână în prezenţa atâtor oameni şi să se ascundă atât de repede. Să raţionăm cu calm. Vreţi să ne povestiţi cu exactitate d-le doctor, cum s'a întâmplat?

— E foarte simplu. D-ra Sullivan mi-a cerut să mă asigur de autenticitatea diamantului încercând să gravez pe un pahar numele ei. Incrustasem aproape tot numele, o puteţi constata pe pahar, când se stinseră luminile.

— Şi tot dvs. aţi adăugat parafa dela sfârşit? întrebă profesorul, luând paharul şi întorcându-l în toate sensurile.

— Da, am făcut parafa în întuneric şi în acest moment mi s'a scos diamantul din mână. M'am ridicat repede şi am încercat să prind în braţe pe hoţ, dar n'am întâlnit decât vidul.

— Sfârşitul în numărul viitor —

DIN TOATĂ LUMEA

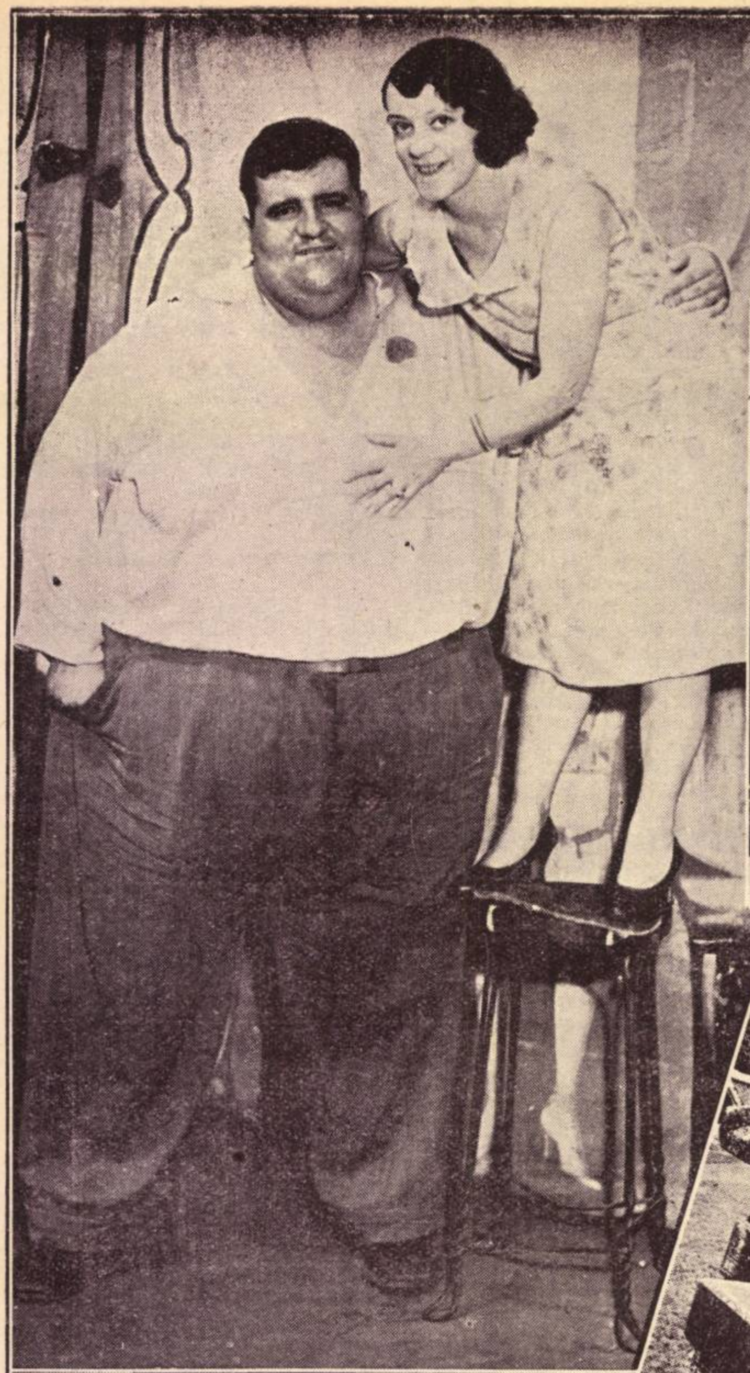

Goethe's
Lyrics

(Foto-exclusivitate Keystone şi „The New York Times")

1. Henry Rohmer este cel mai greu om din lume şi face numărul de senzaţie al unui circ american. Zilele trecute a renunţat la celibat, însurându-se cu d-ra Mereida Caswel. care în nici un caz nu-i poate fi «jumătate». — 2. La Berlin se practică un nou sport: jiu jitsu pentru femei. E mai puţin complicat decât cel bărbătesc, astfel că este cu totul pe gustul adeptelor sale. — 3. In Coreea s'a descoperit această masă de piatră pe care, în antichitate se făceau sacrificii umane zeilor. — 4. O dovadă de abnegaţie pentru elevii săi, o dă profesorul dr. Hermann B. Almstedt dela Universitatea din Missuri, care deşi cu piciorul fracturat n'a întrerupt lecţiile. — 5. Locul pe care se va construi la New York clădirea lui Radio City care va costa 250 milioane dolari.

JOCURI

Poezia magică

de **Pincu A. Saul-Piasa**, Focşani

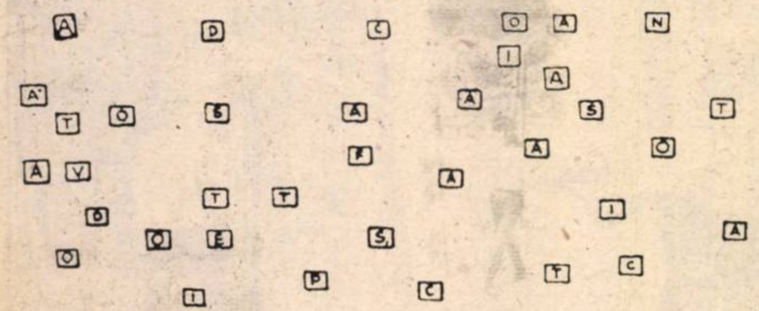

Plecând dintr'un anumit punct se vor afla două versuri dintr'o poezie de Mihail Eminescu.

Oameni iluştri

de **Al. Dobrinescu-Aledo**, student

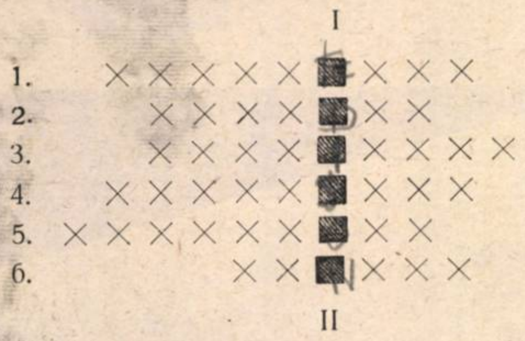

Orizontal: 1) Ilustru chimist şi bărbat politic francez, care a spus acel admirabil adevăr: «Chimia îşi crează obiectul studiilor sale» (1827—1907); 2) Chimist şi mineralogist francez care a reprodus pe cale artificială foarte multe minerale şi a făcut cel dintâiu sinteza glicerinei (1832—1899); 3) Ilustru chimist francez, unul din întemeetorii chimiei moderne, care a formulat legea conservării materiei (1743—1794); 4) Fizician şi chimist francez, inventatorul barometrului cu sifon (1780—1850); 5) Savant fizician german care descoperi analiza spectrală (1824—1887); 6) Chimist german care a construit pila electrică: îi poartă numele (1811—1899).

Vertical: I. — II. = Numele unui celebru fizician şi inventator american.

Carte de vizită magică

de **Niculescu A. I.**, student

Dan Z. Ramiro

Schimbându-se ordinea literelor, să se afle meseria personajului de mai sus, precum şi localitatea unde şi-o exercită.

POŞTA JOCURILOR

Mundy. — La o încrucişare slabă aveţi un cuvânt (două litere) fără semnificaţie şi căsuţe cu steluţă.

J. Dumitrescu-Goiceanu, Constanţa. — Se poate trimite soluţiile jocurilor dela mai mulţi deslegători pe o singură c. p. lipind însă atâtea bonuri câţi deslegători sunt.

N. Dudulea, înv. Ogradena-Veche (Severin). — Dacă nu sunteţi publicat însemnează că soluţiile au sosit **prea târziu** pentru a le mai putea publica ori nu s'au primit deloc. Regretăm foarte mult; sperăm să nu se mai întâmple.

Nicu şi Vasilică Popescu, Curtea de Argeş. — Cărţi de vizite magice avem. Trimiteţi jocuri originale. Timbraţi suficient scrisoarea şi nu veţi avea de ce vă plânge.

Eugenia Nichiforescu, învăţătoare, Todireni, (Botoşani). — Soluţiile jocurilor din «O. L.» Nr. 43 ne-au sosit **prea târziu.**

Miti Badea, Ploeşti. — Soluţiile jocurilor din «O. L.» Nr. 44 ne-au sosit târziu şi le-am trecut la rubrica: «Au mai deslegat jocurile...». Jocul de cuvinte încrucişate are o formă care nu ne convine, ca să nu mai vorbim de anagramele aflate în joc.

Duca Gr., Roman. — Cu părere de rău jocul d-v. este din nou nepublicabil, căci cuprinde **foarte multe** anagrame şi cuvinte fără semnificaţie. **Incercaţi** alt gen de jocuri. Soluţiile jocurilor din «O. L.» Nr. 42 probabil că ne-au sosit **prea târziu.** Idem din «O. L.» Nr. 43. Cele din «O. L.» Nr. 44 sosind târziu, sunt trecute la rubrica: «Au mai deslegat jocurile...». **Nan** însemnează tipul popular al nerodului, dar **Pan,** cum spuneţi d-v. în nici un caz.

Mircea Hertza. — Jocul muzical se va publica.

Ionel C. Ionescu-Băicoi. — Din Jocurile primite am reţinut numai pătratul în prelungire. La jocul în raze, finalele trebue să dea un cuvânt. Jocurile propuse trebuiesc scrise pe o singură faţă a hârtiei. Soluţiile se primesc până Marţi seara la 6. Pentru soluţiile trimise: ori au sosit **prea târziu** şi n'au putut fi publicate nici la rubrica «Au mai deslegat jocurile...», ori n'au sosit deloc.

Elena I. Popescu, Brăila. — Sunt publicabile fuziunea şi o carte de vizită. Incercaţi jocuri originale. Pentru soluţiile trimise răspunsul mai sus.

Pentru mai mulţi. — BONUL TREBUE LIPIT.

Soluţiile jocurilor din „O. L." No. 46

CEASORNICUL

Cordon — Icoană — Nichel — Edison — Madera — Acuzat Tamiza — Oradia — Gresie — Reţetă — Adresa — Fiorin. = CINEMATOGRAF.

AFEREZA

ABEL — CABEL
AFON — LAFON
MERY — EMERY
ABAT — RABAT
ALET — MALET
SUNA — OSUNA
ARES — MARES
RANI —TRANI
OBOL — TOBOL
ROSE — OROSE
ESTE — NESTE
ALBI — NALBI
VREI — EVREI
EGAL — REGAL
ODIN — RODIN
LENA — ELENA

CLERMONT TONNERRE

REGELE ŞI ATENTATORUL

Lenormand — Ursula — Daltonism — Oportunităţi — Veronese — Iselin — Confucius = LUDOVIC-DAMIENS.

Amintim din nou, că fiecare deslegător, trimiţând soluţiile jocurilor, va trebui să le însoţească de bonul pe care îl ataşăm la revistă.

Atragem atenţiunea deslegătorilor că nici o soluţie nu va fi luată în seamă fără bonul corespunzător.

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE:

Bucureşti: Fănică Nicolaescu-Balş

Câmpina: Nicu C. Slavu-Sfinx.

Caracal: Ilie T. Lupiţa.

CONSTANŢA: Jean Dumitrescu-Goiceanu.

Galaţi: Ionescu T. Ştefan.

Timişoara: Mihai Ruje.

AU DESLEGAT CEASORNICUL ŞI AFEREZA:

Bucureşti: Lucicuţa Sch., Robert Dunăreanu, Alexandru Zussman, Radu Burada.

Craiova: Clara şi Simion, Gruenberg.

Vaslui: Ionescu, Şt. Elvira

AU DESLEGAT CEASORNICUL ŞI REGELE ŞI ATENTATORUL:

Periş (Ilfov): Fanny Ionescu.

Silistra: Inginer agronom Naco D. Nacov.

Sinaia: Sarmiza Marinescu.

Turnu-Severin: Rică Timoftescu.

AU DESLEGAT AFEREZA ŞI REGELE ŞI ATENTATORUL:

Alba-Iulia: Tony Bărbulescu.

Bălţi: Alfred Davidsohn.

Bucureşti: Rosy Coller, Mina Goldenberg, Clara Schein, Marcu Edelştein.

Buzău: Carol Siminonescu.

Ploeşti: Fanny I. Mendel.

AU DESLEGAT NUMAI CEASORNICUL:

Arad: Berenştein Saul.

Braşov: Armand, Kahane, Anton Kahane

Bucureşti: Nicolae Georgescu, Popescu Paulina, Sevastiţa Golescu, Tudor Simionescu, Otto şi Isac Klein, Elvira Berenştein.

Buzău: Mihail Jean.

Constanţa: Lucia Constantinescu şi Anghel Mihăileanu.

Craiova: Didina şi Ana Klein.

Focşani: Anghel Dumitrescu.

Galaţi: Cohn Dora, Cohn Jacques.

Iaşi: Isac şi Rubin Braunştein, Sandu Ionescu, Emil Feinştein, Sabina şi Simon Trandafirescu.

Oradea-Mare: Lucica şi Tony Daia. Al. O. Oţeleanu.

Piteşti: Radu Georgescu, Elena şi Vasile V. Georgescu.

Târgovişte: Tina Goldenberg

Turnu-Severin: Panaitescu Ghiţă.

AU DESLEGAT NUMAI AFEREZA:

Brăila: Tudor Popescu.

Braşov: Izu Schein.

Bucureşti: Carol şi Anton Constantinescu, Elisabeta şi Dragomir Tătaru.

Iaşi: Coller Ernestina, Raşela Herşcovici, Negreanu Sigmund, Sara Schwartz, Georgescu Emanuel.

Orşova: Ioan I. Ionescu.

Ploeşti: Negrescu D.

Sibiu: Antonescu Georgetta.

Turnu-Măgurele: Nuţa şi George Bărbulescu.

Vaslui: Adela Maiorescu.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CAŞTIGAT:

Premiul ceasornicului: Sarmiza Marinescu (Sinaia).

(Urmează în pag. 1169)

„Oglinda Lumii" No. 48

BONUL JOCURILOR

Organizația militară a naționaliștilor greci

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

Noul partid naționalist din Grecia a creiat o mare organizație militară cu scopul de a combate comunismul și alte partide antinaționale. Naționaliștii fac parade militare. Iată o asemenea paradă pe străzile orașului Florina.

O lege pentru servitoare

Iată în fine și o lege pentru servitoare. Reglementarea activității acestei bresle, care nu are nici sindicate și nici corporații, s'a făcut în Germania, unde un ministru a găsit timp să se ocupe și de această problemă.

Legea a trecut prin Parlament și a făcut o foarte bună impresie, date fiind principiile umanitare pe cari se bazează.

Astfel: toate servitoarele cari locuesc în casa stăpânului lor vor avea dreptul la cel puțin 9 ore de somn pe zi, dacă au trecut de 18 ani, iar servitoarele mai tinere, au dreptul la cel puțin 10. Pe lângă aceasta li se mai acordă 4 ore de odihnă în fiecare zi obișnuită, iar din două în două Duminici sunt libere dela ora 3 d. a. în sus.

Legea nu spune dacă sunt admise ore suplimentare în schimbul măririi salariilor. In orice caz, inspectorii instituiți special pentru aceasta, veghează ca legea să fie aplicată cu strictețe. Deasemeni, acești inspectori vizitează casele cetățenilor cari au servitoare și cercetează dacă mâncarea ce li se oferă este bine preparată și suficientă și dacă sunt bine tratate de către stăpâni.

După cum se vede o lege excelentă, de foloasele căreia acest fel de muncitori nu s'au bucurat încă nicăeri până acum.

Medicul malaez

In insula Bali, aproape de Iava și atât de renumită prin dansurile sale, medicii europeni lipsesc cu totul. Există însă un medic malaez, care fusese pe vremuri trimis în Europa pentru studii. Acesta s'a specializat câțiva ani în Franța și apoi s'a reîntors în patrie pentru a-și exercita profesiunea. In insula Bali însă, obiceiurile locale, l-au făcut să revină încetul cu încetul la practica medicinei indigene.

Astăzi din studiile sale occidentale, nu i-au mai rămas decât unele cuvinte pe care se silește să le spună pentru a impresiona pe pacienții europeni cari îi cer câteodată consultația. Dacă aveți o simplă indigestie, să nu vă speriați când îl veți auzi bolborosind ca pentru sine:

— Să fie holeră? Nu. Encefalită? Nu. Malaria? Nu. Să prescriu cucută? sau cianură? Nu. Ulei de ricină? Da.

Și pacientul, fericit că a scăpat numai cu atât, acceptă acest medicament inofensiv.

Soluțiile jocurilor

(*Continuare din pag. 1168*)

Premiul a Terezei: Fănică Nicolaescu-Balș (București)

Premiul regelui și atentatorului: Fanny I. Mendel (Ploești).

*

Persoanele câștigătoare sunt rugate a ne trimite exact adresele spre a li se putea expedia premiile.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 45:

Alba-Iulia (Alba): Nicolae I. Petrescu-Tigru București.

Bărbătești (Vâlcea): Marin C. Petrescu.

Bucecea: I. Ghingold Learsy.

București: Nicu Lăzărescu, Rădulescu T. Octavian, Economu A. Theodor

Constanța: Sorel Avramescu, Popa I. Petre.

Craiova: Victor Dragotă, Tasilescu Aurel, Cernanca Ștefan.

Curtea-de-Argeș: Gh. M. Oancea.

Drăgășani (Vâlcea): Nellu Nanu, Costel Voiculescu, Wilhelm Layoș.

Iași: Ovidius Idriceanu-Igrov.

Isvoarele (Olt): Gigel N. Tolescu.

Perișor (Dolj): Take B. Storiovici.

Pitești: Peligrad Nicolae.

Ploești: Theodor Stoicescu, George Wilhelm

Râmnicu-Vâlcea: Lăzăroiu D. Cristel.

Sinaia: Sarmiza și Lavinia Marinescu.

Stănești (Muscel): Jean Moisescu.

Timișoara: Romescu I. Ioan, Iochin Aurel.

Vâlsănești (Argeș): Constantin Ghinette.

Concursul nostru din No. 44 al „O. L."

Revenind asupra concursului din numărul 44 al revistei noastre, relevăm că, din noianul de răspunsuri sosite la redacție, singurii cari au indicat exact numele vedetei **Clara Bow**, au fost dd.: Cecilia Moroianu-Malnaș, V. Zabin-Constanța, Sinica Ionescu-Lubin-București, Eva din Galați, Marietta Vassopol-Timișul de sus, Maria Dăvățoi-București, Nuți Țilenski-Iași, Mali Ion- Băile Herculane.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Argument

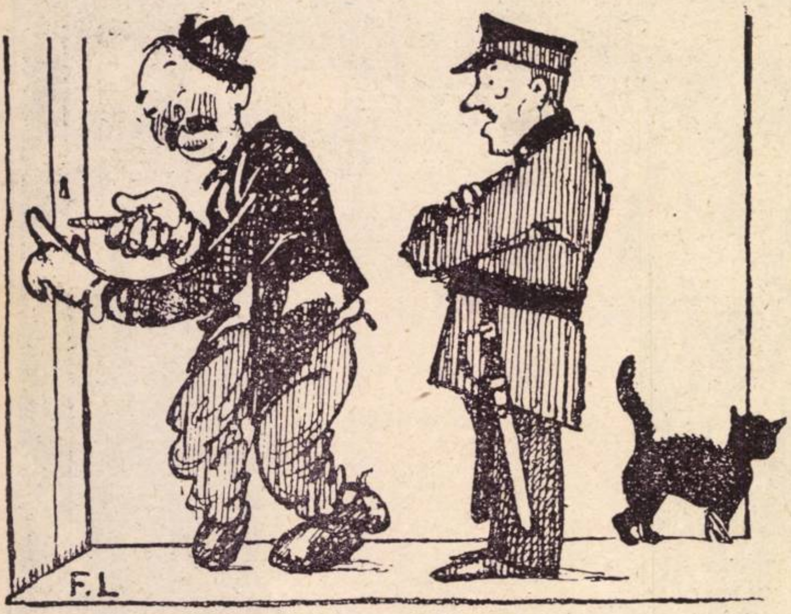

Gardistul: Cum vrei să deschizi ușa cu o țigare?
Bețivul: Domnule, gardist, eu am avut în buzunar o țigare și o chee. Dacă aceasta este țigara atunci să ști că am fumat cheia!

LA MODISTĂ

— «Am cetit anunțul d-v. în ziar, că ați primit două mii de pălării dela Paris. Este adevărat?

— «Desigur.

— «Atunci, ași vrea să le încerc».

MĂSURA

Pețitorul: Vă asigur că d-șoara are în adevăr un picior foarte mic.
Tânărul: Dar gura cum e?
Pețitorul: Nici gura nu e mai mare.

LA ARMATĂ

— D-ta ești de meserie frizer?
— Da d-le sergent.
— Atunci du-te și curăță cartofii.

ANULEZ COMANDA

Un detailist comandă dela o firmă mare un transport de marfă. In locul mărfii, primește din partea angrosistului următoarea telegramă: «Nu putem livra marfă înainte de a achita costul ei».

Răspunsul detailistului a urmat urgent: «Anulez comanda. Nu pot aștepta atât».

PRIETENUL ANIMALELOR

Pictorul englez de animale Edwin Landseer trecând prin Lisabona, fu prezentat la Curte.

Regele, care vroia să-l salute cât mai amabil îi zise:

— Sir Edwin, îmi pare foarte bine că am prilejul de a vă cunoaște. Trebue să știți că sunt un mare prieten al animalelor.

Ea trage...

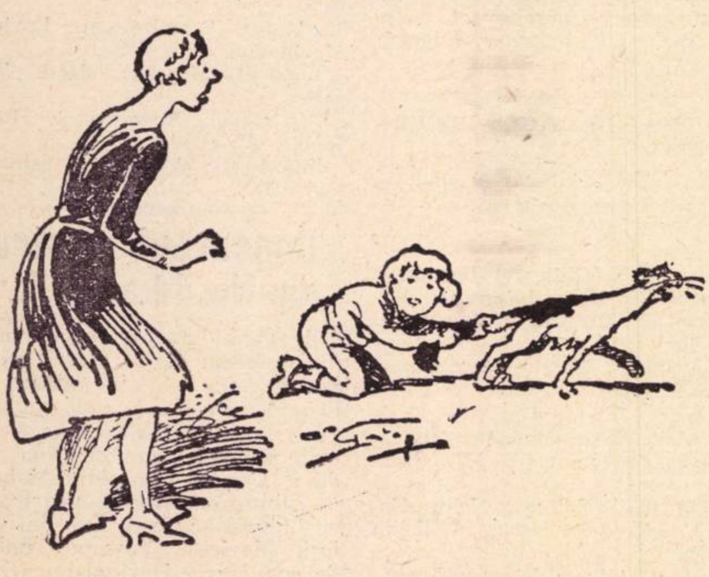

— De ce tragi pisica de coadă?...
— Eu mamă? Eu o țiu, dar ea trage!...

SOȚUL MODERN

Binevoitorul. — Soția d-tale te înșală.
Soțul (liniștit). — Da?
Binevoitorul. — De sigur și asi putea să vă indic pe toți iubiții ei.
Soțul (neliniștit). — Câți?
Binevoitorul. — Șapte.
Soțul (râzând). — De opt știam eu...

CRIZA

In piață.
— Găinile mele nu mai ouă...
— Nici ale mele! Toată lumea face azi economii.

CONTRIBUȚIE

— Am contribuit și eu la rezolvirea problemei circulației.
— Zău? Cum ai făcut?
— Mi-am vândut mașina.

La frizer

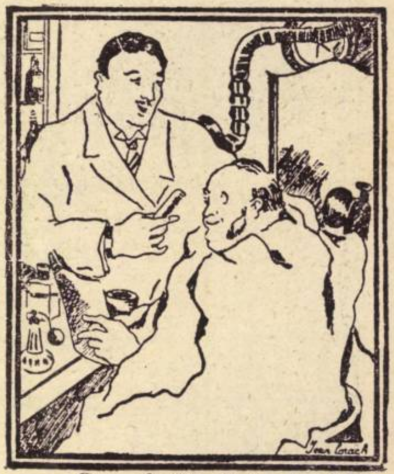

— Cum doriți să vă tund?
— Fără să-mi vorbești de curse!...

Practic

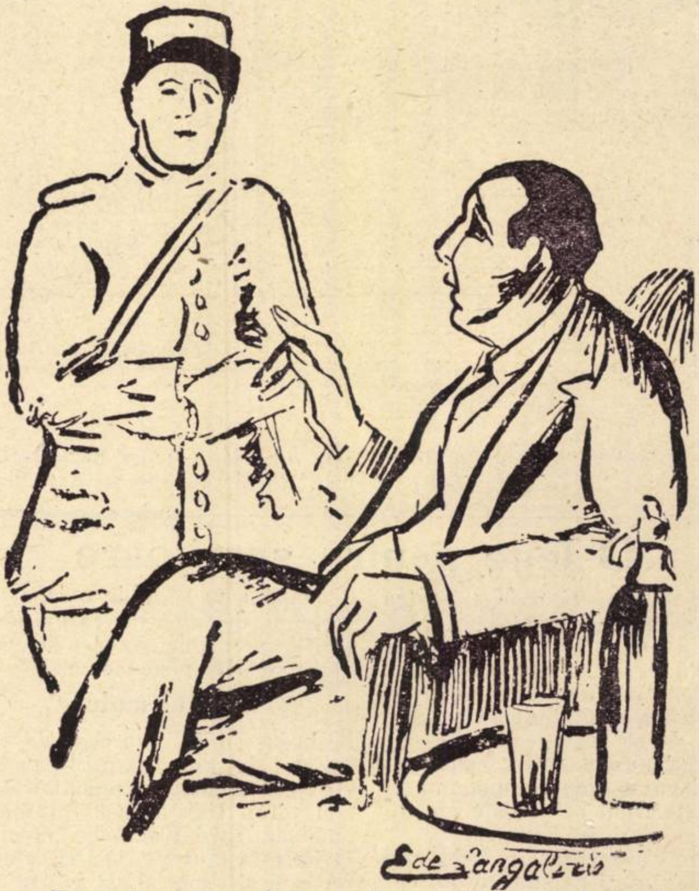

— Domnule, servitorul dv. a fost găsit tăiat în bucățele.
— Fi bun te rog și vezi în care bucată este cheia dela cufărul meu!

PREA TARZIU

— Dacă vei iubi vre'odată pe altcineva, să mi-o spui înainte de a mă înșela.
— Asta trebuia să mi-o spui mai demult.

NEINȚELEGERE

Cântați la piano, domnule?
— Da doamnă și încă foarte bine.
— Fi bun atunci și cântă-ne ceva.
— Cu plăcere doamnă, dar... nu văd manivela.

LA EXPOZIȚIA DE CAINI

— Câinele dv. are arbore genealogic?
— Arbore genealogic? Doamnă, dacă acest câine ar putea vorbi, vă asigur că n'ar sta de vorbă cu nici unul din noi.

LOGIC

— Eri am văzut în bucătărie un soldat...
— A fost fratele meu.
— Bine, bine, dar și bucătăreasa mi-a spus că-i fratele ei.
— Ah! atunci ea e sora mea...

Toată lumea pe catarg

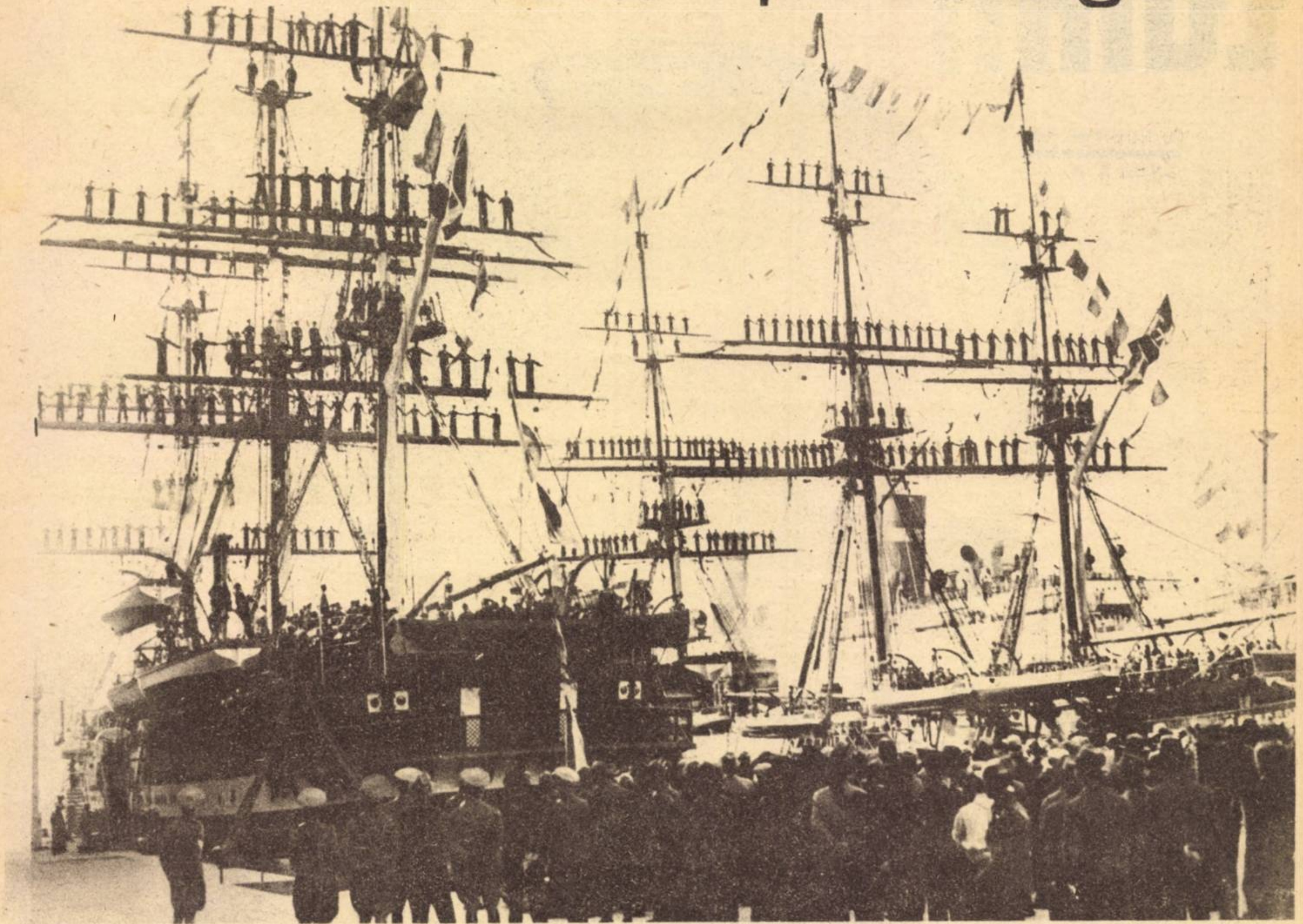

La o serbare navală italiană, au făcut senzaţie demonstraţiile curagioase ale cadeţilor celor două vase de şcoală «Vespuci» şi «Cristoforo». Iată aci interesantul exerciţiu: Toată lumea pe catarg».

S'au eftinit şi cărţile literare

Editura „Eminescu" urmând linia de conduită care şi-a impus'o reducând la jumătate preţul revistei „Oglinda Lumii" reduce de astădată în mod simţitor şi preţul cărţilor sale literare.

10 lei volumul

Henri Murger: In noaptea nunţii	Lei	10
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul	»	10
Bjornstierne Bjornson: Poveste de dragoste	»	10
Jean Richepin: Povestire din lumea nouă	»	10
M. Lermontov: Bela	»	10
N. Gogol: Răzbunarea groaznică	»	10
Gabriele D'Annunzio: Pisica (Nuvele)	»	10
Charles Folley: Fiul Lupilor de Mare	»	10
Maurice Level: Naufragiaţii vieţii	»	10
R. Benim: Rivala	»	10
V. C. Rondy: Secretul Principesei	»	10
Charles-Henré Omessa: Misterul Romanovilor	»	10
Ursula de Epinghoven: Tainele Curţii germane	»	10
Bekir Aga: Memoriile unui Eunuc	»	10
René Cazal: Voluptăţile răsboiului	»	10
Miguel Zamacois: Accidentul	»	10
Honoré Balzac: Iubita Imaginară	»	10
André Theuriet: Coleta	»	10
Lynkeus: Micuţe Bucureştene (Frivolităţi)	»	10
Cady: Mica cerşetoare	»	10
B. P. Haşdeu: Sic Cogito	»	10

15 lei volumul

Ivan Turgheniev: Eroismul Dragostei	Lei	15
Alex. Puskin: Fata Căpitanului	»	15
Guy de Maupassant: Nuvele	»	15
Georges Meirs: Pata de sânge	»	15
Mihail Eminescu: Geniu Pustiu	»	15
I. L. Caragiale: Cănuţă om sucit	»	15
Dr. I. Frumuşanu: Cum să întinerim	»	15
Eugen Todie: O iubire	»	15
Lia Hârsu: Împărăţia de zăpadă	»	15

20 lei volumul

Edgar Allan Poë: Aventurile lui Gordon Pym	»	20
J. Kessel: Nopţi Siberiene	»	20
Ivan Turgheniev: Un Cuib de Nobili	»	20
Lew. N. Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici	»	20
F. M. Dostoievski: O femee blândă	»	20
Emil Zola: Ispăşirea	»	20
George Ohnet: Prinţul Fatal	»	20
Gabrielle D'Annunzio: Tragedia a două fecioare	»	20

Biblioteca „Orizontul"
25 numere
5 Lei fiecare volum Lei 5

20 lei volumul

Jules Mary: Păcatul Mamei	Lei	20
Jules Mary: Răzbunarea Spaniolei	»	20
Georges Meirs: Enigma Trenului 13	»	20
Valentin Mandelstam: Jim Blackwood Jokeu	»	20
Louis Hemon: Battling Malone	»	20
Victor Eftimiu: Kiriachiţa	»	20
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu	»	20
I. Greculescu: Cronicile lui Popic	»	20
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, Gentlemen Apaş	»	20
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, contra lui Herlock Sholmes	»	20
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, Acul scobit	»	20
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, 813	»	20
Maurice Leblanc: Cele trei crime ale lui Arsene Lupin	»	20
Maurice Leblanc: Dopul de Cristal	»	20
Maurice Leblanc: Confidenţele lui Arsene Lupin	»	20
Maurice Leblanc: Triunghiul de Aur	»	20
Maurice Leblanc: Izbânda lui Arsene Lupin	»	20
Maurice Leblanc: Insula cu treizeci sicrie	»	20

20 lei volumul

Maurice Leblanc: Piatra Miraculoasă.	Lei	20
Maurice Leblanc: Colţii Tigrului	»	20

25 lei volumul

Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud, Vol. I—IV fiecare volum	»	25

30 lei volumul

Claude Farrère: Casa Oamenilor vii	»	30
Prinţesa Lucien Murat: Viaţa amoroasă a Caterinei celei Mari	»	30
Victor Margueritte: Talionul	»	30
Victor Margueritte: Băetana (La Garçonne)	»	30
Victor Margueritte: Femeia emancipată	»	30
Victor Margueritte: Prostituata	»	30
Victor Eftimiu: Elfiona	»	30
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu	»	30
Baron de Schlicht: Elita Prusacă	»	30
Ludwig Wolff: Fiul lui Anibal	»	30
Dr. Ovidiu Alfandari: Cartea femeii însărcinate	»	30

Colecţia dedectivului
ROB. PARKER
Povestiri complecte
5 LEI VOLUMUL LEI 5
Au apărut 55 volume.

40 lei volumul

Panait Istrati: Nerantsula	Lei	40
Victor Margueritte: Vitele Umane	»	40
Victor Margueritte: Corpul tău îţi aparţine	»	40
I. L. Caragiale: Teatru, Volumul I	»	40
I. L. Caragiale: Teatru, Volumul II	»	40
Mihail Eminescu: Poezii	»	40
Victor Eftimiu: Cântecul Milei (Poesii)	»	40
Marie-Lise Emilian: 1313 Intrebări şi tot atâtea răspunsuri	»	40

50 — 60 lei volumul

Klabund: Borgia, romanul unei familii	»	50
Alfred Musset: Spovedania unui Indrăgostit	»	50
Joseph Delmont: Evrei în lanţuri	»	60
Erich Maria Remarque: Pe frontul de vest nimic nou	»	60
Ernst Glaeser: Contingent '924	»	60
Panait Istrati: Ţaţa Minca	»	60

Cărţi de succes

Friedrich Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber	»	100
Emil Ludwig: Napoleon	»	240
Al. Marghiloman: «Note politice», scriere completă în 5 vol. mari	lei	1.600

Se găsesc la toate librăriile din ţară şi la Editura „EMINESCU" S. A. Bucureşti I. Str. Saligny 2

OGLINDA LUMII

28 NOEMBR. 1931

ANUL X. No. 48

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

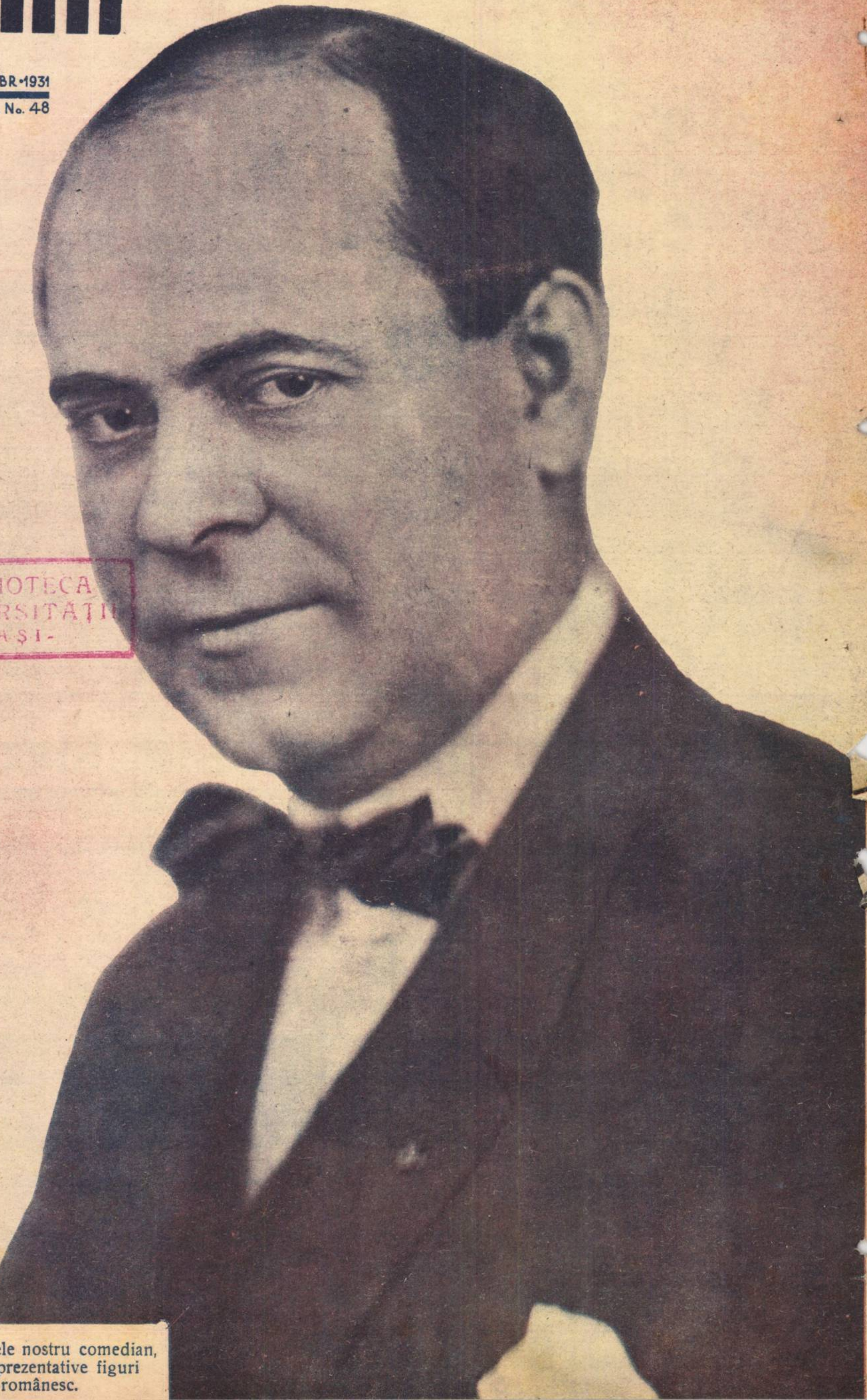

D. V. Maximilian, marele nostru comedian, una din cele mai reprezentative figuri ale teatrului românesc.

20 PAGINI
LEI 5

OGLINDA LUMII

5 • DECEMBR • 1931
ANUL X. No. 49

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI-

Voevodul Mihai la lecția de mecanică.

Târgueli la miezul nopții

„Dacă nu aveți timp în cursul zilei pentru târguelile dv., puteți găsi totuși la noi tot ce vă trebue. Căci am organizat, pentru clienții prea ocupați toată ziua, o secție specială, deschisă de la miezul nopții până în zorii zilei!" — așa scrie pe vitrina uneia din cele mai mari prăvălii din Madison Avenue (New York), ceeace caracterizează de minune viața comercială americană, cu excelentul ei „service" (servirea clienților), care întrece în îndatorire tot ce există pe tot pământul în relațiile dintre vânzător și cumpărător.

Târguește noaptea!...

Imperativul acesta nu e numai o atracție, ci e rezultatul convingerii că publicul nu trebue stingherit în dorința sa de a se aproviziona oricând.

Omul trebue să știe că-și poate face târguelile nu numai între 8 dimineața și 7 seara. In orele acestea — e vorba de America — bărbatul și soția sunt ocupați în birourile sau magazinele lor. După aceea, dacă s'au dus după masa de seară la cinema și se întorc acasă bine dispuși după un film interesant, soția începe din nou să afirme că trebue să schimbe neapărat vechea mașină de gătit. Acum are și soțul timp și... iată că în colțul străzii apare reclama luminoasă a unui magazin de mașini...

Soții intră și, cu toate că e 11 și jumătate noaptea, târguesc ce le trebue.

Se mai întâmplă să primești o invitație neașteptată: trebue să te duci undeva, îți pui cămașa de frac și, când să legi cravata, aceasta se rupe. Și e seara târziu.

In Europa trebue să renunți la vizită în asemenea împrejurări.

In America, un asemenea ghinion nu joacă nici un rol. Pleci pur și simplu de acasă fără cravată, ridici gulerul pardesiului, te duci în cea mai apropiată prăvălie de articole bărbătești și îți cumperi acolo, la 10 seara, obiectul indispensabil. Și ai prilej să-ți iei și o pereche de mănuși noui, butoni sau o batistă. Toate stau la dispoziție.

*

Negustorul american știe că nu se poate face dever mare decât dacă ești în permanență la dispoziția clienților. Magazinele mari, cum sunt Wanamaker, Loeser, Abraham și Strauss, John David, sau cum se mai numesc „aristocrații" din comerț, nu au decât ore limitate pentru vânzare. Aceștia au și „eșit din rânduri"; proprietarii sau marii lor acționari nu mai au nevoe să facă ori când afaceri.

Dar întreprinderile mijlocii și mici nu vor să scape prilejul de a câștiga și noaptea. Ele preferă să întrebuințeze mai mult personal, organizându-se vânzătorii pe echipe, decât să închidă magazinul de vreme și să lase eventualii clienți să treacă și să se aprovizioneze aiurea.

*

Această permanentă posibilitate de a cumpăra mereu lucruri noui, mai are darul de a întări predilecția foarte desvoltată a Americanului de a schimba necontenit obiectele din jurul său.

Simțul atât de răspândit în Europa de a menține bunurile dobândite — care e considerat aci ca o virtute — e cu totul necunoscut dincolo de Ocean. Numai în caz de mare mizerie sau de depresiune economică pronunțată, Americanul se decide să îmbrace o canapea cu stofă nouă, să dea lustru unui dulap vechiu, să întoarcă o haină pe dos sau să-și trimită cravatele la spălătoria chimică. Oricât de puțini bani ar avea în buzunar, el începe să „schimbe": pune la o parte cât de multe obiecte vechi (și consideră drept vechiu ceeace în Europa mai trece drept „aproape nou") și le înlocuește cu altele noui.

Ușurința aceasta are însă un sens mai adânc: căci numeroasele târgueli făcute de Americani contribuesc ca banii să circule mereu și să nu fie păstrați drept capital mort; ei trec din mână în mână. Te duci să te plimbi, te uiți într'o oglindă și găsești că pălăria nu mai este **„up to the minute"** Ce faci atunci? O duci cumva unui pălărier ca să ți-o curețe și să ți-o modifice? Nici gând! E, în adevăr, cam târziu, dar pălărierul din stânga mai are prăvălia deschisă, intri, îți cumperi o pălărie nouă după ultima modă, și nici nu-ți iei osteneala de a lua acasă pe cea veche.

*

E, de altfel, foarte plăcut să târguești în America: nicăeri, în nici un magazin, nu te înconjoară insistent vânzătorii; ci ei se apropie numai când vrea clientul, și dacă acesta nu vrea, poate să se plimbe prin toată prăvălia fără să-l supere cineva. Cărțile sau parfumeriile, articolele de modă sau mașinile de scris, pianinele sau automobilele, stau expuse spre a fi examinate sau alese, de parcă ar spune vizitatorului: uită-te la mine, eu nu te îndemn, nu te silesc să cumperi ceva de care te-ai căi după aceea; judecă tu însuți neturburat, convinge-te de calitatea obiectelor expuse și decide-te apoi!

Nicio întreprindere nu face reclamă în magazinul ei. Reclamă se face în afară: prin ziare, în vagoane de tren și tramvai, pe străzi. Și reclama aceasta e organizată în stil mare, — și orice reclamă inteligentă are succes în America. Cine știe să-și laude inteligent marfa, o și vinde. Principalul e ca marfa să devie repede și pretutindeni cunoscută.

Unul oferă tocuri de cauciuc. Și nu vrea să aibă un succes al momentului, ci unul permanent. Apare deci pretutindeni, o reclamă: **„Look on your heels!"** (Uite-te la tocurile tale). Sunt ele tot atât de impecabile ca pălăria ta, ca gulerul tău? Uite-te la tocurile tale!

Câteva zile nu te uiți totuși la tocurile tale, apoi observi într'o zi, la încălțat, o ușoară tocire, dar tot nu reacționezi.

După o săptămână eși seara din casă. „Uite-te la tocurile tale!" îți poruncește o reclamă luminoasă pe stradă. Iți reamintești că începuseră să se tocească.

Și iată o prăvălie unde se aplică tocuri de cauciuc. Toată treaba durează zece minute, și zece minute mai ai timp.

Intri, ceri să ți se pue tocurile și ești gata șeapte minute înainte de miezul nopții...

Și cazuri de acestea se repetă cu milioanele și... așa se câștigă parale...

*

Depresiunea actuală, care a copleșit toată America de Nord, a zădărnicit mult acest mijloc ușor de a se cheltui banii. Treburile mergând prost și nimeni neștiind ce va aduce ziua de mâine, nu mai îndrăsnește nimeni să trăiască fără grijă.

Dar tocmai în teama aceasta de „din ce în ce mai rău", economiștii americani văd cauza crizei economice generale. Ei spun că publicul trebue să târguiască iarăși tot atât de ușor și tot atât de mult ca înainte, căci atunci se va mări deverul, va fi nevoe de mărfuri noui, vor dispare stocurile vechi și muncitorii vor avea de lucru.

Numai circulația banilor aduce buna stare: când circulația aceasta întâmpină piedici, suferă toată lumea.

Peisaj automnal

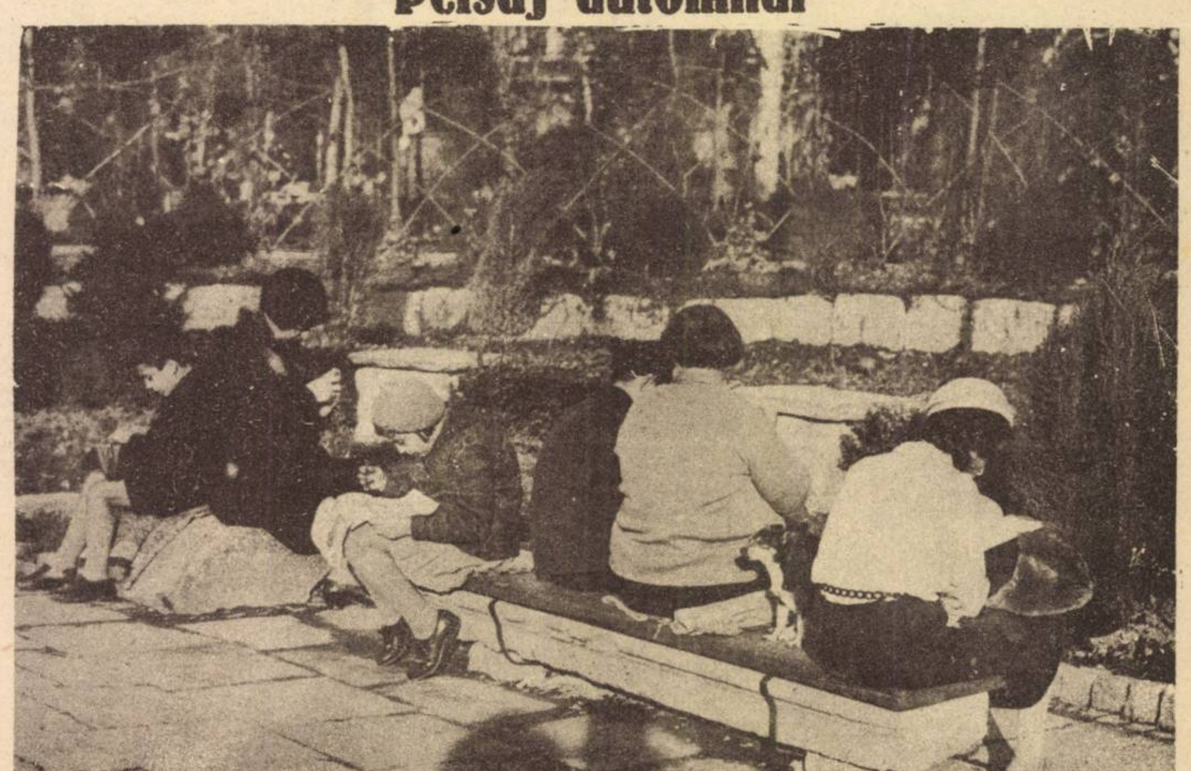

In Cișmigiu, pe vremea ultimelor zile calde de toamnă, lumea se odihnește, profitând de razele unui soare primăvăratec.

„OGLINDA LUMII"

Redacția și Administrația București I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul S. A. «EMINESCU») Telefon 325/34 și 325/35

5 Decembrie 1931
No. 49

Abonamente { pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 „

ÎN BALAMUC...
O zi printre nebuni

ÎN BALAMUC...

O zi printre nebuni

Șoseaua care se întinde dela Lemaître spre închisoarea Văcărești, la Mandravela se bifurcă: o parte se continuă spre Oltenița. Cealaltă, mai puțin dreaptă, mai îngustă și mai bătătorită de autobuze lasă în dreapta «Cimitirul trei coceni» și se pierde în jos, înghițită de orizontul pe care dealul din față îl apropie la o aruncătură de praștie.

Vecin cu cimitirul, punctat de acoperișurile roșii ale unui cuplu de zece clădiri, terenul Spitalului de boli nervoase se întinde până departe, uscat de vânt; un dreptunghiu neted de pământ împrejmuit cu gard de sârmă de trei metri înălțime.

Dedeparte, are aspectul unor locuințe eftine pe care architectul le-a clădit enervant de asemănătoare. Aceleași ziduri, cenușii sparte de uși înalte, aceleași ferestre drepte fără perdele și aceiași țiglă roșie, acoperitoare, de o veselie curioasă într'un mediu de o răceală uluitoare. De aproape însă, mirosul caracteristic al spitalelor, amestec de aer închis și tinctură de iod, te edifică. Portarul poartă halatul vărgat al bolnavilor gratuiți iar pe prima ușe, la intrare chiar o placardă albă se sbate sub negrul unei inscripții prevestitoare: «Primirea bolnavilor».

Nomenclatura pretențioasă a medicinei a înscris de-asupra bolții dela poartă, prea largă pentru niște bolnavi cari obișnuit intră fără să mai iasă, o firmă pe care aproape nimeni n'o citește: **«Spitalul central de boli nervoase»**. Țăranii cari în drum spre casă trebue să se abată prin fața spitalului, cunosc «specialitatea casei». Cei cari vin să-l viziteze, obsedați de interior, nu întârzie în fața amănuntelor scriptice, iar vulgul, mai puțin doctrinar și mai sugestiv îl numește deși destul de vechiu, «Balamucul nou».

Prietenia unui doctor m'a strecurat o zi înăuntru. M'a purtat prin cele cinci servicii pe cari profesorul Obreja le trece în fiecare dimineață în revistă, dela dormitoarele comune ale «gloatei» până la «rezervele» tapisate ale celor cari pot să plătească, mi-a ridicat o parte din perdeaua care acopere întunericul unei discreții profesionale de o strictețe cazonă și mi-a înlesnit priveliști pe cari profanii le adulmecă cu o emoție acoperită de medici cu o nepăsare... profesională.

PRIMELE ORE...

— «Cu o condiție» hotărăște doctorul.

Și ochii lui mici pătrunzători se fixează pe pupilele mele cari se sbat înțepate.

— «Nici un nume propriu!»

«Sunt aici, în sala comună a anonimilor pe cari fișele zilnice îi ascund indiscreției gazetărești, destul de des scăpată în interior, nume cari nu interesează pe nimeni. Petre Gealatu din Cărbunești, de pildă, nu spune nimic avidității de senzațional a cititorilor. Dincolo însă, în «rezervele», ale căror uși sunt deschise numai de «biletul de voe» al doctorului Obreja...»

Și mâna doctorului întregi o frază pe care gura nu o mai continuă. Schiță un gest larg, fără nici o ținută, îngână ceva din care nu putui să rețin decât un singur cuvânt: «societatea...», mă apucă de braț și mă zgâlțâi cu o energie pe care nu i-o bănuiam:

— «Așa dar, niciun nume propriu!»

Un ordin mimat cu capul, însufleți un intern, imobil până atunci. Se deschise o ușe. Mirosul dinăuntru — un amestec rânced de halaturi și spital — m'a întârziat. Invitația doctorului m'a împins însă în sala în care soarele își juca albul razelor pe negrul unor ochi fără nici o expresie.

Sala comună.

La 10 dimineața, «bolnavii» sunt adunați în sufragerie. Stau pe scaune, pe mese sau pe jos, tolăniți în poziții pe cari supraveghetorii le respectă, ignorându-le aproape, își numără degetele, râd, cântă sau vorbesc... singuri.

Din când în când o discuție în contradictoriu domină larma. Interlocutorii se apostrofează cu o violență neobișnuită, se amenință și în clipa în care se ridică să se încaere trec unul pe lângă altul, fără să se vadă. Complet abstracți.

— «Paralizie generală!» mă trezește doctorul. Nouăzeci la sută, mor.

O îngrijitoare controlează mâinile cari i se întind fără nici o împotrivire. Se oprește mai ales în fața copiilor pe cari nu-i găsește întotdeauna în aceiași sală, îi identifică și le tae unghiile pe cari le adună într'un șervet.

In dreapta, un omuleț de douăzeci de ani, ne așteaptă cu o prietenie exagerată. Cântărește contrastul dintre hainele mele negre și halatul alb al doctorului, își strânge zâmbetul într'o strâmbătură speriată, încrețește mâinile și se trage înapoi, cu o căutătură bănuitoare.

— «Câți ani ai?»

Mititelul s'a apropiat din nou. Și-a adunat mințile, a deschis gura cu o încetineală curioasă și a articulat convins o vârstă de mult depășită:

— «Cinci ani!»

Nebunii râd. Il arată cu mâna, se lasă pe vine și lărgesc niște guri interminabile.

— «Face pe nebunu!» decretează un țigan și sala izbucnește într'un hohot nou, intermitent.

Deși curios, totuși așa e. Prima «gafă» a unui bolnav este întâmpinată cu râsete ironice, de o luciditate perfectă. Ai crede că toți ceilalți sunt sănătoși. Intrebarea cea mai simplă însă îi încurcă și pe aceștia. Se poticnesc la fel de ușor, mimează incoherența care-i stăpânește și dau drumul la răspunsuri cari provoacă ilaritatea celorlați.

— «Ce faci țigane?» încearcă doctorul pe tuciuriul care se amuza încă, arătând cu degetul spre mititelul care-l măsura cu o seriozitate bolnavă, sughițând în pauzele unui râs extrem de zgomotos: «face pe nebunu, face pe nebunu».

Surprins, țiganul s'a închis într'o tăcere grea. S'a recules însă, a învârtit în mâini poala cămășii ceva cam prea sus ridicată și a scandat:

— «Sunt sănătos. Vreau să mă duc acasă!»

Eram convins că-i sănătos. Siguranța răspunsului era prea impresionantă pentru un profan ca mine. Noua întrebare a doctorului însă l-a încurcat.

— «Și ce să faci acasă?

Și-a desfăcut mâinile, două labe negre de o lățime impresionantă, le-a împreunat și și-a prins cu ele burta, gemând o durere pe care până atunci n'o arătase.

— «Să-mi iau mațele! Dece mă țineți aici fără mațe?

Un hohot general l-a acoperit. La picioarele mesii, țiganul se zvârcolește chinuit de durerile stomacului pe care-l strânge cu o tărie progresivă. Iși cere mațele și se vaită din ce în ce mai sgomotos.

«Mititelul de 5 ani» e alături. S'a lăsat în genunchi îi pipăe burta și râde abrupt:

— «Iși cere mațele! Iși cere mațele!»

MIHALACHE

Un coridor de câțiva metri, pe laturile căruia 6 celule potolesc entuziasmul celor cărora injecțiile trebue să le atenueze energia, conduce la primul dormitor. Dintr'o celulă un vlăjgan pe fața căruia soarele a săpat o culoare închisă, ciopârțită de pete mici roșii, agită pumnii pe cari nu îndrăznește să-i trântească.

Supraveghetorul, exact ½ din înălțimea «rebelului», pipernicit aproape, îl domină totuși. Ii prinde mâinile, i le strânge atât cât îi permit forțele — și i le întoarce la spate, amenințător. Insurecția însă nu se potolește. Redusă ca proporții, este extrem de vie sub raportul acustic.

— «Aaaa... nu mai vorbiți!» tună bolnavul și se prăbușește sub îmbrânceala supraveghetorului care-i flutură o cămașă de forță: represiunea obișnuită. Nebunul însă se ridică din nou, agită pumnii și urlă aceiași propozițiune care se lovește de pereții dormitorului, amplificându-se:

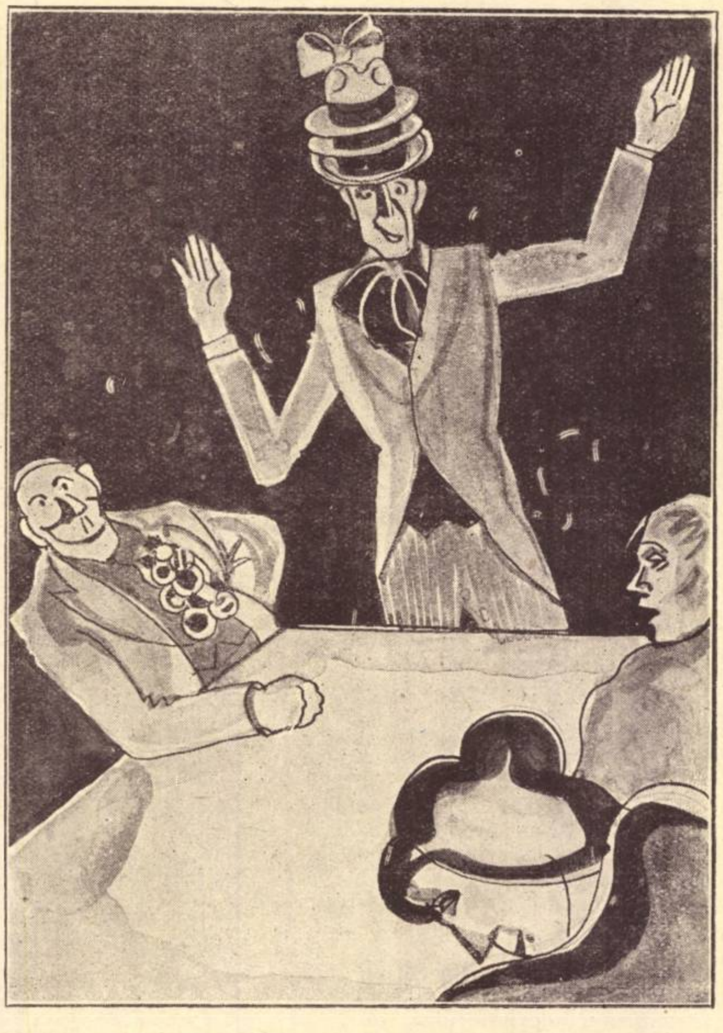

P. Poppescu Bobel prezidând o masă la Balamuc

(Continuare în pag. următoare

O ZI PRINTRE NEBUNI

(Continuare din pag. 1175)

— «Aaaaa... nu mai vorbiţi! Aaaaa, nu mai vorbiţi!».

— «Este furios?»

— «Termenul acesta, zâmbeşte doctorul, nu mai există în psihiatria modernă. Prima injecţie îl calmează.

Celula de-alături e mai puţin sgomotoasă. Locatarul îşi răsuceşte o ţigare de forma căreia e mereu nemulţumit, râde şi armonizează — sedus de frumuseţea inspiraţiei — un cântec fără nici o variaţie: «eu pup poala popii, popa pupă...»

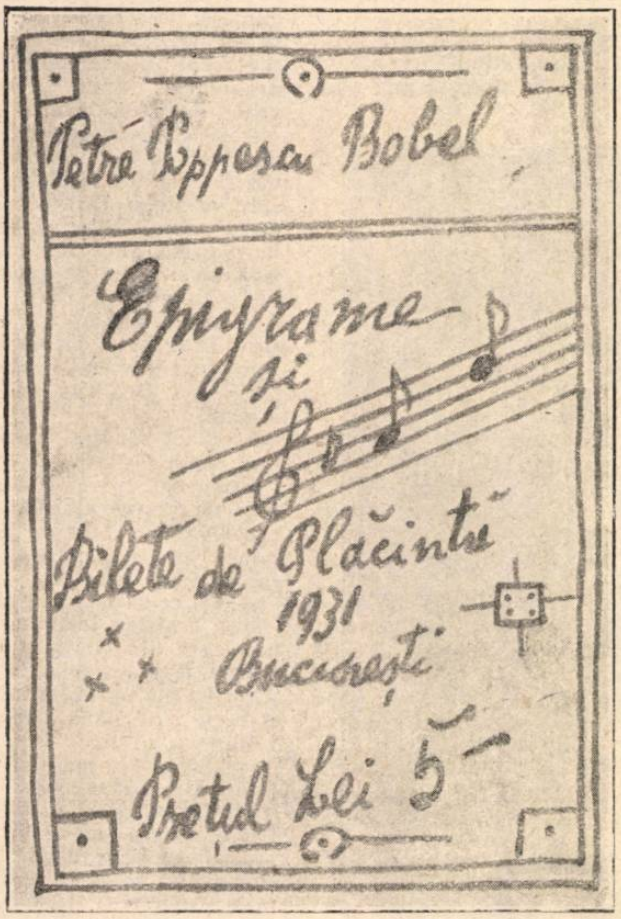

Petre Poppescu Bobel

Epigrame şi Bilete de Plăcinte

1931

Bucureşti

Preţul Lei 5—

Işi aranjează tactul cu piciorul, se opreşte din când în când nedumerit că atunci când tace nu mai aude cântecul şi desface din nou ţigara căreia nu i-a impus încă estetica pe care o caută.

Celelalte celule sunt vacante.

Gol până atunci, fundul coridorului s'a însufleţit sub paşii abia strecuraţi ai unui liliputan: cel mult un metru şi un sfert înălţime. In spatele lui, internul se profilează uriaş, mărit de disproporţia jenantă pe care piticul i-o imprimă cu un râs la care nu renunţă nici un moment.

— «E Mihalache!»

Dela câţiva metri, Mihalache are aerul unui călugăr jezuit. Un obraz mic, cât un pumn, tăiat de zbârciturile cari i se desenează până aproape de vârful nasului, doi ochi incolori, o gură dreaptă, susţinută pe golul unei danturi cariată, un halat cafeniu cu glugă, căruia bărbiţa de cauciuc îi întregeşte aspectul de rassă monahală, şi un aer general de blândeţe sacerdotală înveselită de un râs care se destinde idiot. Fără nici o noimă.

— «Mihalache e favoritul doctorului Obreja! Intr'o zi, a căzut pe scări zgâriindu-şi genunchii. Câteva zgârieturi fără nicio importanţă. In ziua aceia însă, Spitalul a răsunat de tonul iritat al profesorului, mai nervos ca totdeauna. Abia aşteaptă să moară, pentruca să-i conserve creerul».

Lângă noi Mihalache, lăbărţează acelaş râset lat, fără continuitate. Işi trece, dosul palmei peste gura în colţurile căreia s'a ivit o spumă albă, înnecată de salivă, o adună în bărbiţa de cauciuc care transpiră şi se sprijină ameţit de mâna pe care internul i-o întinde proteguitor.

— «Caz de imbecilitate!»

— «Natura?

— «Sifilis ereditar!»

Dormitorul, pe paturile căruia câţiva nebuni se tolănesc încă, este expresia dormitorului de spital. Un dreptunghiu, pe laturile mari ale căruia paturile se sprijină de pereţii albi, ferestre aliniate, de un cafeniu uniform, termometre, noptiere şi un covor care tae sala în lung. Câţiva bolnavi s'au ridicat. Invârtesc în mâini halaturile, privesc absenţi şi dau din cap, improvizând saluturi. Cei mai mulţi însă rămân imobili.

Aceleaşi figuri gălbejite, triste şi abstracte. Fără viaţă.

Doctorul m'a tras lângă o fereastră.

— «Acum un an, directorul unei închisori din provincie ne-a telegrafiat că un deţinut a înebunit. Profesorul m'a delegat pe mine să constat dacă este sau nu necesară intervenţia medicală. M'am dus la închisoare. Directorul, un individ de 40—45 de ani, m'a primit cu o afabilitate extraordinară. M'a găzduit noaptea şi a doua zi, o oră înainte de a pleca, mi-a povestit cum a surprins nebunia.

— «Pretindea că el e luna, s'a înfuriat directorul. Auzi enormitate. Şi mi-o spunea mie, care ştiam că eu sunt luna».

— «Sunt amândoi în dormitorul acesta!

Şi-mi arătă cu capul un colţ al odăii, în care doi oameni, de vârste aproape egale se priveau cu duşmănie.

— «Eu sunt luna!

— «Ba eu!»

MAJESTATEA ŞEF

Un clopot, zdrângănit în curte, a acoperit larma dormitorului. S'a strâns într'o palmă stridentă, s'a prăvălit în urechi şi s'a spart sub tremurăturile pe cari nebunii le reped impresionaţi.

Amiază.

Rânduiţi de supraveghetori, bolnavii s'au îndreptat spre sufragerii.

In fundul dormitorului, un cap alb de muzicant ne-a acoperit trecerea:

— «Să trăiţi Majestate Şef, domnul profesor doctor şef ardelean Emil Russu!

Şi se înclină cu o deferenţă exagerată.

— «Ce faci Majestate?»

Bolnavul şi-a întregit seriozitatea. Şi-a fixat o mână în reverul vestii, şi-a trecut-o pe cealaltă prin păr, un păr alb, ondulat şi a sublimat o superioritate tehnică curioasă:

— «Mă gândesc la o nouă invenţie!

— «Alta?

— «Nu pot Majestate, să rămân mereu la ceeace am făcut până astăzi. Am va să zică....

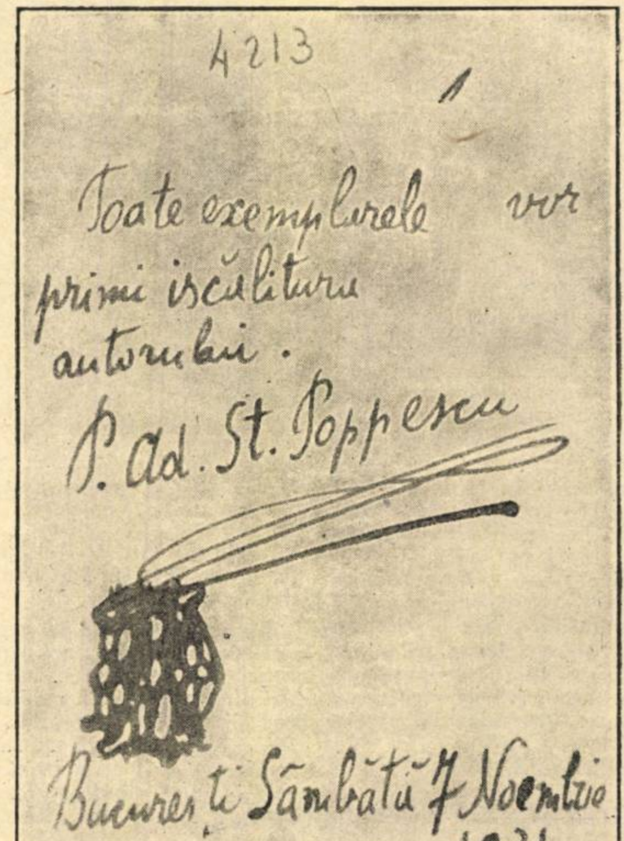

4213

1

Toate exemplarele vor primi iscălitura autorului.

P. Ad. St. Poppescu

Bucureşti Sâmbătă 7 Noembrie 1931

Şi începu să numere pe degete:

— «Mijlocul de a transporta medicamente cu avionul, aviatorul fiind blindat ca să nu fie atacat de microbii din medicamente. Un aparat de cismărie pentru lovit piciorul drept. Mijlocul de a merge în mâini, capul fiind răcorit de umbra pe care o «face» picioarele. Mijlocul de a opri gazele asfixiante să intre în lichide, printr'o solidificare mirositoare. Tancuri de carton gudronat....

— «Şi mai ce?

— «Vrei să mă tragi de limbă, Majestate?

Ochii lui verzi se pironiră într'o căutătură iscoditoare. Ii cercui într'o mişcare de rotaţie şi râse, gâdilat de o idee care-l invadase:

— «Majestatea Sa domnul profesor şef, şef Alexandru Obreja vorbeşte Joi la Institutul medico legal. Cred că voi vorbi şi eu. Dacă vreţi să mai auziţi despre invenţiile mele, veniţi.

— «Dar astea ce sunt?

Descoperite de o mişcare pripită a mâinii, nişte tinichele — insigne de «Fiat», «Mercedes», medalioane fără importanţă — apăruseră aliniate orizontal.

— «Decoraţii. Invenţiile mele nu sunt numai propuse. Sunt şi decorate».

Şi luă o poză importantă de oficial blazat.

— «Dar asta?» fixă doctorul un purceluş din mijlocul decoraţiilor.

— «Meritul sanitar, Majestate, şef!

Masa nebunilor este masa obişnuită din orice spital. Cu mici divertismente, fireşte. Bucătarul împarte varză cu carne şi orez cu lapte. Bolnavii duc maşinal mâncarea la gură, o opresc puţin — din instinct probabil — şi o înghit apoi aproape nemestecată.

Liniştea este ruptă din când în când de câţiva «melomani» cari între două înghiţituri se re-

(Urmează în pag. 1180)